

சுவை, மனம், குணம் நிறைந்த
கௌரி காபி,
கொள்கை ஒக்கல், மதுரை.

சுவை, மனம், குணம் நிறைந்த
கௌரி காபி,
கொள்கை ஒக்கல், மதுரை.

சுவை, மனம், குணம் நிறைந்த
கௌரி காபி,
கொள்கை ஒக்கல், மதுரை.

முதற் பதிப்பு : மார்ச்சு 1958

உரிமை ஆசிரியர்க்கு

வெளியீடு :

பூமகள் பதிப்பகம்

நாகர்கோவில்

மதுரை. ராஜா அச்சகத்தில் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

முன்னுரை

‘இலக்கியச் சோலை’ என்னும் இந்நூல், பேரறிஞர்களின் எழுத் தோவியங்களாகிய, ஒன்பது சிறந்த கட்டுரைகளைத் தாங்கி வெளிவரு கின்றது. ஒவ்வொரு கட்டுரையும் ஒவ்வொரு இலக்கியத்தினை அடிப் படையாகக்கொண்டு எழுந்தது. ஆகவே, இது இலக்கியச் சோலை யாகக் காட்சி தருகின்றது.

அறிஞர் பெருமக்கள் இலக்கியங்களிலே இன்பம் நுகர்ந்த முறைக்கு, இக் கட்டுரைகள் சிறந்த சான்றுகளாய் அமைந்துள்ளன. இலக்கியச் சுவை அறிய விரும்புவோர்க்கு, இந்நூல் அரியதோர் விருந் தாகும். தம்முணர்ச்சி ஊற்றெனப் பொங்கிவரும் இக் காலத் தமிழகத்தில், இந்தகைய தொகுப்பு நூல்களும், தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக் குத் துணைபுரியுட் என்று நம்புகிறேன். அந்த நம்பிக்கையின் மலர்ச் சியே இந்நூல்.

இம் முயற்சியில் என்னைப் பெரிதும் ஊக்கி வந்தவர்கள், காலஞ் சென்ற தமிழ்ப் பேராசிரியர், ஆ. கார்மேகக் கோன் அவர்கள் ஆவர். அப்பெருந்தகைக்கு எனது நன்றியும் வணக்கமும் உரியனவாகும் இப்பணியில், மதுரைத் தொழிலாளர் நலவுரிமைக் கழக உயர்நிலைப் பள்ளித் தலைவையாசிரியர் பி. சீதாராம் எம்.ஏ; பி.டி. அவர்களும், எனக்கு ஊக்கந் தந்துதவினர். அன்றாக்கும் எனது இதய நன்றி. தங்கள் கட்டுரைகளைப் பயன்படுத்துதற்கு, அன்போடு இசைவு வழங்கிய பெரியோர்கட்கும் என் நன்றி.

சு. வே. நடராசன்.

* 1.	தெய்வப் புலவர்	1
	கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை	
2.	குறுந்தொகைச் செல்வம்	17
	டாக்டர் மு. வரதராசனார் எம்.ஏ; எம்.ஓ.எல்;	
	பி.எச்.டி.	
3.	புறநானூறும் இலக்கியமும்	36
	பூ. ஆலால சந்திரன் செட்டியார் எம்.ஏ.	
4.	பட்டினப்பாலை	63
	ஆபிரகாம் அருளப்பன் பி. ஏ.	
¶ 5.	இளங்கோவும் கற்பின் பண்பும்	84
	ச. ஆறுமுக முதலியார் எம்.ஏ; பி.ஓ.எல்; எல்.டி.	
† 6.	மணிமேகலை	104
	தெ. பொ. மீனாட்சி சந்திரனார் எம்.ஏ; பி.எல்;	
	எம்.ஓ.எல்.	
7.	பெருங்கதை	114
	டாக்டர் அ. சி.தம்பரநாதர் செட்டியார் எம்.ஏ.	
8.	கம்பன் யார் ?	125
	டாக்டர். மா. இராசமாணிக்கனார் எம்.ஏ;	
	எல்.டி; எம்.ஓ.எல்; பி.எச்.டி.	
‡ 9.	மனோன்மனியம்	137
	நாவலர், பண்டித, ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்	

* கே. குமாரசாமிப் பிள்ளை

¶ { ச. ஆறுமுகமுதலியார் எம்.ஏ; பி.ஓ.எல்; எல்.டி.
ம. ரா. அப்பாதுரை பி. ஏ.

† சி. கே. துரைவேலன் எம்.ஏ; பி.எல்.

‡ வே. நடராசன்.

குறித்துக் காட்டப்பெற்ற கட்டுரைகளுக்கு மேலே குறிப்பிடப் பெற்றவர்களும், பிறவற்றிற்கு அவ்வக் கட்டுரைகளின் ஆசிரியர்களும் இசைவு வழங்கியுள்ளனர்.

1. தெய்வப் புலவர்

(திரு. கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை)

மக்களின் அறிவுப் பசியைத் தணிக்க முயன்றதன் மூலம்—அறிவுக்கு விருந்தளித்ததன்மூலம்—எத்தனையோ புலவர்கள், மக்கள் இதயங்களில் நிரந்தரமாகக் குடிபுகுந்துள்ளார்கள். எந்தப் புலவரின் கவிதைகள், காவியங்கள் என்பவை தம்மை வியப்பேணியின் உச்சியில் ஏற்றி நிறுத்தினவோ, அப்புலவர்களை அன்றாடம் தெய்வ அருள்பெற்றவராகவே மதித்துப் போற்றினார். காளிதாசர் நாவிலும், சும்பர் நாவிலும் காளிதேவி எழுத்தாணியால் எழுதினனோன்றும், காளமேகப் புலவர் நாவில் அகிலாண்ட நாயகி தம்பலம் உமிழ்ந்தாளோன்றும் கதைகள் கேட்கின்றோம். கடவுள் தந்த மாங்கனியை உண்டு கவிபாடிய புலவர்கள், 'இவ்வாறு பாடு' என ஈசன் அடியெடுத்துக் கொடுக்கப் பாடிய புலவர்கள் என்போர் வரலாறுகளும் படிக்கின்றோம். இவையெல்லாம் எதனைக் காட்டுகின்றன? உலகில் விஞ்சிய புலமை படைத்தோரனை வரும் தெய்வத் திருவருள் பெற்றவரே. அதாவது, ஆண்டவனருள் பெற்ற காரணத்தாலேதான் அவர்கள் அசாதாரணப் புலமை வாய்ந்து விளங்கினார்கள் என்பதையே காட்டுகின்றன.

மேம்பட்ட புலவர்களைத் தெய்வ அருள் பெற்றவராக மதித்துப் போற்றும் வழக்கம் நம் நாட்டில் அடிப்

பட்ட ஒன்றாகிவிட்டது. வேறு நாடுகளில் இதனைக் காணமுடியாது. ஆயினும் அவரைத் தெய்வ அருள் பெற்றவராகக் கூறுவதல்லது, தெய்வமே புலவனாக வந்து அவதரித்தது என்று கூறும் வழக்கம் இல்லை. ஆனால் இதனை ஒரே ஒரு இடத்தில் காண்கின்றோம். தேவர் என்றும், தெய்வப் புலவர் என்றும், நாயனார் என்றும், நான்முகனார் என்றும் வரும் பெயர்கள் யாரைக் குறிப்பிடுகின்றன? திருவள்ளுவரை யல்லவா?

நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்
முகத்தோன்
தான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்தான்
(திருவள்ளுவ மாலை, 4)

என்றும்,

தந்தான் உலகிற்குத் தான்வள் ளுவனாகி
அந்தா மரைமேல் அயன் (ஷ 28)

என்றும்,

தெய்வத் திருவள்ளுவர் (ஷ 49)

என்றும் இவர் கூறப்படுகின்றார். திருக்குறள், இறையவர் மொழிந்த எழுதாக் கிளவியாகிய வேதம் என்றும், அதனை ஈந்தருளிய நாயனார் பிரம்மதேவரின் மறுபிறப்பு என்றும் மிகுத்துக் கூறுகின்றார்கள். இந்த அளவுக்கு நூலினிடத்தும், ஆசிரியனிடத்தும் என்ன காண்கின்றோம்?

தேவர் உலகியலை நன்கு உணர்ந்தவர். மக்களின் உள்ளங்களோடு ஒட்டி உறவாடியவர். அவர் தமது

காலத்தில் வழங்கிய நூற்பொருளையும் வழக்குக்களையும் நுனித்து உணர்ந்தார். தாம் கண்ட மெய்ப்பொருளை முப்பொருளாகப் பாகுபடுத்தினார். அதனைச் சிறு செஞ் சொற்களில் திட்பநுட்பம் அமையக் குறள் வடிவாக யாத்தார். அக்குறள்க ளனைத்தும் கற்றாரைப் பிணித்து அவருள்ளங்களில் சிலையில் எழுத்துப்போல் நிலைத்து நிற்கின்றன; செந்நெறி காட்டி அவரை உய்வித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாகியும் அவற்றின் சொல்லுக்கோ, பொருளுக்கோ அழிவு நேரவில்லை; இனியும் நேரப்போவதில்லை. எக்காலத்தார்க்கும் எந்நாட்டவர்க்கும் ஏற்கும்வண்ணம் தொலை நோக்கோடு நுணுகி உணர்ந்து பாடப்பட்டவை அவை. இந்த அளவுக்கு யாவருள்ளங்களையும் ஆட்சி செய்து நிலைத்த பயன்தரவல்ல நூலேதுவும் இதுகாறும் தோன்றின தில்லை. இதனாலே தான் ஆசிரியர்மீதும் நூல்மீதும் தெய்விகம் ஏற்பட்டுள்ளது.

அவர், வாழ்க்கை அனுபவத்தோடு பொருந்த யாவரும் ஒவ்வொன்று வாய்மைக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ள மையை முந்திய கட்டுரையில் கூறியுள்ளேன். இப்போது, துன்பம் செய்தாரை ஒறுக்கும் முறைபற்றி அவர் கூறுவதனையும், அவர் கூற்றுக்களை எவ்வாறு தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதனையும் இங்கே சிறிது குறிப்பிடுகிறேன்.

கன்பூசியஸ், சீன தேசப் பேரறிஞருள்தலை சிறந்தவர்; கிறிஸ்து பிறப்பதற்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு

முன் இருந்தவர்; மக்கள் கைக்கொண்டு ஒழுகவேண்டும். அறங்களை வகைப்படுத்திக் கூறிய பெரியார். இவர் கொள்கை 'கன்பூசியானிஸம்' என்னும் பெயரால் சீன தேசத்தில் இன்றும் நிலைத்து நிற்கின்றது. இவர், "நன்மை செய்தார்க்கு எதிர்க்கடன் இறுப்பது எவ்வாறு?" என்னும் கேள்வியை எழுப்பி அதற்குக் கீழ்வருமாறு விடை பகர்கின்றார்:

"நன்மை செய்தார்க்கு நன்மையால் பதிலிறுக்க; தீமை செய்தார்க்குத் தண்டனையால் பதிலிறுக்க" என்பது.* மேலும், "நன்மை செய்தார்க்கு நன்மை செய்வதானது பிறரையும் நன்மை செய்ய ஊக்குவதாகவும், தீமை செய்தாரை ஒறுத்தல் பிறரை எச்சரிப்பதாகவும் அமையும்." என்று தம் கொள்கைக்குக் காரணமும் காட்டி நிறுவுகின்றார்.

இத்துறையில் ஏசுநாதர் மொழிந்த மாற்றம் ஒருபடி முன்னேறி நிற்கின்றது அது வருமாறு:— "தீமையோடு

*Repay kindness with kindness, but repay evil with Justice or severity. (The Wisdom of Confucius by Lin Yutang, page 182).

¹When you repay kindness with kindness then the people are encouraged to do good, when you repay evil with evil then the people are warned from doing bad. (The Wisdom of Confucius by Lin Yutang, page 182).

எதிர்த்து நிற்கவேண்டாம். ஒருவன் உன்னை வலது கன்னத்தில் அறைந்தால், அவனுக்கு மறு கன்னத்தையும் திருப்பிக்கொடு. உன்னோடு வழக்காடி, உன் வஸ்திரத்தை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென் றிருக்கிறவனுக்கு உன் அங்கியையும் விட்டுவிடு. உங்கள் சத்துருக்களைச் சினேகியுங்கள்.....உங்களைப் பகைக்கிறவர்களுக்கு நன்மை செய்யுங்கள்" என்பதாம்.

மனித இதயங்களைத் துருவியுணர்ந்த வள்ளுவரும் இதே முடிவைத்தான் கூறுகிறார் ஆனால் அது வெறும் உபதேச மொழியாயில்லாமல் காரணங்காட்டி நிலைநாட்டும் அனுபவ மொழியாக அமைந்துள்ளது. ஒருவன் பிறனொருவனுக்குத் தீங்கு செய்தானென்றால் தீங்கு அநுபவித்த உள்ளம் கொதித்தெழாமல் அமைந்திருத்தல் பெரும்பாலுமில்லை. இவன் இது செய்தானே என வருந்தாதலும், அதற்குத் தகுந்த தண்டனை கொடுக்க வேண்டும் என விரும்புதலும், பதிலுக்குத் தீமைசெய்யத் துணிதலும் சாதாரண மக்களின் இயல்புகளாயிருக்கின்றன. இம் மன வியல்பினை நன்குணர்ந்த வள்ளுவப் பெருந்தகையார் இன்னு செய்யப்பட்டவனை நெருங்கி, அவன் தான் துய்த்த தீமையால் கொதிப்படைவதையும், தனக்கு இன்னு செய்தானே ஒறுக்கத் துணிதலையும் காண்கின்றார். இது நியாயமான செயலே என ஒத்துக்கொள்கின்றார். ஒத்துக்கொண்டு ஒரு நிபந்தனை விதிக்கின்றார்.

“தீமை செய்த அவனுக்கு மறுத்துத் தீமை செய்யாதே. நன்மை செய்து அவனை ஒறு (தீயைத் தீயினால்

அணைக்க முடியுமா? நீரினாலேதான் அது ஆகும்). நீ அவனுக்குத் திருப்பி நன்மை செய்தால் அவனுள்ளத்தின் முனைப்பு அகல்வதோடு இச்சீரிய பண்புடையானுக்கும் தீங்கு செய்தோமே என்று இரவு பகலாக எண்ணி எண்ணி ஏங்கவும், தன் செயலுக்கு நாணவும் காரண மாப்த் தீரும். இதனினும் கொடிய தண்டனை அவனுக்கு வேண்டிய தில்லையன்றோ? இச்செயலால் ஒறுத்தல் இன்பத்தை நீ அடைவதோடு தீங்கு செய்த உள்ளத்தைத் திருத்திய பயனையும் பெறுகின்றாய். ஆனால் இவ்விரு செயல்களும் அதாவது, அவன் உனக்குத் தீங்கு செய்ததும், அவனை ஒறுக்கும் முகமாக நீ நன்மை செய்ததுமாகிய இரண்டும் உன் மனத்தில் நிலைக்கவிடலாகாது; மனத்திலிருந்தால் மேலும்மேலும் பல நினைவுகளைத் தோற்றுவிக்கும். ஆகவே, அவற்றை உடன்தானே மறந்துவிடவேண்டும்” என்று இத்தனை கருத்துக்களையும் ஒரு சிறு குறள் வெண்பாவில் அடக்கிக் கூறுகிறார் தேவர்.

இன்னுசெய் தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல்

(314)

என்பது அது. இக்குறளுக்கு மேருகு கொடுத்து நிற்பது பரிமேலழகர் உரை. அதன் துணைகொண்டு மேலே காட்டிய இரண்டினோடும் இதனை ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் இதன் பெருமை யாவார்க்கும் எளிதிற்புலனாகும். இக்குறட்பா ஒன்றுமட்டுமா? திருக்குறள் பாக்கள் அனைத்துமே இத்தகைய அரும்பெரும் பொருள்கள் பொதிந்த சீரிய கருவூலங்கள் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

திருக்குறளுக்கு உரை காணும்போது தேவர் திருவுள்ளம் இதுவேன ஆராய்ந்து உரைகாணல் வேண்டும். சிலர் தத்தம் கொள்கைகளுக்கேற்பக் குறட் கருத்துக்களைத் திரித்துக்கொள்சின்றனர். சொற்களையும் தொடர்களையும் கூடத் திரிக்கின்றனர்.

எழுமை எழுபிறப்பும் உள்ளவர் தங்கண்

விழுமம் துடைத்தவர் நட்பு

(107)

என்னும் குறளுக்கு, 'தங்கண் எய்திய துன்பத்தை நீக்கினவருடைய நட்பினை, எழுமையினுடைய தம் எழுவகைப் பிறப்பினும் நினைப்பர் நல்லோர்' என்பது பரிமேலழகர் கூறிய உரை. தங்கண்-தம்மிடத்தில் (உண்டான) விழுமம்-துன்பம் என்பது இவர் கொண்ட பொழிப்பு.

இத் தொடரைப் போப் ஐயர், தம்+கண்+விழும்+அம்+துடைத்தவர் நட்பு எனப் பிரித்து 'தமது கண்ணி லிருந்து விழும் கண்ணீரைத் துடைத்தவரின் நட்பை' எனப் பொருள் கூறுகின்றார். இதில், சொற் பொருளமைதி பற்றிய குற்றம் யாதேனும் உண்டா என்று பார்த்தால் இல்லைதான். ஆனால் 'துன்பம் துடைத்தல்' என்பதிலுள்ள கவிதை யழகு குன்றி வறட்சி தட்டி விடுவதை இதிலே பார்க்கிறோம். ஆகவே, இது வள்ளுவர் உள்ளமாக இராதேன்று உரைரலாம்.

பொருளெடுக்க வழி யிருக்கிற தென்று கண்ட கண்டபடி பிரித்துக் கூறுவது ஆரியர் கருத்தறிந்து கூறுவதாகாது.

‘காட்டினாய் கழுக் குன்றிலே’ என்னும் திருவாசகத் தொடரை, காட்டில் + நாய் + கழுக் குன்றிலே எனப் பிரித்தார் ஒரு நண்பர். காட்டிலுள்ள நாய்களெல்லாம் திருக் கழுக்குன்றத்திலே கூட்டம் போட்டிருக்கின்றன என்பது பொருளாம். ‘ஊக்கமது கைவிடேல்’ என்னும் ஓளவையின் அமுத மொழிக்கு, ‘ஊக்கத்தைத் தரும் மது அருந்துதலை விடாதீர்கள்’ என்று கூறும் வேடிக்கைதான் இதிலிருக்கிறது. ஒரு மைந்தன் தன் தந்தையை அவதூறாகப் பேசி நையப் புடைத்துவிட்டு,

மக்கள் மெய்தீண்டல் உடற்கின்பம்; மற்றவர்
சொற்கேட்டல் இன்பம் செவிக்கு

என்னும் குறளை மேற்கோள் காட்டத் தொடங்கி விட்டால் ஊரும் நாடும் உருப்பட்டாற்போலத்தான். ஏன் இப்படி சொல்கிறேன்? சில குறளுக்கு இவ்வாறு உரை கூறப்படுகின்றது.

தெய்வம் தொழா அள் கொழுநற் ரெழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை (55)

என்னும் குறளுக்கு, “தன் கணவனை யன்றிப் பிற தெய்வங்களைத் தொழுதறியாத கற்புடைய மங்கை பெய் என்று சொல்லப் பெய்யும் மழைக்குச் சமம்” என்று ஒருவர் பொருள் கூறியுள்ளார். “ஒரு பெண் மேகத்தைப் பார்த்து ‘மழை பெய்’ என்றால் பெய்யுமா? இது நடைபெறக்கூடாத காரியமல்லவா?” என்ற பகுத்தறிவு வாதமே அவரை மேற்கூறியவாறு புதுப்பொருள் காணத் தூண்டியிருக்கவேண்டும். புதுப்பொருளிலும் இத்தகைய

அசம்பாளிதம் இருக்கத்தானே செய்கிறது! கற்புடையானை விட்டுவிடுவோம். பிறர் எவர் கூறினாலும் நான் மறை பெய்வதுண்டா? இல்லையே, பின், பெய்யெனப் பெய்யுமழையைப் பத்தினிப் பெண்ணாக அபேதப்படுத்திக் கூறுவதென்?

இதற்கு அவர்கள் ஒரு சமாதானம் சொல்லக்கூடும். ஒன்றனை மேம்படுத்திக் கூறக்கருதிய புலவர்கள் உலகிலுள்ள பொருளெவையும் ஒப்பாக என விடுத்து, இல்லாப் பொருளைக் கற்பித்துக்கொண்டு உவமைப்படுத்திக் கூறும் வழக்கம் உண்டு; இது அணியிலக்கணத்தள் 'இல் பொருளுவமை யணி' எனப்படும். இவ்வணிகலம் தோன்றப் பாடப்பட்டதே மேற்கூறிய குறள் வெண்பா என்பர்.

இப்பாட்டு, தனக்கு இரண்டு வகையான எதிரிகளைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது. முதல் தரத்தினர், சொல்லுக்குச் சொல் பொருள் பார்க்கிறவர்கள். இவர்கள் பாட்டையும் ஆசிரியரையும் சிண்டல் செய்து 'என்ன உலகமடா' என்று அதற்கோர் முட்டாளர் பட்டம் கட்டிவிட்டுத் தம்பகுத்தறிவை வியந்து நிற்பர். இரண்டாவது வகையினரும் பாட்டுக்கு நேர்பொருள் காண்கிறவர்தாம். ஆனால் திருக்குறள்மீது அபிமானம் உடையவர் இவர். ஆகவே இவர்கள் மேலே காட்டிய பொருளினால் அதற்கொரு தாங்கல் கொடுத்துத் தளராமல் நிறுத்தப்பார்க்கின்றனர்.

இருதரத்தார்க்கும் ஒரு வார்த்தை. எந்தப்பாட்டை எடுத்தாலும் சொற்பொரு ளமைதியோடு நின்றுவிட

லாகாது. அதற்கப்பாலும் ஒன்றுண்டு என்பதை உணர வேண்டும். சொல் கருவியாகப் பொருளையும், அதன் துணையால் ஆசிரியர் உள்ளத்தையும் அறியும் அறிவே சிறந்தது. பாடலென்பது ஆசிரியர் தந்த ஒரு கண்ணாடிதான். அக்கருவியைப் பயன்படுத்தத் தெரியாமல் அதையே உற்றுநோக்கிக்கொண்டிருத்தலாகாது.

கற்புடைமை மிக மேலானது என்பதை, கேட்பார் மனத்தில் பதியும்படி கூறக்கருதினார் ஆசிரியர். அதற்கேற்ற ஒரு முறையை அவர் கையாண்டார். அதுதான் வீறுகோளணி (உதார்த்தாலங்காரம்) தோன்றச் சொன்னது. சொல்லக்கருதிய பொருளை உயர்ச்சியாகப் புனைந்து கூறுவது, இதன் இலக்கணம். கற்புடையாள் மழையை யும் ஏவல்கொள்வாள் என்றால் அதன் கருத்தென்ன? கற்பு, மேன்மைபுடையது என்பதுதானே. 'கல்லும் களிந்துருகப்பாடினான்', 'பட்ட மரம் தளிர்ந்துவரப்பாடினான்' என்று சொல்லும் வழக்கமில்லையா? இங்கெல்லாம் சொல்லின் பொருளையா பார்க்கிறோம்? ஆசிரியர் களைப் புரிந்துகொள்ளும் ஞானம் நமக்கு மிகமிகத் தேவை. அது இல்லாதபோது ஆசிரியர்கள்மீது மயக்கம் கற்பித்தல் அழகாகாது.

நாயனார், தாம் சொல்வதற் கெடுத்துக்கொண்ட ஒவ்வொரு பொருண்மையையும் ஏனையவற்றினும் சிறப்புடையதாக உயர்த்திக் காட்டி அதற்கு அழுத்தம் கொடுத்துச் செல்வது வழக்கம். எடுத்துக்காட்டாக ஒன்று தருகிறேன். கொல்லாமையை அவர் குறிப்பிடும் போது,

ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை; மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று (323)

எனக் கொல்லாமையே சிறந்த அறம் எனக் கூறுவார்.
பொய்யாமை வருமிடத்தில்,

பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று (297)

பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை (296)

என எல்லா அறங்களினும் இதுவே நிகரற்றது என
ஏற்றம் கூறுகின்றார். இத்தகைய இடங்களில் இரண்ட-
லுள் எது சிறந்ததென்று திகைப்புக்கொள்ளுதலோ,
தேவர் திருவுள்ள மறியாது அவர் மயங்கினதாக நாம்
மயங்குதலோ கூடாது. இன்னின்ன காரணங்களால்
இன்னின்ன அறங்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டியவை என
விதத்து கூறவந்த நாயனார் அவ்வவற்றுக்கு அழுத்தம்
கூறிச் செல்கின்றார் என உணர்வதுதான் அறிவுடைமை
யாகும்.

இதுபோல் மாறுபட்டுத் தோன்றும் இடம் திருக்குற-
ளில் இன்னொன்று உண்டு. ஊழ் என்னும் அதிகாரத்தில்,

ஊழிற் பெருவலி யாவுள ? மற்றொன்று
சூழினும் தாள்முந் துறும் (380)

என்று கூறியவர். ஆள்விளை யுடைமை அதிகாரத்தில்,

ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்
தாழாது உருற்று பவர் (620)

எனக் கூறுகின்றார். இவை ஒன்றோடொன்று முரணாகத் தோன்றவில்லையா? ஆம். ஆனால், இம்முரண் இன்று நேற்றுத் தோன்றியதல்ல. தொன்றுதொட்டுத் தோன்றிய ஒன்றாகும் இது. உலகில் ஊழ் பெரிதா? ஆள்வினை (முயற்சியுடைமை) பெரிதா? என்ற கேள்விக்கு விடையிறுந்தவர் அன்று மில்லை; இன்று மில்லை. இனி வருங்காலத்திலும் இருக்கப்போவதில்லை. இங்குக் கூறப்படுவ தெல்லாம் ஊழில் நம்பிக்கை யுடையவர்களுக்குத்தான். அல்லாதவர்களைப் பற்றி இங்குப் பேச்சில்லை.

இரண்டு இளைஞர்கள் வழிநடந்து செல்கிறார்கள். சற்றுக் தொலைவு சென்றதும், இனிக் கண்களை மூடிக் கொண்டு நடப்போமா என்கிறான் ஒருவன். அவ்வாறே இருவரும் உண்ணடைத்துச் செல்கின்றனர். இவர்கள் பின்னால் இன்னொருவன் வருகிறான். முன் சென்றவர்களின் காலடியில் சிடந்து ஒரு விலையேறிய மோதிரத்தைக் கண்டெடுக்கிறான். கண்ஹந்து பார்த்து இருவரும் ஏங்குகின்றனர். முன்னவர் இந்த இடத்தில் வந்ததும் ஏன் கண்களை மூடுகின்றனர்? அவர்களுக்கு அகப்படாமல் பின்னவனுக்கு மோதிரம் ஏன் அகப்படுகின்றது? என்னும் கேள்விகள் எழுகின்றன. காரணம் காணமுடியாததாய் இருக்கின்றது. இதைத்தான் காண முடியாதது (அதிர்ஷ்டம்) என்று கூறுகிறோம். இங்நடை நம்ப விரும்பு வெறுப்புக்களுக்கு அப்பாற்பட்டு நின்று நற்பயனையோ, தீப்பயனையோ தந்து நம்மை ஆளும் இதனை ஊழ் என்று அழைக்கின்றோம். பால், தெய்வம், விசு என்றும் இது கூறப்படும்.

இது வலிமையுடையது; தன் பயனைப் பயந்தே விடுவது; இதற்கு யாரும் தப்பமுடியாது என்பது நம்மவர் கொள்கை. இதற்கு ஆதாரமான எத்தனையோ கருத்துக்களையும் கதைகளையும் பெரியோர் வாயிலாகக் கேட்கின்றோம். ஆண்மையும், ஆழமும், அரசியலறிவும், ஆட்சியுரிமையும் பெற்றுச் சிறந்த இராமன், யாவும் வல்ல சக்கரவர்த்தியான தந்தையின் சுட்டளைக்கிணங்கி முடிசூடச் செல்கின்றான். சென்றவன் சிற்றன்றையின் ஏவலால் முடியிழந்து வெறுமையனாய் வருகின்றான். நாடிழந்து காடாளத் துணிந்து மரவுரியும் தரிக்கின்றான். கதை நடத்திவருகின்ற கம்பரே இதற்கோர் காரணம்கூறத் தெரியாமல் திகைக்கின்றார். விதியின்மேல் பாரத்தைப் போட்டு அவர் கூறுவதனைக் கேளுங்கள்:—

வாழ்வினை நுதலிய மங்க லத்துநாள்
தாழ்வினை யதுவரச் சீரை சாத்தினான்
சூழ்வினை நான்முகத் தொருவற் சூழினும்
ஊழ்வினை ஓவரால் ஒழுக்கற் பாலதோ?

இன்னுமோரிடம், அம்புபட்டு விழும் மாரீசன் குரல் கேட்டுச் சீதை கலங்குகிறாள். இராமனுக்குத் தீங்கு யாதோ நேர்ந்ததென் றெண்ணி இலக்குவனை நாக்கி இராமனுக்கு உதவப் போகுமாறு கூறுகின்றாள். தன் தமையன் தீங்குறான் என்றும், அபயக்குரல் மாரீசன்

எழுப்பியதே என்றும் எவ்வளவோ சமாதானங்கள் கூறுகின்றான் இலக்குவன். அவள் கேட்கவில்லை. கடுமொழிகள் சொல்கின்றாள்; தீப்பாயத் துணிகின்றாள். இலக்குவனுக்கு அதன்மேல் அங்கு நிற்க முடியவில்லை. போகத்தான் வேண்டும். 'தன் அறிவுக்கும் செயலுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒன்று தன்னைப் புறத்தே தள்ளித் தன் ஆற்றலைக் காட்டப்போகின்றது என்பதை உணர்கின்றான். இதுமட்டும் நிச்சயமாகத் தெரியும். ஆனால் அது நடைபெறாமல் தடுக்க அவனால் ஆகக்கூடிய தொன்றுமில்லை. ஆகவே கீழ்வருமாறு சொல்விச் செல்கின்றான்:

துஞ்சுவ தென்னை? நீர் சொற்ற சொல்லையான்
அஞ்சுவென் மறுக்கிலென் அவலம் தீர்ந்தினி
இஞ்சிரும் அடியனைன் ஏகு சின்றனென்
வெஞ்சின விதியினை வெல்ல வல்லமோ?

இத்தகைய இடங்கள் பலவற்றைப் பண்ணை இலக்கியங்களில் பரக்கக் காணலாம்*.

* எழுதிச் செல்லும் விதியினை
எழுதி எழுதி மேற்செல்லும்
தொழுது கெஞ்சி நின்றாலும்
குழ்ச்சி பலவும் செய்தாலும்
வழுவிப் பின்னும் பங்கியொரு
வார்த்தை யேனும் மாற்றிடுமோ?
அழுத கண்ணிர் ஆறெல்லாம்
அதிலோர் எழுத்தை அழித்திடுமோ?

என்னும் உமார்கய்யாம் பாடலும் இதனையே வலியுறுத்திகின்றது.

இனி, விதியையும் வெல்லலாம் என்பதற்கான ஆதாரங்கள் இல்லையா? எத்தனையோ உள்ளன. 'வேஞ்சின விதியினை வெல்லவல்லமோ' என்று கூறிய இதே இலக்குவன், 'முதல் வானவர்க்கும் வலிஇதாம் விதிக்கும் விதியாகும் என் விற்றொழில் காண்டி' என்று ஓரிடத்தில் கூறுகின்றான். (அபோத்தி, நகர் நீங்கு, 134) மார்க்கண்டன் சரிதமும், சாவித்திரி சரிதமும் எதைக் காட்டுகின்றன? விதியையும் வெல்லலாம் என்பதைத்தான்.

இங்நானம் வலுப்பெற்ற இருவகையான கருத்து வேறுபாடுகள் தொன்றுதொட்டே உலவி வருவதால் தான் நாயனார் இரண்டையும் கூற வேண்டியவரானார். இதனினும் இது வலியது என்று துணிந்து கூற எவராலும் ஆகாது என்பதே அவர் உள்ளக்கருத்தும். ஆனால் விதியின்பாலுள்ள நம்பிக்கை முயற்சியின்மையை—சோம்பலை—வளர்த்து விடலாகாதே என்று கருதுகின்றார் ஆசிரியர். அதனால்தான், "முயற்சி செய்க; ஊழ்வலியால் ஆகா தென்றிருந்தாலும் முயற்சி அதற்கிடமான மெய் வருந்தின வருத்தத்தின் அளவேனும் கூலிதரும்; முயற்சி செய்து ஒருக்கால் நற்பயன் கிட்டாமற் போனாலும் பழிப்பாகாது; ஊழை நினைந்துகொண்டு முயற்சி செய்யாமல் மடிந்திருத்தலே பழிக்கத்தகுந்த செயலாகும்"

என்று ஓயக் கருதும் உள்ளத்துக்கு உணர்வு ஊட்டுகின்றார். இவற்றை நன்குணர்ந்து ஒழுகுவார்க்கு ஒருநாளும் தன்ப் மென்பதில்லை.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் தெய்வப் புலவர் என்று போற்றப்பட்டவர் திருவள்ளுவ ரொருவரே என்பதும் அவர் சொல்லக்கருதும் பொருளை எவரினும் மேற்பட நின்று மக்களின் வாழ்க்கை அனுபவத்தோடு ஒட்டக் கூறும் ஆற்றல் படைத்தவ ரென்பதும், குறளுக்கு உரை காணும்போது ஆசிரியர் உள்ளக்கருத்தை உணர முயல வேண்டும் என்பதும், ஒன்றோடொன்று மாறுபடுவது போல் காணப்படுபவை உண்மையில் முரணானவை யன்று என்பதும், தொன்றுதொட்ட வழக்கும் ஆசிரியர் கருத்தும் அறிய அவ்விடங்கள் நன்கு விளக்கமாகும் என்பதும் பிறவும் ஒருவாறு அறியப்பட்டன.

---

* ஆள்வினை யுடைமை : 8, 9.

2. குறுந்தொகைச் செல்வம்

(சொல்லும் திறன்)

(திரு. டாக்டர் மு. வரதராசனார் எம்.ஏ; எம். ஓ எல்; பிஎச். டி.)

அகப்பொருட் பாடல்களுள் வரும் தோழி அநுபவம் மிக்கவள். அநுபவத்தால் அறிவும் திறனும் பெற்றவள். அவளுடைய உறவு, தலைவியின் வாழ்வுக்கு உறுதுணையானது. தலைவியின் காதல் ஏமாற்றம் இன்றி வெற்றி பெற்று இல்லறமாய் விளங்கவேண்டும் என்னும் பேரார்வம் தோழிக்கு உண்டு. அதனாலேயே பொறுப்பு உணர்ந்து கடமையைச் செய்வாள். தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் அவ்வப்போது தக்க முறையில் அறிவுரை கூறுவாள். சோர்வுற்ற போது ஊக்கம் ஊட்டியும், கடமையை மறந்த போது இடித்துரைத்தும் அவர்களைத் திருத்துவாள்.

காதல் வளர்ந்தபின் விரைந்து திருமணம் செய்து கொள்ளுதல் தலைவனுடைய கடமையாகும். ஏதோ காரணத்தால் அவனுடைய முயற்சிகள் வெற்றி பெறவில்லை. சிறிது சோர்வுற்றுக் காலம் தாழ்த்தான். அவன் சோர்வைப் போக்கிக் கடமையில் முனையுமாறு தோழி அறிவுரை கூறினாள். அவன் உள்ளம் கொள்ளும்வகையில் வாழ்வின் இருவகை நிலைகளை இரண்டு உவமைகளைக் கொண்டு விளக்கினாள். திருமணம் செய்துகொள்ளா

மலே வாழும் காதல் வாழ்வு பல இடையூறுகளை உடையது என்பதை ஒருவகைக் காட்சியாலும், திருமணம் செய்துகொண்டு வாழும் காதல் வாழ்வு இடர்ப்பாடு அற்றது என்பதை மற்றொரு வகைக் காட்சியாலும் அவனே உணர்ந்து தெளியுமாறு எடுத்துரைத்தாள்.

அவள் மலைநாட்டுப் பெண். மலைகளில் பலாமரம் மிகுதி. ஒருவகைப் பலாமரம் கிளைகளிலே காய்கள் காய்த்துப் பழுப்பது. காய்கள் பெருகப் பெருக, கிளைகள் சுமக்க முடியாமல் வருந்தும். பெரும் பழங்கள் தொங்கும் சிறுகிளைகள் முறிதலும் உண்டு. மற்றொருவகைப் பலாமரம் வேர்களில் காய்கள் பல காய்த்துப் பழுப்பது. அந்தப் பழங்கள் எவ்வளவு பெருகினும் மரத்திற்கு இடையூறு இல்லை. அவற்றின் சமையை நிலம் தாங்கிக் கொள்ளும்.

இந்த இருவகைப் பலா மரங்களையும் அவனுடைய சிந்தனைக்குக் கொண்டுவந்தாள் தோழி. கோட்டுப் பலாவைப் போல் (கிளைகளில் பழங்களை உடைய மரங்களைப் போல்) முறிந்து போவதற்கு இடம் தரும் இன்னல் உடைய வாழ்வு வேண்டா என்று உணர்த்தினாள். வேர்ப் பலாவைப் போல் எவ்வளவு இடர்வரினும் பொருட்படுத்தாமல் எளிதில் தாங்கிக்கொண்டு கவலையின்றி வாழும் வாழ்வு வேண்டும் என்பதைத் தானே உணருமாறு செய்தாள்.

“மூங்கிலை வேலியாக உடைய, வேரிலே காய்கொள்ளும் பலாமரங்கள் வளர்ந்த மலைச்சாரல் உடைய நாட்டின்

தலைவனே! திருமணம் செய்துகொள்ளும் செவ்வி உடையவனாக ஆகுக. யார் அதனை அறிய வல்லவர்? மலைச்சாரலில் சிறிய கிளைகளில் பெரும் பழங்கள் தொங்கு வது போல இவள் உயிர் மிகச் சிறிதாக உள்ளது, இவள் கொண்ட காதலோ பெரிதாக உள்ளது" என்று தலைவனுக்கு அறிவுறுத்தினான்.

வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
சாரல் நாட செவ்வியை ஆகும்தி
யாரஃ தறிந்திசி னேரே சாரல்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கி யாங்கிவள்
உயிர்தவச் சிறிது; காமமோ பெரிதே.*

உள்ளம் புண்படாதவகையிலும், வாழ்வின் அரிய உண்மைகளை உணரும் வகையிலும், கடமை புணர்ச்சி கொள்ளும்வகையிலும் தலைவனுக்கு அறிவுரை கூறிய தோழியின் பேச்சுத்திறன் போற்றத் தக்கதாகும்.

பலாமரங்கள் கண்ணூரக் காண்பவை; கற்பனை அல்ல. இவ்வாறு உண்மைக் காட்சிகளை எடுத்துரைத்து அறிவுரை புகட்டுவதோடல்லாமல் பொய் சேர்த்தும் கற்பனை கலந்தும் தோழி தலைவனுக்கு அறிவுரை கூறுதல் உண்டு. மக்கள்வாழ்க்கைக்கும் மற்ற உயிர்களின்

*குறந். 18. கபிலர்.

• வேரல் - சிறுமூங்கில். கோள் - காய்கொள்ளுதல்
கோடு - கொம்பு. தூங்கியாங்கு - தொங்கினுற்போல்.
தவ - மிக.

வாழ்க்கைக்கும் வேறுபாடுகள் பல உண்டு. விலங்குகளின் வாழ்க்கையில் இன்ப துன்ப விளைவுகள் குறைவு. மக்கள்வாழ்க்கையில் அவை மிகுதி. மக்கள்வாழ்க்கையில் உள்ளவை எல்லாம் விலங்குகளுக்கும் இருப்பதாகக் கூறுதல் படைத்து மொழிதலே யாகும். ஆண் குரங்கு இறந்தால் பெண் குரங்கு சில நாழிகை அல்லது சிலநாள் வருந்தும்; அந்த வருத்தமும் சிறிதளவே யாகும். மீண்டும் மற்றொரு குரங்கின் துணைதேடி வாழத் தொடங்கும் கணவனை இழந்த மனைவியோ விதவையாவாள்; தூங்கொணாத் துயரத்தால் நலிவாள். வயிற்றில் பிறந்த மக்களுக்காக வெறுப்புடன் வாழ்க்கை நடத்துவாள். அல்லது, மக்களைச் சுற்றத்தாரிடம் விட்டுவிட்டு மாய்வாள். மக்கள் வாழ்க்கையில் உள்ள இவ்வளவும், விலங்குகளின் வாழ்க்கையில் காணமுடியாதவை. இவையனைத்தும் விலங்கின் வாழ்க்கையில் இருப்பதாகப் படைத்துக் கூறும் பாட்டுக்களும் உண்டு.

தலைவன் திருமணம் செய்துகொள்ளாமலே தலைவியை நாடிவந்து கண்டு திரும்பும் வழக்கம் உடையவனாக இருந்தான். சிலநாள் இரவில் வரத் தொடங்கினான். அவன் வந்த வழி இடர் மிகுந்த மலைவழி. நள்ளிரவில் பாம்பும் புலியும் வழங்கும் வழி. காதல் உள்ளத்தால் அச்சம் அறியாமல் வந்து செல்லக் கற்றான் அவன். தலைவியோ அவ்வழியில் உள்ள இடர்ப்பாடுகளையே நினைந்து நினைந்து பெரிதும் வருந்தினான். அவனைக் காண்பதால் வரும் இன்பத்தைவிட அவ்வழியை நினைப்பதால் வரும் துன்பமே மிகுதியாக இருந்தது. இதை அறிந்தாள்

தோழி. அவன் இரவில் வருவதைத் தடுக்க முனைந்தாள். “மலைநாட்டுத் தலைவனே, நீ நள்ளிரவில் வரல்வேண்டா. அதனால் யாம் வருந்துகின்றோம்” என்றாள். நேர் அறிவுரையாக இவ்வளவு கூறுதல் மட்டும் போதாது; அதனால் போதிய பயன் விளையாது என்ற எண்ணம் கொண்ட தோழி, கணவனை இழந்த ஒரு பெண்குரங்கின் வாழ்க்கையைக் கற்பனையில் படைத்து, அதன் துயர வாழ்க்கையை அவன் உள்ளத்தில் படியுமாறு எடுத்துரைத்தாள். “கரிய கண்களை உடைய வலிய ஆண் குரங்கு இறந்து விட, விதவைவாழ்விலிருந்து உய்யமுடியாத அழகிய பெண் குரங்கு அறிவற்ற தன் குட்டியைச் சுற்றத்திடம் சேர்த்துவிட்டு, உயர்ந்த மலைப்பகுதியில் ஏறிக் கீழே பாய்ந்து உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளும்” என்று எடுத்துரைத்தாள்.

கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிறி துற்றெனக்
கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதல் சேர்த்தி
ஓங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்துஉயிர் செகுக்கும்
சாரல் நாட நடுநாள்
வாரல் வாழியோ வருந்துதும் யாமே*

தலைவியின் உடல் மெலிவுக்குக் காரணம்யாதோ என்று தாய் கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் கேட்டுக்கொண்

*குறாந். 69. கடுந்தோட்கரவீரன்.

தா - வலிமை. பெரும்பிறிது - சாவு. பறழ் - குட்டி. கிளைமுதல் - சுற்றத்தினிடம்.

டிருந்தாள். அவள் இது முருகனால் வந்த நோய் என்று கூறிப் பூசை முதலியவற்றிற்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொல்வாள் போல் தெரிந்தது. அந்த நிலையில் தோழி அங்குச் சென்று, தலைவியின் மெலிவுக்கு உண்மையான காரணம் இன்னது என அறிவிக்க முயன்றாள். காதல் என்னும் காரணத்தை வெளிப்படையாகக் கூறவும் முடியவில்லை அதனால் கட்டு விச்சி பாடியபோது அவளோடு கலந்தாற் போலவே, குறிப்பால் புலப்படுத்தினாள்.

“அகவன் மகளே! பாடு, பாடு. இன்னும் பாடு அந்தப் பாட்டை; அவருடைய (காதலருடைய) நல்ல பெரிய மலையைப் பாடிய அந்தப் பாட்டை இன்னும் பாடு” என்றாள்.

அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே
இன்னும் பாடுக பாட்டே அவர்
நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே *

அவர்குன்றம் என்பதை முருகன் குன்றம் என்ற வெளிப்படையப் பொருளுடனும், காதலன்குன்றம் என்ற குறிப்புப் பொருளுடனும் அமைத்து, இவ்வாறு உண்மையைப் புலப்படுத்தினாள்.

திருமண ஏற்பாட்டுக்காகப் பிரிந்த தலைவன் இன்னும் வராமையால் தலைவி துயருற்றாள்; வாடினாள். அவருடைய துயரத்தைப் போக்க முயன்ற தோழி, பலவாறு கூறியும் தேற்ற முடியாமல் இருத்தல் கண்டு, வேறொரு

*குறந். 23. ஓளவையார்.

வழி செய்தாள். தலைவனைப் பற்றித் தலைவிக்கு நம்பிக்கையும் நல்லெண்ணமும் வளரவேண்டும் ; துயரமும் குறையவேண்டும். இதற்கு உரிய வழி செய்தாள். தலைவனைப் பழித்தாள் ; தலைவி அதை மறுத்துக் கூறுவாள் என்றும், அதன் வாயிலாக எழுச்சி பெறுவாள் என்றும் எண்ணியே பின்வருமாறு தோழி பழித்தாள்.

“பழைய அழகு இழந்து தோள் மெலிய, தன்ப நெஞ்சுடன் நாள்தோறும் உறங்காமல், பசலை பரவும் நிலையாகி முடிவதுதானே, தலைவனோடு (காதல் தொடங்கிய காலத்தில்) சிரித்து விளையாடிய பயன் ?” என்றாள்.

தொல்கவின் தொலைந்த தோள்நலம் சா அய்
அல்லல் நெஞ்சமொடு அல்கலும் துஞ்சாது
பசலை ஆகி விளிவது கொல்லோ....
விலங்கு திரை உடைதரும் துறைவனெடு
இலங்குளயிறு தோன்ற நக்கதன் பயனே.*

தலைவியின் மெலிவுக்குக் காரணம் முருகனால் வந்த நோய் என்று பூசாரி வேலன் சொன்னான். அதைப் பெற்றோர் நம்பி வெறியாட்டம் (முருக பூசை) நிகழ்த்தி

*குறூர். 381.

தொல் - பழைய. கவின் - அழகு. சா அய் - மெலிந்து.
அல்கலும் - நாள்தோறும். - விளிவதுகொல் - முடிவதேதா.
விலங்கு. குறுக்கிடும். திரை - ஆலை. இலங்கு - விளங்கு.
பல். நக்கதன் - சிரித்ததனுடைய.

னார்கள். அப்போது தலைவி தெய்வத்தை வணங்க வேண்டிய நெருக்கடி ஏற்படும் நிலையில், தோழி குறுக்கிட்டு அதைத் தடுக்க முயன்றாள். உண்மையைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தித் தலைவிக்கு உள்ளது காதல் நோய் என்பதை எல்லோரும் உணருமாறு செய்தாள்.

“முருகனை வழிபட்டு வரும் அறிவுள்ள பூசாரியே சின்ம் கொள்ள வேண்டா. ஒன்று கேட்கின்றேன். பல்வேறு உரு உடைய சோறுகளோடு சின்ன ஆட்டையும் கொண்டு இவளுடைய நெற்றியையும் தடவி நீ வணங்கிப் பவி கொடுப்பாயானால், இவளைத் துன்புறச் செய்த மலை நாட்டுத் தலைவனுடைய மாலை அணிந்த மார்பும் இந்தப் பவியை உண்ணுமோ?” என்று வேலனைக் கேட்டாள்.

முருகு அயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல!
சினவல் ஓம்புமதி; வினவுவது உடையேன்;
பல்வேறு உருவின் சில்அவிழ் மடையொடு
சிறுமறி கொன்றுஇவள் நறுநுதல் நீவி
வணங்கினை கொடுத்தி ஆயின் அணங்கிய
விண்தோய் மாமலைச் சிலம்பன்
ஒண்தார் அகலமும் உண்ணுமோ பவியே?*

இவ்வாறு குறிப்பால் புலப்படுத்துதல் அல்லாமல், செவிலி நேரே கேட்டலும், தோழி அவளுக்கு நேரே

*குறாந். 362. வேம்பற்றூர்க் கண்ணன் கூத்தன்.

முதுவாய் - அறிவுடைமை வாய்த்து. அவிழ் - சோறு.

அகலம் - மார்பு.

விடை அளித்தலும் உண்டு. “இவள் இவ்வாறு மெலிந்து வாடக் காரணம் என்ன?” என்று கேட்ட செவிலிக்குத் தோழி பின்வருமாறு கூறினாள்.

“ஊழ் ஏற்படுத்தி அமைத்தல் அல்லாமல், அவருடைய உயர்ந்த தன்மையை அளந்து அறிவதற்கு நாம் யார்? வெறியாடுகிறவள் இது முருகனால் வந்த நோய் என்று கூற அதற்கு இவள் உடன்படவில்லை. அதன் பிறகு, சீனையில் மலர்ந்த நீலமலரைப் பார்த்து உள்ளத்தில் வருந்தி அழுத கண்ணோடு என்னவோ துணிந்திருக்கிறாள். அவளுடைய துணிவு பழுது அன்று என்றே கூறவேண்டும்” என்றாள்.

பால்வரைந்து அமைத்தல் அல்லது அவர்வயின்
சால்பு அளந்து அறிதற்கு யா அம் யாரோ ?
வெறியாள் கூறவும் அமையாள் அதன்தலைப்
பைங்கண் மாச்சனைப் பல்பிணி அவிழ்ந்த
வள்இதழ் நீலம் நோக்கி உள் அகையு
அழுத கண்ணள் ஆகிப்
பழுதன்று அம்ம ஆயிழை துணிவே.*

சில வேளைகளில் - நெருக்கடியான வேளைகளில் -
உண்மையைச் சொல்லி வாழ்வைக் காக்கவேண்டியுள்

*குறள். 366. பேரிசாத்தனார்.

பால் - ஊழ். பைங்கண் - பசிய இடத்தை உடைய.
பிணி - முறுக்கு. அவிழ்ந்த - மலர்ந்த. அகையு - வருந்தி.
ஆயிழை - அழகிய அணிகலன் அணிந்த தலைவி.

ளது. அதற்கு அஞ்சாமை வேண்டும். அத்தகைய அஞ்சாமையுடன் கலந்த அறிவாற்றலைத் தோழியிடம் காணலாம்.

திருமண ஏற்பாடு செய்து வருவதாகக் கூறிச்சென்ற தலைவன் இன்னும் வரவில்லை. வேறு குடும்பத்தார் (அயலார்) யாரோ பெண் கேட்க வீட்டிற்குள் வந்திருந்தார்கள். பெற்றோர் ஒருகால் அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்துவிட்டால் என் செய்வது என்று தலைவி வருந்தினாள். இந்த நெருக்கடியில் உண்மையைத் தவறாமல் அறிவித்தல் நல்லது என்று துணிந்தாள் தோழி. தலைவியிடம் பேசுவதுபோல் நடித்துப் பெற்றோர்செவியில் விழுமாறு பின்வருமாறு கூறினாள்.

“இன்று எங்கே உள்ளானே அவன்? உனக்கு அறிவு முதிரும் பருவத்தில் எம் வீட்டிற்கு நீ வருவாய் என்று கூறிக் கூந்தலைத் தடவிச் சென்றானே அவன் இன்று எங்கேயோ?” என்றாள்.

இன்றுயாண் டையனே தோழி...நாடன்
அறிவுகாழ்க் கொள்ளும் அளவைச் செறிதொடி
எம்இல் வருகுவை நீஎனப்
பொம்மல் ஒதி நீவி யோனே.*

*குறள். 379.

காழ்க்கொள்ளும் அளவை - முதிரும் காலம். செறி தொடி! - நெருங்கிய தொடி அணிந்தவனே! பொம்மல் - பொங்கிய. ஒதி + கூந்தல்.

இவ்வாறு தோழி தலைவியிடம் பேசும் சொற்களைப் பெற்றோர் கேட்டு உண்மை உணர்ந்தார்கள். அயலார்க்குக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டார்கள்.

திருமண ஏற்பாட்டுக்காகப் பிரிந்து செல்லும் தலைவனுடைய நெஞ்சில் கடமையுணர்ச்சி குறையாதபடி தோழி கூறிய சொற்கள் போற்றத்தக்கவை. செல்லும் ஊரில்வேறு கடமைகளை முன்னிட்டு இதை மறத்தலோ, தள்ளிவைத்தலோ நேரின், பிறகு நேரும் துன்பங்களுக்குத் தலைவி ஆளாகி வருந்துவாள் என எண்ணி, அவ்வாறு நேரா வண்ணம் தலைவன் காக்கவேண்டும் என்ற முயற்சி இது.

“தாய் சினம் கொண்டு வருந்தும் காலத்திலும் வாய் விட்டு ‘அம்மா’ என்றே அழுகிற குழந்தை போல், நீ துன்பமே செய்தாலும் நல்ல வகையில் காப்பாற்றினாலும், உன் பொறுப்பில் உள்ளவள் இவள். இவளுடைய துன்பத்தைத் தீர்க்க வல்லவர் வேறு யாரும் இல்லை” என்று தலைவனிடம் கூறினாள்.

தாய்உடன்று அலைக்கும் காலையும் வாய்விட்டு
அன்றாய் என்னும் குழனி போல
இன்னு செயினும் இனிதுதலை யளிப்பினும்
நின்வரைப் பினள்என் தோழி
தன்னுறு விழுமம் களைஞரோ இலளே.*

*குறந். 397. அம்முவனார்.

உடன்று - மாறுபட்டு, சினம்கொண்டு. தலையளிப்பினும் - அருள் செய்தாலும். வரைப்பினள் - எல்லையில் நிற்பவள். விழுமம் - துன்பம். களைஞர் - தீர்ப்போர்.

தலைவி சோர்ந்து வருந்தும் காலத்தில் அவளைத் தோழி வெளியே அழைத்துச் சென்று, அவனுடைய மலையைக் காட்டுதல் உண்டு. மலையைக் கண்டால் அவளுள்ளம் ஆறுதல் பெறும் என்று நம்பியே அவ்வாறு செய்வாள்.

“அதோ பார் தோழி. அங்கே வந்துபார். நெகிழ்ந்து பெருமழை பெய்யத் தொடங்கியதால் அவர்நாட்டில் ஆரவாரமான மகளிர் கூட்டம் விரும்பி நீராடும் அருவியுடன், கழுவப்பட்ட நீலமணிபோல் தோன்றும் குளிர்ந்த நறுமணமுள்ள பொற்றைக் கற்கள் ஒங்கிய மலையை வந்து பார்” என்பாள்.

உவக்காண் தோழி அவ்வந் திசினே
தொய்யல் மாமழை தொடங்கலின் அவர்நாட்டுப்
பூசல் ஆயம் புகன்றிழி அருவியின்
மண்ணுறு மணியின் தோன்றும்
தண்ணறுந் துறுகல் ஒங்கிய மலையே.*

தலைவி தலைவனது பிரிவை நீனைந்து வருந்தும்போ தெல்லாம் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறித் தேற்றுவது தோழியின் கடமையாகும். நாள்தோறும் பற்பலவாறு கூறித் தலைவியின் மெலிந்து சோர்ந்த மனத்தைத் தேற்றவேண்டி-

*குறுந். 367. மதுரை மருதனிளநாகனார்.

வந்திசின் - வருக. தொய்யல் - நெகிழ்ச்சி. பூசல் - ஆரவாரம். ஆயம் - மகளிர் கூட்டம். புகன்று - விரும்பி. மண்ணுறு - கழுவி ஒளி செய்யப்பட்ட.

யுள்ளது. என்ன சொல்லியும் தலைவி தேருத நிலையில், தோழி அவள் மனத்தில் ஒரு மாறுதலை ஏற்படுத்தியாவது துயரத்தைக் குறைக்க முயல்வாள். வீட்டை விட்டு வெளியே வருதலும் துயரத்தைக் குறைக்கும் வழியாகும் என்று எண்ணி வெளியே அழைத்துச் செல்ல முயல்வாள்.

“முல்லை ஊர்ந்த பாரையின்மேல் ஏறிப்பார்த்து வருவோம், புறப்படு. மாலையில் ஊர்க்குத் திரும்பும் காளை யுடன் வரும் பசுக்கூட்டத்தின் மணி ஓசையோ? அல்லது, எடுத்த கடமையை முடித்த தலைமையுள்ளத்தோடு, ஏவலாளர் பக்கத்தில் போற்றிவர, ஈரமணலை உடைய காட்டு வழியில் வரும் தலைவருடைய தேரின் மணி ஓசையோ? அங்கு ஒலிக்கின்ற ஓசைகள் கேட்கின்றன. போய்ப் பார்த்து வருவோம்” என்பாள்.

முல்லை ஊர்ந்த கல்உயர் ஏறிக்
கண்டனம் வருகம் சென்மோ தோழி!
எல்ஊர்ச் சேர்தரும் ஏறுஉடை இனத்துப்
புல்ஆர் நல்ஆன் பூண்மணி கொல்லோ?
செய்வினை முடித்த செம்மல் உள்ளமொடு
வல்வில் இளையர் பக்கம் போற்ற
ஈரமணற் காட்டாற்று வருஉம்
தேர்மணி கொல்ஆண்டு இயம்பிய உளவே.*

*குறுந். 275. ஒக்கூர் மாசாத்தியார்.

சென்மோ - செல்க. எல் - மலை. ஏறு - காளை. ஆர் -
தின்ற. ஆன் - பசு. செம்மல் - தலைமை. இளையர் - ஏவலா
ளர். இயம்பிய - ஒலித்தவை.

தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தையின் வீட்டில் சிலநாள் தங்கியிருந்து, பிறகு தன் வீட்டிற்குத் திரும்பினான். அதற்குமுன், தலைவியின் மனம் வெறுத்து ஊடல் கொள்ளாதிருப்பதற்காகச் சிலரிடம் சொல்லியனுப்பினான். அவன் சார்பாக வந்தவர்களை நோக்கித் தோழி தக்க இடித்துரை கூறினாள். நயமான சொற்களால் தலைவன் கேட்டு வருந்தும் வகையில் கூறினாள்.

“காலையில் எழுந்து தேரை ஆயத்தம் செய்து பரத்தையரைத் தழுவுவதற்காகச் சென்ற தலைவன் மிக விளக்கமான தோற்றத்தோடு இருக்கிறான் என்று அவனுடைய மனைவியாகிய இவள் மனம் கலங்குகிறாள். இதற்குக் காரணம் இவள் பிறந்த குடியின் பண்பே. இவ்வாறு உயர்குடியில் பிறத்தல் துன்பம் தருவதாக உள்ளது” என்றாள்.

காலை எழுந்து கடுந்தேர்ப் பண்ணி
வாலிழை மகளிர்த் தழீஇய சென்ற
மல்லல் ஊரன் எல்லினன் பெரிதுஎன
மறுவரும் சிறுவன் தாயே;
தெறுவது அம்மஇத் திணைப்பிறத் தல்லே.*

* குறாந். 45. ஆலங்குடி வங்கரை.

கடு - விரைந்து செல்லும். வாலிழை - தாய் அணி கலன்கள். தழீஇய - தழுவும் பொருட்டு. மல்லல் - வளம். எல் - விளக்கம். மறுவரும் - கலங்கும். சிறுவன் தாய் - மனைவி.

குடி'யைப் பழிப்பதுபோல், தலைவனுடைய தீய நடத்தை யைக் கடிந்து கூறினான்.

பரத்தையை நாடித் தலைவன் வாழும் வாழ்வை நய முறக் கடிந்துரைத்த தோழி, தலைவி தன் கடமை தவறாமல் வாழும் வாழ்வையும் எடுத்துரைத்து, அவன் உணர்ந்து உருகும் வகையில் கூறினான். "உலகத்தில் சிவர் காத லரை உற்று இன்புறுகிறார்கள்; தலைவியின் நிலைமை உள்ளத்தே காதலை வளர்த்து இன்புறும் அளவினது. ஊர்ந்து இன்புறாமல் இழுத்து இன்புறும் சிறுவர்களின் நடைவண்டி போன்றது இந்தக் காதல்" என்றான்.

தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்
 ஊர்ந்துஇன் புறார் ஆயினும் கையின்
 ஈர்த்துஇன் புறாஉம் இனையோர் போல
 உற்றுஇன் புறேளம் ஆயினும் நல்தேர்ப்
 பொய்கை ஊரன் கேண்மை
 செய்துஇன் புற்றனெம்; செறிந்தன வனையே.*

எண்ணத்தளவில் உள்ள இந்தக் காதலின் மகிழ்ச்சியா லேயே கைகள் மெலியாமல் வளையல்கள் செறியுமாறு உள்ளன என்று குறிப்பால் இகழ்ந்தாள்.

இல்லறம் மேற்கொண்ட தலைவன் தலைவியுடன் அன் பாக வாழ்ந்துவந்தான். அவன் கலை உணர்ச்சி உடைய

* குறந். 91. தாம்பிசேர் கீரனார்.

வையம் - வண்டி. செறிந்தன - இறுகிப் பொருந்தின.

வன். ஆதலின் இசைக்கலை வல்ல பாணன் ஒருவன் அவன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து நெருங்கிப் பழகினான். இப்பழக்கம் எவ்வாறோ சிறு தீமைக்கும் காரணம் ஆயிற்று. பாணன் நட்பால் பரத்தையின் உறவு வாய்த்தது. சிலநாள் தவறான வாழ்க்கையில் தலைவன் ஈடுபட்டான். தவறு உணர்ந்து திருந்தும் நாள் வந்தது. வீட்டிற்குத் திரும்ப அஞ்சித்தயங்கினான். அதே பாணனுடைய உதவி பெற்றுத் திரும்ப எண்ணினான். முன்னே பாணனை அனுப்பித் தலைவியின் வெறுப்பைப் போக்க முயன்றான். சென்ற பாணன் : தலைவியும் தோழியும் ஒருங்கிருந்தபோது தலைவனுடைய இனிய பண்புகளைத் திரும்பத் திரும்பப் பாராட்டி எடுத்துரைத்தான். அவன் சொன்னவற்றை எல்லாம் பொறுமையாகக் கேட்ட தோழி உடனடிவாள்போல் தலையசைத்து, “ ஆம் ; தலைவன் எல்லோரிலும் இனியவன் ; பேரன்பு உடையவன் ; இந்த இனிமையும் அன்பும் வாழ்க்கையில் விளங்கக் கண்டிலேம் ; பாணன்வாயால் தான் விளங்கக் காண்கின்றோம் ” என்று எள்ளி நகையாடினாள். பாணன்குற்றத்தையும் தலைவன் தவற்றையும் இவ்வாறு ஒருங்கே கடிந்துரைத்த திறன் போற்றத்தக்கதாகும். தலைவனுக்கு அப் பண்புகள் இல்லை என்று மறுத்ததோடு பாணன்வாய் பொய் கூறும் வாய் என்று கடிந்து விட்டான். அதனோடு நிற்கவில்லை. அறிவற்ற சிறுபறவைகளின் வாழ்க்கையில் காணப்படும் கடமையுணர்ச்சியும் தலைவனுக்கு இல்லை என்பதைக் குறிப்பால் அறிவுறுத்தினான். தன் மனைவி வீட்டினுள் தனித்திருந்து வருந்துமாறு விட்டுவிட்டுத் தலைவன் ஆடல்பாடல்களில்

தீளைத்துப் பரத்தையின் வீட்டில் காலங்கழித்தல், அன்புடைமையும் அன்று, அறிவுடைமையும் அன்று என்பதைக் கூறாமல் கூறிவிட்டாள். ஊர்க்குருவியின் அன்பான இவ்வாழ்க்கையை எடுத்துக்காட்டி அத்தகைய அன்புவாழ்க்கை நடத்தும் பெற்றி தலைவனுக்கு அமையவில்லை என்று உணர்த்தினாள். “துள்ளும் நடை உடைய ஆண்குருவி (குல்) கருப்பம் முதிர்ந்த பெண்குருவிக்கு முட்டை இடும் கூடு சுட்டுவதற்காக இனிய கரும்பின் வெண்ணிறப் பூவைக் கொழுதிக்கொண்டு வந்து கடமையைச் செய்கின்றது; அதவன்றோ அன்பான இவ்வாழ்க்கை?” என்றாள்.

யாரிலும் இனியன் பேரன் பினனே
உள்ளூர்க் குரீஇத் துள்ளுந நடச் சேவல்
குல்முதிர் பேடைக்கு ஈனில் இழைஇயர்
தேம்பொதிக் கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பின்
நாரூ வெண்பூக் கொழுதும்
யாணர் ஊரன் பாணன் வாயே.*

அறிவற்ற குருவி தன் துணை துன்பமுறாமல் வாழ்வதற்காக முயற்சி செய்வதும், அதற்கு உரிய கூடு கட்டும் போது முட்டை இடுவதற்கு உரிய இடம் மெத்தென்று

*குறந். 85. வடமன் தாமோதரன்.

குரீஇ - குருவி. குல் - கருப்பம். ஈனில் - முட்டையிடும் கூடு. இழைஇயர் - இயற்ற. யாணர் - புதுவருவாய் வற்றாளாம்.

அமைவதற்காகக் கரும்பின் மெல்லிய பூவைக் கொழுதிக் கொண்டு வருவதும் வியத்தற்குரிய செயல்களாகும். இவற்றை எடுத்துரைப்பதன் வாயிலாகத் தலைவனுடைய மாறான ஒழுக்கம் - துணைவியைப் புறக்கணித்து அவள் தனித்துத் துன்புறுமாறு செய்த தீமை - தோழியால் கடிந்துரைக்கப்பட்டது. இவ்வாறு நயமுற எடுத்துரைத்த தோழியின் பேச்சுத்திறன் பாராட்டிற்கு உரியதாகும்.

இத்தகைய திறன் வாய்ந்த தோழியுடன் பழகிய தலைவியும் பேச்சுத்திறன் மிக்கவளே. அவள் தலைவனிடமும் பிறரிடமும் கூறும் சொற்களிலும் அறிவின் ஆழமும் நயமும் பொதிந்து சிட்ச்சின்றன.

பரத்தையை விட்டுப் பிரிந்த தலைவன் தலைவியுடன் இருந்து மீண்டும் அன்பான இவ்வாழ்க்கை நடத்தி வந்தான். தான் அவளை விட்டுப் பிரிந்து செய்த குற்றத்தை அவள் அடியோடு மறந்துவிட்டு அன்புடன் தன்னைப் போற்றுவதாக எண்ணிவிட்டான். தலைவி அந்த அளவிற்கு அவனிடம் அன்பு காட்டியது உண்மைதான். ஆனால் அவன் இழைத்த குற்றத்தை அவள் மறக்கவில்லை. அத்தகைய குற்றத்தை அவன் மீண்டும் செய்யாதவாறு தடுத்துக் காக்க வேண்டும் என்று விழிப்புடன் இருந்தான். அவளுடைய அன்பைப் பாராட்டத் தொடங்கிய தலைவன், "நாம் இருவரும் என்றும் இவ்வாறு வாழ்தல் வேண்டும்" என்றான். தலைவி அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக்

கொண்டு தக்க மறுமொழி கூறினான். “இப்பிறப்பில் மட்டும் அன்று; இப்பிறப்பு மாறி மறுபிறப்பு வரின்மீது நீயே என் கணவன் ஆதல் வேண்டும். யானே உன் நெஞ்சம் விரும்புபவன் ஆதல் வேண்டும்” என்றான்.

இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்
நீயா கியர்எம் கணவனை
யானா கியர்நின் நெஞ்சநேர் பவளே.*

“மறுமையிலும் நீயே என் கணவனாதல் வேண்டும்” என்ற தலைவி, “யானே நின் மனைவியாதல் வேண்டும்”, என்று சொல்லி யிருந்தால் அது தலைவன் நெஞ்சை உறுத்தியிருக்காது. “இத்தகைய உனக்கு மனைவியாகப் பிறப்பதால் பயனில்லை; மனைவியை விட்டுத் துறக்க வல்லவன் நீ; உனக்கு மனைவியாய் அமைவதை விடப் பரத்தைபோல் உன் உள்ளத்தைக் கவரும் ஒருத்தியாக அமைவதே மேல். ஆதலின் மறுமையில் உனக்கு மனைவியாகப் பிறப்பதில் பயனில்லை” என்னும் இத்தனைக் கருத்துக்களையும் ஒரே தொடரால் - நெஞ்ச நேர்பவன் என்ற ஒரே தொடரால் - உணர்த்திவிட்டான் தலைவி. புறத்தொழுக்கம் மேற்கொண்டு தவறிழைத்த தலைவனை இதைவிடக் கடுமையாகக் கடிந்துரைக்க வழி இல்லை. ஆயினும் இந்தக் கடிந்துரை வரம் வேண்டுதல் போன்று நயமான முறையில் இனிய சொற்களால் அமைந்ததுதான் சிறப்பாகும்.

*குறந். 49. அம்மூவனார்.

புறநானூறும் இலக்கியமும்

(திரு. பூ. ஆலால சுந்தரஞ் செட்டியார், எம். ஏ.)

இலக்கியம் என்பது செய்யுள் நடையானும் அன்றி உரை நடையானும் ஆன்றோர் இயற்றிய நூல் எனப் பொருள்படும். இலக்கியம் என்பதனுள் எவ்வகை நூல்கள் அடங்கப்பெறும் என்பதைக் குறித்துப் பல ஆசிரியர் பல்வேறு கருத்துக்களைக் கூறுவர். இதைக் குறித்து ஆங்கில ஆசிரியர் யாது கூறுகின்றனர் என்பதை முன்னர் நோக்குவோம். தமிழ் இலக்கியத்தைப்பற்றிப் பேசுங்கால், ஆங்கில ஆசிரியர் கூறிய கருத்துக்களை நண்டு மொழிபெயர்த்துக் கூறுதல் பொருத்த முடைத்தோ எனச் சிலர் ஐயுறலாகும். ஆனால் நமது இலக்கணம் மொழிபெயர்த்தலுக்கும் இடம் தருகின்றது.

“தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி

மொழிபெயர்த்து)

அதர்ப்பட யாத்தலோ டனைமா யினவே”

(தொல். மரபியல்—97)

என்ற நூற்பாவின்படி தொல்காப்பியர் நூல்செய்யும் வகையுள் இம்மொழிபெயர்ப்பினையும் ஒன்றாகக் கூறியுள்ளனர். எனவே ஆங்கில ஆசிரியர் கூறும் கருத்தினை நண்டுக் கூறுதல் வழுவன்றும். மேலும், மேனாட்டு இலக்கியத்திற்கும் நம் நாட்டு இலக்கியத்திற்கும் உள்ள ஒப்புமையினை எடுத்துக்காட்டுவதுடன் புறநானூற்றி

னின்று நாம் அறியக்கிடக்கும் இலக்கியப் பண்புகள் யாவை என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பொதுவாக மக்கள் அனைவர்க்கும் பயன்படக்கூடிய தாய் விளங்கும் நூல்களை இலக்கியமென்றும், சிலகுழுவினர் மட்டும் மிக்க ஊக்கத்துடன் ஆராயும் வானநூல் பொருளாதாரம், தத்துவம், வரலாறு முதலியவைகளை இலக்கியம் எனக்கூறுதல் ஆகாதென்றும் அவைகளைச் சாத்திரம் எனக் கூறுதல் வேண்டும் என்றும் கூறுவர் ஹட்சன் (William Henry Hudson) என்ற ஆசிரியர்.¹ ஆனால் ஹாலம் (Hallam) என்பார் இக்கருத்திற்கு நேர் முரணாக, மருத்துவம், சமயநூல், சட்டநூல் முதலிய நூல்களும் இலக்கியத்தின்பாற்படும் என்பர். மவுல்டன் (Moulton) என்ற ஆசிரியரும் இதே கருத்தினைக் கொண்டுள்ளார்; இலக்கியம் வேறு சாத்திரம் வேறு என வரையறுத்துக் கூற இயலாதென்றும், ஓர் இலக்கியத்தைத் தருவி ஆராயும்போது அதில், சமயநூல், தத்துவம்,

---

1. "Literature is composed of those books, and of those books only, which, in the first place by reason of their subject-matter and their mode of treating it, are of general human interest;..... A piece of Literature differs from a specialised treatise on astronomy, political economy or even history." (William Henry Hudson)

வரலாறு, மொழிநூல் முதலிய பிற சாத்திரங்களும் தோத்திரங்களும் அடங்கப்பெறும் என்றும் கூறுவர்.¹ யாப்பின் வகையைக் கூறப்போந்த தொல்காப்பியனார்,

“பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே”²

என்ற நூற்பாவில் யாப்பாவது, பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுமொழி என்ற ஏழனடியாகத் தமிழ் நாட்டில் வழங்கும் செய்யுள் மரபாகும் என்பர். மேலே கூட்டிய ஏழனுள் பிசி என்பது விடுகதை யாகும். உதாரணமாக,

“நீராடான் பார்ப்பான் நிறஞ்செய்யான் நீராடில்
ஊராடு நீரிற்காகக் கை”³

1. The Study of Literature in its natural development touches some twenty other studies (Theology, Philosophy, History, Philology, etc.) distinct and independent. It is obvious that questions of demarcation will arise between the boundaries of these studies and what may be considered the intrinsic study of Literature itself.”

(*The Modern Study of Literature—Moulton.*)

2. தொல். செய்யுளியல். நூ. 79.

3. தொல். செய்யுளியல், நூ. 176.

பேராசிரியர் மேற்கோள்.

இவ்விடுகதை நெருப்பினைக் குறிக்கும். இவ் விடுகதைக் கும் ஓர் இலக்கணம் அமைத்து அதுவும் செய்யுளில் ஒன்றாக அடங்கப்பெறும் எனக் கூறியதால், ஓர் இலக்கியம் என்பது பலதிறப்பட்ட பாக்களையும் பலதிறப்பட்ட நூல்களையும் கொண்டதாகும் என்பது பெறப்படுகின்றது. திரு. T. செல்வகேசவராய முதலியார் M. A. அவர்கள் இலக்கியம் என்பது இன்னதென்பதை அழகாக விளக்கியுள்ளனர். " ஒரு பாஷைக்கே உரிய இலக்கியமென்பது .....அந்தப் பாஷை வழங்கு நிலத்தின்கண் பிகழ் பொருள்களை, உள்ளன உள்ளவாறேயாக, புனைந்துரை, வகையாகக் கவ்வல்லாரும் உரைநடை வல்லாரும் கூறிப்போந்த நூல்களின் தொகுதியாம். அவைதாம் சிறுகதைகளும், பெருங்கதைகளும், கற்பிதக்கதைகளும், தேச சரிதங்களும், அகப்பொருளும், புறப்பொருளும் முதலாகப் பல துறைப்படும்." புறப் பொருள்பற்றிய புறநானூறு என்ற நூலில், சேர சோழ பாண்டியர் கடையெழு வள்ளல்கள் முதலியோர் வரலாறு, சோதிடம், சகுனம், கணநூல், வானநூல் முதலிய நூல்களைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. எனவே புறநானூறு என்பது ஒரு தனிப்பட்ட இலக்கியமாகும் என்பது விளங்குகின்றது.

---

1. Tamil-An Essay by Mr. T. Chelvakesavaraya Mudaliar M. A. (p. 31).

இனி, ஓர் இலக்கியத்திற்குரிய பண்புகள் யாவை என்பதைக் காண்போம். ஒரு மொழியின் வாயிலாக வாழ்க்கை முறையினை எடுத்துக் காட்டுவது இலக்கியமாகும் என்றார் ஹட்சன் (Hudson) என்ற ஆசிரியர்.¹ சில ஆசிரியர் தாம் இயற்றிய நூல்களுள் தங்கள் குறிக்கோளினையும், வாழ்க்கையின் நிகழ்ச்சிகளையும், குறிப்பானும் வெளிப்படையானும் குறிப்பதுண்டு. ஆகவே நாம் அந்நூல்களைப் படிக்கும்போது அவ்வாசிரியர்களின் உள்ளக்கிடக்கையினை அறிய இயல்கின்றது. ஆதலால் ஓர் ஆசிரியர் இன்னார் இனையர் என்பதை அவரது நூல் வாயிலாக அறிகின்றோம். ஒரு நூல் எழுதும் ஆசிரியர் ஒரு பொருளைப்பற்றிக் கூறுங்கால், தாம் நேராகக் கண்ட அப்பொருளின் பண்பினை உள்ளதை உள்ளவாறே கூறுதல் வேண்டும். இகனை ஆங்கிலத்தில் "The principle of sincerity"² என்பர்.

---

1. "Literature is thus fundamentally an expression of life through the medium of language" (An Introduction to the study of Literature by Hudson. p. 11)

2. "Involved in this, yet calling for separate emphasis, is the great principle, first enunciated by Plato, that the foundation of all good and lasting work in literature is *entire sincerity to oneself*, to one's own experience of life and to the truth of things as one is privileged to see it" (W. H. Hudson).

ஓர் இலக்கியத்தில் சிறந்த கருத்துக்கள் பொதிந்திருக்கக் காணலாம் என்பர் எம்ர்சன் (Emerson) என்ற ஆசிரியர்.¹ சிறந்த இலக்கியத்தினால் மக்கள் அறிவு கூர்மையடைய அவர் ஞானத்தைப் பெறுவர்.² மக்களுக்கு நல்லொழுக்கம் புகட்டுவதில் இது ஒரு சிறந்த கருவியாக விளங்குகின்றது.³ இலக்கியத்தின் மற்றோர் சிறப்பு யாதெனில் அது மக்களுக்கு இயற்கையின் எழில் நலத்தை எடுத்துக் காட்டி அதைப் படைத்த இறைவனின் தன்மையினை நினைவூட்டி அவர்களை நல்லாற்றுப் படுத்தும்

1. "Literature is a record of best thoughts"
(Emerson)

2. "In the words of Cardinal Newman the object of literature in education is to open the mind, to correct it, to refine it, to enable it to comprehend and digest its knowledge, to give it power over its own faculties, application, flexibility, method, critical exactness, sagacity, address and expression". (Select essays from the writings of Viscount Morley edited by H. G. Rawlinson, M. A., p. 51)

3. "Literature is one of the most powerful instruments for forming character" (Viscount Morley).

நெறியாகவும் உள்ளது.¹ இதுகாறங் கூறியவற்றால் இலக்கியம் என்பது ஒரு மொழியின் வாயிலாக வாழ்க்கை முறையினை மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டவல்லது என்பதும், நூலாசிரியன் நூல் எழுதுங்கால் தான் கண்ட பொருளின் தன்மையை உள்ளது உள்ளவாறே கிளத்தல் வேண்டும் என்பதும், சிறந்த கருத்துக்களைக் கொண்டது இலக்கியம் என்பதும், அது மக்கள் அறிவினைக் கூர்மையாக்கி அவர்கள் ஞானம் பெறுதற்குக் கருவியாக விளங்கி, நல்லொழுக்கத்தில் புகும்படி செய்து, அவர்களுக்கு இயற்கையின் எழில் நலத்தை எடுத்துக் காட்டுவதுடன், அதனைப் படைத்த பரம்பொருளின் பெருங்கருணைத் திறத்தினையும் விளக்கி, அவர்களை நல்லாற்றுப்படுத்தும் நெறியாகவும் விளங்குகின்றது என்பதும் பெறப்படுகின்றன.

மேலே கூறப்பட்ட இலக்கியப் பண்புகள் அனைத்தும் நாம் புறநானூற்றில் காணலாம். புலவர் பெருமக்கள்தம் பாடல்களுள் அவர்களது வாழ்க்கை வரலாற்றினைக் குறிப்பானும் வெளிப்படையானும் எடுத்துக்காட்டி அப்பாக்கள் மூலம் வாழ்க்கை முறையினை மக்களுக்கு

---

1. "Literature, so far as it is Literature, is an 'apocalypse of Nature', a revealing of the 'open secret'. It may well enough be named a 'continuous revelation' of the Godlike in the Terrestrial and Common" (Hero as Man of Letters — Thomas Carlyle)

விளக்கிக் கூறுவர் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. பரணர் என்ற புலவர் ஓர் இரவலனைக் கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனாகிய பேகன் என்பானிடத்து ஆற்றுப்படுத்துகின்றார். 'இரவலனே! பேகன் என்ற இவ்வள்ளலைக் காணும் முன்னர் யான் நின்னினும் வறுமையுடையேனாக இருந்தேன். ஆனால் அவனை அடுத்த பின்னர் அவ்வருமை ஒழிந்து தற்போது நல்ல நிலையில் இருக்கின்றேன். மயிலுக்குப் போர்வை அளித்த எம் இறைவனாகிய பேகனது கொடைத்திறம் சாலவும் போற்றற்குரியது. அவனது கொடையின் நோக்கம் கொடுத்தல் நல்லதெனக் கொண்டு, மறுபிறப்பை நோக்கியதன்று; பிறரது வறுமையை நோக்கிய தாகும்' என்றார் பரணர்.

" .....கடும்பசி யிரவல

வெல்வே லண்ணற் காண லுங்கே
நின்னினும் புல்லியேம் மன்னே ; இனிப
இன்னே மாயினேம் மன்னே என்றும்
.....கலிமான் பேக

னெத்துணை யாயினும் ஈத்தல் நன்றென
மறுமை நோக்கின்றே அன்றே
பிறர், வறுமை நோக்கின்றவன் கைவண் மையே" 141

இச் செய்யுளில் புலவர் தமது வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறுவதைக் காண்க. உலகில் சிலர், இரப்போர்க்குக் கொடுத்தால் இம்மையிற் புகழுண்டு என்ற நோக்கத்தாலும், சிலர் மறுமைக்குப் பயன் உண்டு என்ற நோக்கத்தாலும் அறம் செய்வர். ஆனால் பேகனின் கைவண்மை அத்தகையதன்று அறம் செய்தல் நல்ல

தென்றும் அது மறுமைக்குப் பயன்பதரும் என்பதையும் அவன் கருதினான். பிறகு வறுமையைப் போக்குதே அவனது குறிக்கோளாகும். புறநானூற்றில் இதே கருத்துடைய "இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும்" (134) என்ற ஒரு செய்யுள் உள்ளது. இதில் கையெழு வள்ளல்களும் ஒருவனாகிய ஆய் என்ற வள்ளல். இப்பிறப்பிற் செய்தது மறு பிறவிக்குப் பயன்படும் எனக்கருதி, பொருளை விடையாகக் கொடுத்து அறம்கொள்ளும் வணிகன் அல்லன், அவனது கைவண்மை சான்றோர் சென்ற நெறியைப் பின்பற்றியதாகும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய பாக்கள், மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் எத்தகைய குறிக்கோளுடன் அறம் செய்தல் வேண்டும் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

இலக்கியத்தின் மற்றோர் பண்பாகிய உள்ளதை உள்ளவாறே கிளத்தில் "The principle of sincerity" என்பதற்குப் புறத்தில் பல உதாரணங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் ஈண்டு ஒன்றினை மட்டும் குறிப்பிடுகின்றேன். பெருஞ்சித்திரனார் என்ற புலவர் தமது வறுமையைப் போக்கிக்கொள்வான் வேண்டி, குமணன் என்ற வள்ளலிடம் சென்று தம்தாய், மனையாள் முதலியோர் வறுமைப் பிணியால் பீடிக்கப்பட்டு வருந்துவதை உள்ளது உள்ளவாறே தன்மை நவீற்சியணி ததும்பும் வண்ணம் எடுத்துக் கூறுகின்றார். 'கூர்வேற் குமண! மிக்க வயது முதிர்ந்த என் தாய் தனது வாழ்நாள் முடியவில்லை எனத் தன் வாழ்நாளுடன் வெறுத்துக் கொண்டு கையில் பிடித்த கோலினையே காலாகக்கொண்டு நடந்தும், கண்ணொளி

மழுங்குதலான் முற்றத்தினின்று புறப்பட மாட்டாமையாகிய மூப்பிணையுடையாள் : என் மனையாளோ வெணின் பசந்த மேலியுடன், மருங்கில் எடுத்த சிறு பிள்ளைகள் பிசைந்து மெல்லுதலால் உலர்ந்த மார்பிணையுடையாளாய் வருந்தி, உரைவில்லாமையால் குப்பையில் தானே முனைக்கும் கீரையின் தளிரைக் கொண்டு வந்து உப்பில்லாமையால் வெறும் நீரில் அதை வேகவைத்து, மோரும் சோறும் இன்மையான். அக்கீரையினையே உணவாக உண்டு அழுக்குப்படிந்த கிழிந்த ஆடையினையுடையாளாய் அறக்கடவுளைப் பழித்து நிற்கின்றாள். எனவே இத்தகைய எந்தாயும் மனையாளும் பிற சுற்றத்தினரும் மகிழும் வண்ணம் நீ எனக்குப் பரிசில் தருவாயாக. தரும் பரிசு யானையைப் போன்று மிகச் சிறந்ததாயினும் நீ மன மகிழ்ச்சியின்றிக் கொடுப்பாயாயின் யான் அதனைப் பெற்றுக் கொள்ளேன். கொடுப்பது மிகச்சிறிதே யாயினும் நீ மனம் உவந்து கொடுப்பின் யான் அதனைப் பெற்றுக் கொள்வேன்' என்றார் (159). இவ்வாறு புலவர் தம் வறுமையின் கொடுமையினை உள்ளது உள்ளவாறு கூறுகின்ற திறம் போற்றற் குரியதன்றோ! "கனிந்து பெறினான் தவிர்ந்துவிடு பரிசில் கொள்ளலெ னுவந்து நீ, யின்புற விடுதி யாயிற் சிறிது. குன்றியுங் கொள்வல் கூர்வேற் குமண" என்ற வரிகள் புலவரின் வறுமையிற் செம்மையாம் பண்பினைப் புலப்படுத்துகின்றன.

ஓர் இலக்கியம் சிறந்த கருத்துக்களைத் தன்னிடத்தே கொண்டு விளங்க வேண்டும் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. புறத்தில் சிறந்த கருத்துக்கள் அடங்கிய பல

பாக்கள் உள்ளன. கீழ்க்காணும் வரிகள் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்றன.

- “ நிலம் பெயரினும் நின்சொற் பெயரல் ” (3)
- “ நீரின் றமையா யாக்கைக் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோ ருயிர் கொடுத்தோரே ” (18)
- “ புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின்
வலவ னேவா வான வூர்தி, யெய்துப ” (27)
- “ அறனும் பொருளு மின்பமு மூன்றும்
ஆற்றும் பெருமநின் செல்வம்
ஆற்றா மைந்நிற் போற்றா மையே ” (28)
- “ நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென
அறம்பா டற்றே ” (34)
- “ அறநெறி முதற்றே யரசின் கொற்றம் ” (55)
- “ வாழ்தல் வேண்டிப் பொய்கூறேன் மெய்கூறுவல் ” (139)
- “ நெல்லு முயிரன்றே நீரு முயிரன்றே
மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம் ” (186)
- “ செல்வத்துப் பயனே யீதல்
துய்ப்பே மெனினை தப்புந பலவே ” (189)
- “ யாது மூரே யாவருங் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா ” (192)
- “ ஈயென இரத்தல் இழிந்தன் றதனெதிர்
ஈயே னென்றல் அதனினு மிழிந்தன்று

கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன் றதனெதீர்
கொள்ளே னென்றல் அதனினு முயர்ந்தன்று'' (204)

இலக்கியம் மக்களுக்கு அறிவு கொளுத்துகின்றது என்பதனை விளக்கப் புறத்தில் பல செய்யுட்கள் உள. பொருண்மொழிக்காஞ்சி என்ற துறையில் நரிவெருஉத் தலையார் என்ற புலவர் பாடிய பாட்டினை நோக்குக. மக்களுக்கு இது ஒரு சிறந்த அறவுரையாக விளங்குகின்றது.

“நல்லது செய்த லாற்றீ ராயினும்
அல்லது செய்த லோம்புமின் அதுதான்
எல்லாரு முவப்ப தன்றியும்
நல்லாற்றுப் படுஉ நெறியுமா ரதுவே” (195)

ஒருவன் தனது வாழ்க்கையில் இதனை மறத்தலாகாது.

மக்கள் இயற்கையன்னை யின் எழில் நலத்தைக் கண்டு களிப்பதற்கும், இல்லறம் நடத்திப் பின்னர் சிலையாமை உணர்ந்து மெய்புணர்ச்சி பெறுவதற்கும் இலக்கியம் எவ்வாறு பயன்படுகின்றது என்பதை ஆராய்வோம். பழந்தமிழ் மக்கள் இயற்கையிலுள்ள அழகினைக் கண்டு இன்புற்று, பின்னர் அதனை உண்டாக்கிய கடவுள் ஒருவர் இருத்தல் வேண்டுமென்ற உணர்வுகொண்டு, யான் எனும் அகப்பற்றினையும் எனது என்ற புறப்பற்றினையும் விட்டு, அப்பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றி விழைந்தனர் என்பதனை விளக்கச் சங்க இலக்கியங்களுக்குள் பல சான்றுகள் உள்ளன. புறநானூற்றில் பல புலவர்கள் ஆறு, மலை, கடல், ஞாயிறு, திங்கள், மாரி முதலியவைகளைக் கூர்ந்து கண்டு

அவைகளைச் செம்மையாக வருணித்துள்ளனர். பாரியின் பறம்பு மலையினையும் அவனது அரணின் சிறப்பையும் கபிலர் வருணிப்பதைக் காண்க. கருவூர்க் கந்தப்பிள்ளை சாத்தனார் என்ற புலவர் புறம் (168) ஆம் செய்யுளில் குதிரைமலையின் சிறப்பினையும் ஆண்டு வாழும் குறவர் இயல்பினையும் நன்கு வருணித்துள்ளார். சில புலவர் இல்லறத்தினும் துறவறவே சிறந்தது எனக் கூறியுள்ளனர். தவத்தின் மாட்சியினை வான்மீசியார் என்ற புலவர் சிறப்பித்துப் பாடியது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

‘பருதி சூழ்ந்தஇப் பயங்கெழு மாநிலம்
ஒருபக லெழுவ ரெய்தி யற்றே
வையமுந் தவமுந் தூக்கின் தவத்துக்
கையவி யனைத்து மாற்று தாகலின்
கைவிட் டனரே கா தல ரதனல்
விட்டோரை விடாஅள் திருவே
விடாஅ தோரிவள் விடப்பட் டோரே” (358)

‘சூரியன் சூழ்ந்து வருதலான் பயன் மிக்க இம் மாநிலம் ஒரே நாளில் ஏழு மன்னரைத் தனக்குத் தலைவராகப் பெற்றுள்ளது. ஏனெனில் ஒருநாள் கழிவதற்குள் அதே நாளில் ஏழு மன்னரும் ஒருவர்பின் ஒருவராக மாண்டனர். (இதனால் செல்வநிலையாமையினையும் யாக்கைநிலையாமையினையும் குறிப்பிட்டார்.) இத்தகைய நிலையாமையைத் தன்னிடத்தே கொண்டுள்ள இவ்வுலகினையும் வீட்டிற்கு வாயிலாகவுடைய தவத்தினையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கின், இவ்வுலகம் ஒரு சிறு கடுகு அளவுள்ள நிறைக்கும் தவத்திற்கு ஒப்பாகாது, இதகாறும்.

உலகப்பற்றில் தோய்ந்த மக்கள் இந்நிலையாமையை அறிந்து அவ்வுலகப்பற்றினை விடுத்து, துறவற நெறியைக் கையாண்டனர். இவ்வுலகப் பற்றினை விட்டோர்பால் திருமகள் உறைவாள். அப்பற்றினை விடாதவரைத் தான் விட்டு நீங்குவாள்' என்பது இப் பாட்டின் பொருளாகும். துறவறத்தை நோக்க இவ்வுலகவாழ்க்கை கடுகத்தனையும் ஒப்பாகாது என்ற கருத்தினைத் திருத்தக்கதேவரும் "ஏமநீ ருலகமோ ரிம்மிப்பாலென, நாமவேல் நரபதி நீக்கி நன் கலந், தூமமார் மாலையுந் துறக்கின் ருனரோ....."1 என வற்புறுத்தியுள்ளனர். உலகப் பற்றினை விட்டவரைத் திருமகள் சார்வாள் என்ற கருத்தினைக் குலசேகராழ்வார்

"நின்னையே தான்வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான் தன்னையே தான்வேண்டுஞ் செல்வம் போம்"2

எனக் கூறுவதைக் காண்க. எனவே மக்கள் மெய் புணர்வு பெறுதற்கு வாயிலாக உள்ளது இலக்கியமாகும் என்பது போதரும்.

இலக்கியம் என்பதில், தனிநிலைச் செய்யுள் தொடர் நிலைச் செய்யுள், உரைநடை, நாடகம் முதலிய அனைத்தும் அடங்கப்பெறும். தமிழ் இலக்கியத்தில் மிகுதியாகச் செய்யுள் நடையில் அமைந்த நூல்களே உள்ளன.

1. சீவகசிந்தாமணி - செய்யுள், 3027

2. நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தம் - பெருமாள் திருமொழி 5:9

இதற்குக் காரணம் உரைநடைக்கு அமையாத சில சிறப்பு இயல்புகள் செய்யுளுக்கு உண்டு. சில்வகை யெழுத்தில் பல்வகைப் பொருளைச் செறித்து இனிது விளக்குவது செய்யுளாகும். மக்கள் எளிதாகத் தம் நிலைளில் அமைத்துக் கொள்ளும் இயல்புடைமை, ஓசையோடு கூடிய இனிமை ஆகிய இவ்விரு பண்புகள் செய்யுளுக்கே சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. இனி, செய்யுளின் தோற்றத்திற்கு யாது காரணம் என்பதை நோக்குவோம். ஒரு புலவன் தன் மனத்தில் தோன்றிய எண்ணங்களையும் மனோபாவங்களையும் செய்யுள் மூலம் எடுத்துக் கூறுகின்றான்.¹ ஒவியக்காரன் ஒருவன் தான் கீட்டும் ஒவியத்திற்குப் பல வகை நிறங்கள் கொடுத்து அழகு செய்வதுபோல் ஒரு புலவனும் பல சொற்கள் மூலம் தன் பாக்களைச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றான்.² ஒரு செய்யுளானது எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை ஆகிய இவற்றால் ஆக்கப்படுவதால் நாம் அதில் ஓர் ஓசை இன்பத்தைக் காண்கின்றோம். இதனையே ஜான்சன் (Johnson) என்ற

1. "Poetry in a general sense may be defined as the expression of the imagination" (Shelley)

2. "By poetry we mean the art of employing words in such a manner as to produce an illusion on the imagination, the art of doing by means of words what the painter does by means of colours."
(Macaulay).

ஆசிரியர் “Poetry is a metrical Composition” என்பர். கருத்துக்களை இசையுடன் எடுத்துக் கூறுவதே செய்யுளாகும் என்பர் கார்லைல் (Carlyle).¹ செய்யுள் சந்தம் என்ற ஓசையோடு அழகுடன் விளங்குவதாகும்.² புறநானூற்றில் இவ்வித ஓசை இன்பம் பயக்கக் கூடிய செய்யுட்களும் எதுகை, மோனை முதலியவை நிறைந்த செய்யுட்களும் உள்ளன.

‘நிலனெளி மருங்கின் நீர்நிலை பெருகத்
தட்டோரம்ம விவட்டட் டோரே
தள்ளா தோரிவட் டள்ளா தோரே.’ (18)

இவ்வரிகளில் வந்துள்ள ஓசை இன்பத்தினை நோக்குக. பரணர் பாடிய சில பாக்களால் பல அடிகளில் எதுகையினைக் காணலாம்.

“மடத்தகை மாமயில் பனிக்குமென் றருளிப்
படாஅ மீத்த கெடாஅ நல்லிசைக்
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக.” (145)

1. “Poetry, therefore, we will call Musical thought” (The hero as poet - Carlyle)

2. “Poetry is the rhythmic creation of beauty” (Edgar Allan Poe)

புறநானூற்றிலுள்ள செய்யுட்கள் ஆசிரியப் பாவால் ஆக்கப்பட்டன. “அகவ லென்ப தாசிரியம்மே”¹ என்ற நூற்பாவிற்கு உரை எழுதப்போந்த பேராசிரியர் அகவற்பாவின் இலக்கணம் இன்னதெனக் கூறுகின்றார். “அகவிக் கூறுதலான் ‘அகவல்’ எனக் கூறப்பட்டது; அஃதாவது கூற்றும் மாற்றமுமாகி ஒருவன் கேட்ப அதற்கு ஒன்று செப்பிக் கூறுது தாங்கருதியவாறெல்லாம் வரையாது சொல்வதோராரும் உண்டு. அதனை வழக்கினுள்ளார் அழைத்தலென்றுஞ் சொல்லுப; அங்ஙனஞ் சொல்லுவார் சொல்லின்கண் எல்லாம் தொடர்ந்து கிடந்த ஓசை அகவலெனப்படும்; அவை, தச்சவினை மாக்கள்கண்ணும், களம்பாடும் வினைஞர் கண்ணும், கட்டுங் கழங்குமிட்டு உரைப்பார்கண்ணும், தம்பில் உறழ்ந்துறைப்பார்கண்ணும், பூசலிசைப்பார்கண்ணும், கேட்கப்படும்.”

இனி, செய்யுள் வகையினை நோக்குவோம். மேலூட்டு ஆசிரியர், செய்யுள் இரண்டு வகைப்படும் என்பார். அவற்றுள் ஒன்று, ஒரு புலவன் தனது பாடலுள் தன் வாழ்க்கை வரலாற்றினையும் நிகழ்ச்சிகளையும் அனுபவங்களையும் எடுத்துக் கூறுதல். இதனை ‘Subjective Poetry’ என்பார். மற்றொன்று, ஒரு புலவன் தன்னைப் பற்றி யல்லாமல் உலகத்துட் காணும் நிகழ்ச்சிகளையும் அவைகளின் தன்மைகளையும் எடுத்துக் கூறுதல்.

1. தொல் செய்யுளியல் - தூ. 81

இதனை 'Objective Poetry' என்பர். இந்த இருவகைப் பிரிவுகளுக்கும் புறநானூற்றினின்று பல செய்யுட்களை மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டலாம். ஆனால் இந்த இரண்டு பிரிவுகளும் கடுமையாக வரையறுக்கப்பட்ட பிரிவுகள் எனக் கூற இயலாது. ஏனெனில் ஒரு புலவன் தான் பாடிய பாட்டில் தன்னைப்பற்றியும் உலகத்தைப் பற்றியும் ஒன்று சேர்த்துப் பாடுதலுங் கூடும். புலவன் தன்னைக் குறித்துப் பாடும் தனிநிலைச் செய்யுட்களை Lyric Poetry என்றும் கூறுவர். யாழுடன் சேர்த்துப் புலவன் பாடுதலின் Lyric Poetry எனக் கூறப்படுகின்றது எனக் கூறுவர் சிலர்¹ (Lyre = யாழ்). புறநானூற்றில் பாணற்றுப் படை, புலவராற்றுப்படை முதலிய துறைகளில் வந்துள்ள பல பாக்கள் இவ்வகையுள் அடங்கப்பெறும். புலவன் ஒருவன் தத்துவ சம்பந்தமான கருத்துக்களைத் தனது பாட்டில் அமைத்துப்பாடுவதை Meditative and Philosophical Poetry என்பர். சிலஆங்கில ஆசிரியர் செய்யுளில் தத்துவம் அமைத்துப் பாடுதல் இன்றியமையாததாகும் என்பதனை வற்புறுத்திக் கூறுவர்.² தனது பாடல் மூலம் மக்களுக்குப் புலவன் அறவுரை வழங்குவானெனின் அப் பாடலினை மேனாட்டார் Didactic Poetry

1. Lyric Poetry, in the original meaning of the term was Poetry composed to be sung to the accompaniment of lyre or harp" (Hudson)

2. "Philosophy first and poetry which is its highest outcome afterwards" (Browning)

என்பர். புலவன் பாடும் பாக்களில் தத்துவமும், அறவுரையும் நிறைந்திருக்கும் என்பதை விளக்கப் புறநானூற்றில் பல பாக்கள் உள. செவியறிவுறாஉ, வாயுறைவாழ்த்து முதலிய துறைகளுள் வரும் செய்யுட்கள் மேலே காட்டிய இருவகைப் பகுதிகளுள் அடங்கப்பெறும். தொல்காப்பியத்தில் 'வாயுறைவாழ்த்தைப்' பற்றிய குறிப்பு, புறத்திணையிலும், செய்யுளியிலும், காணக்கிடக்கின்றது. "கொடுப்போர் ஏத்தி"¹ என்ற குத்திரத்தில் காணும் 'வாயுறைவாழ்த்து' என்ற மக்கட் பகுதியாகிய பாடாண்டிணைக்குரிய துறையினைக் கூறவந்த நச்சினூர்க்கினியர் "இதற்கு ஒரு தலைவன் வேண்டானாயினும் அவற்கு உறுதி பயத்தலைச் சான்றோர் வேண்டி வாய்மொழி மருங்கினான் அவனை வாழ்ச்சிப்படுத்தலின்....."² எனக் கூறுவதால் வாயுறைவாழ்த்தென்பது ஒரு தலைவன் வேண்டானாயினும் உறுதி பயக்கும் உண்மையினைச் சான்றோர் அவனுக்கு எடுத்துரைத்தல் என்பது பெறப்படுகின்றது.

"வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின்"²

1. தொல். புறத்திணையியல், 35

2. தொல். செய்யுளியல்; 112

என்ற நூற்பாவிற்குப் பேராசிரியர் கூறும் உரையினைக் காண்க. “முற்பருவத்துக் கைத்தும் பிற்பருவத்து உறுதி பயக்கும் வேம்பும் கடுவும்போல வெய்யவாய சொல்லினைத் தடையின்றிப் பிற்பயக்கும் எனக் கருகிப் பாதுகாத்துக் கிளக்குங் கிளப்பினான் மெய்யாக அறிவுறுத்துவது வாயுறை வாழ்த்தெனப்படும்.” நரிவெருஉத்தலையார் என்ற புலவர் ஒள்வாட்கோப் பெருஞ்சேரலிரும் பொறைக்குக் கூறிய வாயுறை வாழ்த்து ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. ‘பெரும! அருளும் அன்புமின்றிப் பாவம் செய்து, நரகத்தைத் தமக்கு இடமாகக் கொள்ளும் பாவிகளோடு நீ சேருதல் கூடாது. ஒரு குழந்தையை வளர்ப்பதுபோல் நீ உனது நாட்டினைப் பாதுகாப்பாயாக’ என்றார்.

“.....பெரும!

நீயோ ராகலின் நின்னொன்று மொழிவல்

அருளு மன்பு நீக்கி நீங்கா

நிரயங் கொள்பவரொடு ஒன்றுது காவல்

குழனி கொள்பவரினோம்புமதி

அளிதோ தானே அது பெறலருங் குரைத்தே.” (5)

“இதனுள் நிரயங் கொள்வாரோ டொன்றுது காவலை போம் பென வேம்பும் கடுவும்போல வெய்தாகக் கூறி அவற்கு உறுதி பயத்தலின் வாயுறைவாழ்த்தாயிற்று” என்பார் நச்சினூர்க்கினியர். “செவியுறைதானே பொங்குதலின்றி”¹ என்ற சூத்திரத்திற் கூறியபடி ஆடம்பரமின்

றிப் பெரியோர் நடுவே அடங்கி வாழ்தல் ஒருவனது கடமையாகும் எனக் கூறி, செவிக்கண் அறிவுறுத்துவது செவியறிவுறா உவாம். புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் 'மாற்சரியமும் கெடுதலுமில்லாத பெரிய எண்ணத்தை அரசனுக்குச் சொல்லுதல்' செவியறிவுறா உ என்பர். புறநானூற்றில் மதுரை மருதனின் நாகனார் என்ற புலவர் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனுக்குக் கூறும் செவியறிவுறா உவினைக்காண்க.

“வேந்துவேம் பட்ட பூந்தார் மாற!

.....
 அறநெறி முதற்றே யரசின் கொற்றம்
 அதனால் நமரெனக் கோல்கோடாது
 பிறரெனக் குணங் கொல்லாது
 ஞாயிற் றன்ன வெந்திற லாண்மையுந்
 திங்க ளன்ன தண்பெருஞ் சாயலும்
 வானத் தன்ன வண்மையு மூன்றும்
 உடையை யாகி யில்லோர் கையற
 நீண்டு வாழிய நெடுந்தகை.....”

(55)

இறந்த ஒருவரைக் குறித்து அவரது குணநலத்தை யெல்லாம் எடுத்துப் பாராட்டிப் பாடும் வகைக்கு ஆங்கிலத்தில் Elegy என்று பெயர். நந்தம் தமிழ் மொழியிலும் அதைப்போன்ற பாக்கள் உண்டு. காஞ்சித்திணையில் வரும் மன்னைக்காஞ்சி, கையறுநிலை போன்ற துறைகளுள் பாடப்படும் செய்யுட்கள் ஆங்கிலத்திலுள்ள Elegy என்ற

வகையினை ஒத்துள்ளன. 'இன்னன் என்று இரங்கிய மன்னை யானும்' என்ற சூத்திரத்திற்கு உரை கூறும் போந்த நச்சினூர்க்கினியர் "ஒருவன் இறந்துழி அவன் இத்தன்மையோனென்று ஏனையோர் இரங்கிய கழிவு பொருட்கண் வந்த மன்னைக்காஞ்சியானும்; இது பலவற்றின் நிலையாமை கூறி இரங்குதலின் மன்னைக்காஞ்சியென வேறு பெயர் கொடுத்தார். இது பெரும்பான்மை மன் என்ற இடைச்சொற் பற்றியே வருமென்றற்கு மன் கூறினார்" எனக் கூறுவதைக் காண்க. அதியமான் நெடுமானஞ்சியை ஒளவையார் பாடிய பாடல் இத்துறைக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது.

" சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னை
பெரியகட் பெறினே
யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணு மன்னை.....
.....

அருந்தலையிரும்பாண ரகன்மண்டைத் துளையூர்இ
யிரப்போர் கையுளும் போகிப்
புரப்போர் புன்கண் பாவை சோர
அஞ்சொனுண் தேர்ச்சிப் புலவர் நாவிற
சென்றுவீழ்ந் தன்றவன்
அருநிறத் தியங்கிய வேலே
ஆசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
இனிப், பாடுரு மில்லைப் பாடுநர்க்கொன் நீகுரு மில்லை..."

(235)

“அதியமான் சிறிய அளவீனையுடைய மதுவைப் பெற்றால் அதை எங்களுக்குத் தருவான்; அது கழிந்தது! பெரிய அளவீனையுடைய மதுவைப் பெற்றாலும் அதனை முதலில் எங்களுக்கு அளித்து, பின்னர் எஞ்சியதைத் தான் நுகர்வான்; அது கழிந்தது! அவனது மார்பில் தைத்த வேல், அரிய தலைமையையுடைய பெரிய பாணர் தம் கையுள் வைத்துள்ள பாத்திரத்தின் துளையையுருவி, இரப்பவர் கைகளையும் தைத்துருவித், தன்னால் புரக்கப்படும் சுற்றத்தாரது புல்லிய கண்ணிற் பாவை ஒளி மழுங்க, அழகிய சொல்லை ஆராயும் ஆராப்ச்சியையுடைய அறிவீனையுடையோர் ஈவின்கண்ணே போய் வீழ்ந்தது எமக்குப் பற்றுகிய எம் இறைவன் எவ்விடத்துள்ளான் சொல்லோ? இனிப் பாடுவாருமில்லை; பாடுவார்க்கு ஒன்றீவாருமில்லை” என்பது இதன் பொருள்.

மேலூட்டு ஆசிரியர் தனிநிலைச் செய்யுள் வகையுள் 14 வரிகளுள் அடங்கப்பெறும் செய்யுளினே Sonnet என்பர். எட்டுத்தொகையுள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, பரிபாடல், ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு ஆகிய இவைகளின் அடிப்பெருமையும் சிறுமையும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஆனால், புறநானூற்றில் வந்தள்ள செய்யுட்களின் அடியின் சிறுமையும் பேரெல்லையும் புலப்படவில்லை புறநானூற்றைப் பதிப்பித்த, மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள் அந்நூல் முன்னுரையில் “இந்நூலிலுள்ள பாக்களினுடைய அடிகளின் சிறுமை பெருமையும் தெரியவில்லை” எனக் கூறுவதைக் காண்க. ஆங்கிலத்திலுள்ள Sonnets என்ற

வகையைப் போலவே திரு. வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் அவர்கள் “தனிப்பாகரத்தொகை” என்ற 14 அடிகளுள்ள செய்யுட்களைக் கொண்ட ஒரு நூல் இயற்றியுள்ளனர். இதனை டாக்டர் போப் (Pope) என்பவர் ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

பாக்களிற் காணும் சுவைகளை மேலாண்டு ஆசிரியர் Satire, Humour, Pathos எனப் பல வகையாகப் பரிந்துள்ளனர். தமிழில் Satire என்பதனை அங்கதம் என்றும் Humour என்பதனை நகைச்சுவை என்றும் Pathos என்பதனை அவலச்சுவையென்றும் வழங்குவர். ஆங்கிலத்தில் கூறும் Satire என்ற சுவையினைத் தொல்காப்பியர் கூறும் அங்கதம் என்பதனோடு ஒப்பிடலாம். இதனை எமது ஆசிரியப் பெருந்தகை மகாமகோபாத்தியாய. பண்டிதமணி மு கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள் “சங்ககாலத்து அங்கதம்” என்ற கட்டுரையில் அழகாக விளக்கியுள்ளனர். அங்கதம் என்பது வசை. அதாவது ஒருவருடைய குற்றத்தினைக் குறிப்பினாலாவது வெளிப்படையாலாவது எடுத்துக் கூறுதல். அவ்வாறு கூறுங்கால் நகைச்சுவை தோன்றக் கூறுதல் இன்பம் பயப்பதாகும். “வசையொடும் நசையொடும் புணர்ந்தன்றாயின் அங்கதச் செய்யு ளென்மனார் புலவர்” என்ற நூற்பாவின் விசேடவுரையில் பேராசிரியர் “இல்லாதன சொல்லி நகைப் பொருட்டாகச் செய்யினும் அங்கதச்

‘செய்யுள் எனப்படும்’ என்பர். மாங்குடிசுழார் என்ற புலவர் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவேன்ற ‘நெடுஞ்செழியனைப் பற்றிப் பாடும்போது அவனது பகைவர்களின் வன்மையற்ற நிலையாகிய வசையினை எடுத்துக் கூறுகின்றார். “வேந்தே! செருக்கு மிக்க நின் பகைவர் உன்னோடு போர் செய்வதற்கு இயலாதவராயினும், உனக்குப் பகைவர் என்ற பெயரினைப் பெற்றதாலும், நின்பால் போரில் தோற்றுத் தேவலோகம் சென்றதாலும், அவர்கள் மிக்க தவஞ் செய்தவராவர்” எனப் புலவர் கூறுவதைக் காண்க.

“நோற்றோர் மன்றநின் பகைவர் நின்னோடு
மாற்ற ரென்னும் பெயர்பெற்
ருற்ற ராயினு மாண்டொழி வோரே” (26)

சுண்டு. செருக்குற்றுப் போருக்கு வந்த பகைவரின் வன்மையற்ற நிலையாகிய வசையினைக் கூறவந்த புலவர் “நோற்றோர் மன்ற” எனப் புகழ்வது போலப் பழித்தமை காண்க. புறநானூற்றில் “நீயே அமர்காணின்” (167) “இவ்வே, பீலியணிந்து” (95) என்ற இவ்விரு பாக்களும் அங்கதத்தினை விளக்கச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன.

நாவான் நுகரப்படும் அறுவகைச் சுவையினும் செனியான் நுகரப்படும் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளை என்றும் இன்பம் பயப்பனவாய் விளங்குகின்றன. “நகையே அழுகை” என்ற நூற்பாவில் ஆசிரியர்

தொல்காப்பியனார் நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை எனப் பொருட் சுவை எட்டுவகையாகும் என்பார். இவைகளை முறையே ஹாஸ்யம், சோகம், ஜுஹுப்பை, விஸ்மயம், பயம், வீரம், ரௌத்ரம், சிருங்காரம் எனக் கூறுவர் வடநூலார். நாடக நூலாசிரியர் இந்த எட்டுவகைச் சுவையுடன் சமநிலை ஒன்றுகூட்டிச் சுவை ஒன்பதென்பார். சமநிலையினைத் தொல்காப்பியர் இந்த எட்டுடன் சேர்த்துக் கூறாமல்குப்பேராசிரியர் கீழ்க்கண்ட காரணம் கூறுவர். “அதற்கு ஓர் விகாரமின்மையின் ஈண்டுக் கூறியநிலன் என்பது; அதற்கு விகாரமுண்டெனின் முன்னை எட்டனுள்ளுஞ் சார்த்திக் கொள்ளப்படும்; அல்லதூஉம் அஃதுலகியல் நீங்கினார் பெற்றியாகலின். ஈண்டு உலக வழக்கினுட் சொல்லியதில னென்பது”¹ ஆதலால் முதலிற் கூறிய எட்டுவகைச் சுவையே காப்பியங்களில் பயின்று வருவனவாகும். இச் சுவைகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக, புறநானூற்றிலுள்ள சில செய்யுட்களைக் காண்போம். கிணைப்பொருநன் ஒருவன் தன் சுற்றத்தாரோடு ஒருவள்ளலிடம் செல்ல அவ்வள்ளல் அவர்களுக்குச் சிறந்த அணிகலன்களை அளிக்க, அவர்கள் அவைகளை அணிந்து கொள்ளும் முறை தெரியாது விரலில் அணிதற்குரிய அணிகலன்களைக் காதிலும் காழில் செறித்தற்குரியவைகளை விரலிலும் செறித்துக் கொண்டனர். இச் செய்கையினைப் புலவர், சீதையின் அணிகலன்களைக் கண்டெடுத்த குரங்கு

1. தொல் : மெய்ப்பாட்டியல் - சூ - 3 உரை

க.ள் அவைகளை அணிந்து கொள்ளும் முறை தெரியாது அணிந்துகொண்டமைக்கு ஒப்பிடுகின்றார் :

“ விரற்செறி மரபின செவித்தொடக் குநருஞ்
செவித்தொடர் மரபின விரற்செறிக் குநரும்

.....

கடுந்தேர் இராம னுடன்புணர் சீதையை
வலித்தகை யரக்கள் வெளவிய ஞான்றை
நிலஞ்சேர் மதாணி கண்ட குரங்கின்
செம்முகப் பெருங்கிளை யிழைப்பொலிந் தா அங்
கறாஅ வருநகை யினிதுபெற் றிகுமே ”

(378)

இச் செய்யுளில் பிறர் பேதைமை காரணமாகத் தோன்றும் நகைச்சுவை வந்துள்ளதைக் காண்க. முன்பு பிறிதோர் இடத்தில் காட்டிய மன்னைக்காஞ்சித் துறையில் வந்துள்ள “ சிறியகட் பெறினே பெயமக்கீயு மன்றினே ” என்ற செய்யுளினை இழவு காரணமாகத் தோன்றிய அமு கைச் சுவைக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்க.

“ கோல்கா லாகக் குறும்பல வொதுங்கி
நூல்விளித் தன்ன கதுப்பினள் கண்டுயின்று
முன்றிற் போகா முதிர்வினள் யாயும் ”

(159)

இதில் மூப்புக்காரணமாகப் பிறந்த இளிவரல் சுவையினைக் காணலாம்.

“ கிண்கிணி களைந்தகால் ஒண்கழல் தொட்டு

.....

குறந்தொடி கழித்தகைச் சாபம் பற்றி ”

(77)

என்பது சிறுமை காரணமாகப் பிறந்த மருட்கைக்கு உதாரணமாகும்.

“ அணங்குடை நெடுங்கோட் டனையகம் முனைஇ
முணங்குநிமிர் வயமான் ” (52)

என்ற வரிகளில் அணங்கும் விலங்கும் பொருளாக அச்சம் பிறத்தலைக் காண்கிறோம்.

“ தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின்
தபுதிகண் டஞ்சிச் சீரை புக்க
வரையா ஈகை உரவோன் மருக ” (43)

என்பதும்,

“ உறுதுப் பஞ்சா துடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை ” (72)

என்பதும் முறையே கொடையான் வந்த பெருமிதத்திற்கும் கொலையான் வந்த வெகுளிக்கும் உதாரணங்களாகும். புணர்ச்சி பொருளாகவும் வினையாட்டுப் பொருளாகவும் பிறக்கும் உவகைச் சுவைக்கு அடியிற்காணும் வரிகள் சிறந்த சான்றுகளாம் :

“ கைம்மான் வேட்டுவன் கனைதுயின் மடிந்தெனப்
பார்வை மடப்பிணை தழீஇப் பிறிதோர்
தீர்தொழிற் றனிக்கலை தினைத்துவினை யாட
இன்பறு புணர்நிலை ” (320)

தமிழ் இலக்கியத்தில் அகப்பொருள் நூல்களில் காணக்கிடக்கும் உள்ளுறையுவமம் மிக்க இன்பம் பயப்பதாகும். அகப்பொருள் நூல்களின் உரையாசிரியர், பாக்களில் பற்பல இடங்களிற் காணும் உள்ளுறையுவமத்தின்பும், இறைச்சிப் பொருளினையும் விளக்கிச் செல்வர்.

இவைகள் வடமொழியாளர் கூறும் 'தொனி' என்பதனை ஒத்துள்ளன என்பர்.¹ இவ்வள்ளுறையுவமம் பெரும்பாலும் அகப்பொருளுக்கே உரியதாயினும் சிற்சில இடங்களில் இது புறப்பொருளினும் வரும். "தோழியும் செவிலியும்"² என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் விசேடவுரையில் "மற்றிவையெல்லாம் அகப்பொருட்கே உரியவாக வியந்தோதியதென்னை? புறப்பொருட்கு வாராதன போலவேனின். ஆண்டுவருதல் அரிதாகலின் இவ்வாறு அகத்திற்கே கூறினென்பது" எனப் பேராசிரியர் கூறுதல் காண்க. புறநானூற்றின் முதல் 266 செய்யுள்களுக்கே உரை கிடைத்துள்ளது. இதன் உரையாசிரியர் இன்னார் எனத் தெரியவில்லை. இந்நூலின் உரையாசிரியர் பாக்களின் பொழிப்புரை, வினைமுடிபு, இலக்கணக்குறிப்பு முதலியன கூறுவதுடன் சில பாக்களில் மிக அருமையாகத் தோன்றும் குறிப்புப் பொருளையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை, கல்லாடனார் பாடிய பாட்டுள் இக் குறிப்புப் பொருள் காணக்கிடக்கின்றது.

1. "இத்தொனி வகைகளெல்லாம் அகப்பாட்டும் புறப்பாட்டுமாகிய சங்கமருவிய நூல்களிலும் பிறசான்றோர் செய்யுட்களிலும் இடையிடையே கிரகிவரப் பெறுவன. இவை பெரும்பாலும் இறைச்சிப் பொருள்பற்றியும், திருப்பாவை, திருவிருத்தம், திருவாய் மொழி முதலிய திவ்யப் பிரபந்தங்களில் சுவாபதேசப் பொருள்பற்றியும் மற்றும் கவி கருதிய வேறு பல உள்ளுறை பொருள்பற்றியும் வருவன" (செந்தமிழ் - தொகுதி 10 - பக்கம் 266.)

2. தொல் - உவமவியல் - 31

“நூல நெளிய ஈண்டிய வியன்படை
யாலங் காளத் தமர்கடந் தட்ட
கால முன்பநிற் கண்டனென் வருவல்
அறுமருப் பொழிற்கலை புலிப்பாற் பட்டெனச்
சிறுமறி தழீஇய தெறிநடை மடப்பிணை
பூளை நீடிய வெருவரு பறந்தலை
வேளை வெண்பூக் கறிக்கும்
ஆளி லத்த மாகிய காடே ”

(புறம் -23)

‘தலையாலங்கானத்தில் போர் வென்ற, காலன்போலும்
வலியையுடையோய்! யான் நினைக்க கண்டேனாய் வந்
தேன், வந்த வழியோ ஆண்மான் புலியால் கொல்லப்பட,
பெண் மான் தன்னுடைய குட்டியை அணைத்துக்
கொண்டு வேளை என்ற பூவைத் தின்னும் ஆளற்ற
அருஞ்சரமாகிய காட்டுவழி’ என்பது இதன் பொருள்.
இவ்வரிகளில் “கலை புலிப்பாற் பட்டெனச் சிறுமறி
தழீஇய மடப்பிணை பறந்தலை வேளை வெண் பூக்கறிக்கு
மென்பது, அவன் பகைவரைக் கொன்றவழி, அவர்
பெண்டிர் தம் இளம் புதல்வரை ஓம்புதற்பொருட்டு
இறந்து படாது அடகுதின்று உயிர் வாழ்சின்துரென்ப
தோர் பொருள் தோன்ற நின்றது” என உரையாசிரியர்
கூறுவதைக் காண்க.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், இலக்கியத்தின் இலக்
கணம் இன்னதென்பதும், அதனுள் அடங்கப் பெறும்

நூல்கள் யாவை என்பதும், இலக்கியப் பண்புகள் எவை என்பதும், புறநானூற்றில் காணும் செய்யுட்கள் அவ்வித இலக்கியப் பண்புகளுக்கு எம்முறையில் சான்றாக விளங்குகின்றன என்பதும், செய்யுளின் இலக்கணம் இன்னதென்பதும், ஆங்கில இலக்கியத்திற் காணும் செய்யுள் வகைக்கும் நந்தம் தமிழிலக்கியத்திற் காணும் செய்யுள் வகைக்கும் உள்ள ஒப்புமை இன்னதென்பதும், தொல்காப்பியங் கூறும் எண்வகைச் சுவைக்கும் புறநானூற்றில் எடுத்துக்காட்டுகள் உள்ளவை என்பதும், புறநானூற்று உரையாசிரியர் சிற்சில பாக்களில் மிக அரிதாகக் காணும் குறிப்புப்பொருளை விளக்கியுள்ளனர் என்பதும் ஒருவாறு சுருக்கமாக விளக்கப்பட்டன. மேலூட்டு இலக்கியத்தில் செய்யுள், உரைநடை, நாடகம் ஆகிய ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் பல ஆராய்ச்சி நூல்கள் (Literary Criticism) வெளிவந்துள்ளன. நந்தம் தமிழ் மொழியிலோ வெனில் அத்தகைய நூல்கள் மிகச் சிலவே உள்ளன. ஆங்கில இலக்கியத்தின் பொதுத் தன்மையினையும் சிறப்புத் தன்மையினையும் விளக்க "An Introduction to Study of Literature" என்ற ஒரு நூல் W. H. Hudson என்பவரால் எழுதப்பட்டுள்ளது. Moulton என்பவர் "The Modern Study of Literature" என்ற ஒரு நூல் வெளியிட்டுள்ளார். இதுபோன்ற இலக்கியத்தின் சிறப்புத் தன்மையினை விளக்கும் ஆராய்ச்சி நூல் பல ஆங்கில மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளன. இனி, தமிழ் மொழியில் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஆராய்ச்சியைப் பற்றிய நூல்கள் பல வெளிவருதல் வேண்டும். தமிழ்

இலக்கியத்தின் சிறப்பினைப் பற்றி ஆங்கிலத்திலும் நூல்கள் வெளியிடல் வேண்டும். மேனாட்டார் பலர் தமிழிலுள்ள இலக்கியச் சுவையினை அறியாதிருக்கின்றனர். எனவே தமிழ் நலம் அவாவிய தமிழ்ப் பேரறிஞர் தமிழ் இலக்கியத்தின் சிறப்பினைப்பற்றித் தமிழ்மொழியிலும் பிற மொழியிலும் நூல்கள் இயற்றித் தமிழன்னைக்குப் பல புதிய அணிகலன்கள் சூட்டி மகிழ்வாராக.

4. பட்டினப் பாலை

(திரு. ஆபிரகாம் அருளப்பன், பி. ஏ.)

நம் செந்தமிழ்ப் பழம் பெரும் புலவருள் ஒருவராய் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பாடிய பட்டினப்பாலை பத்துப்பாட்டுள் ஒன்பதாவது. பண்டுதொட்டு இன்று காறும் புலவர் புரவலரைப் பாடுதல் உண்டு. அங்ஙனம் பாடிப் புகழ்தற்கு அவர்கள் பல்வேறு முறைகளைக் கொண்டார்கள். முற்காலப் புலவர்கள் புறப்பொருள் துறைகளிலும் பிற்காலப் புலவர்கள் பரணி முதலிய பிரபந்தங்களிலும் வைத்து ஏற்றுதல் பெரும்பான்மை.

இவர் சோழ மன்னன் திருமாவளவனைப் பாடுதற்குக் கையாண்டுள்ள முறை அருமை வாய்ந்தது. அரசிருக்கை நகராசிய காளிரிப்பூம்பட்டினத்துச் சிறப்பை விளங்கக் கூறி, அவனது வெய்ய வேலின் தன்மையையும் செய்ய கோலின் தன்மையையும் எடுத்தியம்புகிறார்.

செல்வப் பொருள் ஈட்டுதற் பொருட்டுத் தன் தலைவியைப் பிரிய எண்ணிய தலைவன் கூற்றாக இப்புக்கமுறை அமைந்திருப்பது, அருங்கனிக்கு நறுந்தேன் கூட்டியது போலாயிற்று. பிரிதல் அகப்பொருள் இலக்கியத்தில் பாலைத் திணையாகும்.

‘முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய
வாளேன் வாழிய நெஞ்சே.....
திருமா வளவன் தெவ்வர்க் கோக்கிய
வேலினும் வெய்ய காளமவன்
கோலினுந் தண்ணிய தடமென் றோனே.’

“என்றும் எவ்வகையிலும் முட்டுப்படாமல் பல்வகைச் சிறப்புக்களையும் பெற்றதாய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையே பெறினும், நீண்ட கரிய கூந்தலையும் வளங்கும் அணிகலன்களையும் பூண்ட என் தலைவிபைத் தனியாக இருக்கவிட்டு நெஞ்சே! வரமாட்டேன். நீ போய் வாழ்வாயாக. ஏனெனின், சோழ மன்னனாகிய திருமாவளவன் தன் பகைவரை ஒழிப்பதற்கு ஒங்கிய வேலாயுதத்தினும், வழியில் கடந்து செல்ல வேண்டிய சாடு வெப்பமும் தன்பமும் மிகுந்தது. அதற்கு மேலாக, தலைவியின் பெருமையும் மென்மையுமுடைய தோள் அவ்வேந்தனது செங்கோலினுங் குளிர்மை உடையது.” என்று தலைவன் செலவிடை அமுங்கல் பிரிதல் நிமித்தமாகிப் பாலையாயிற்று.

கடற்கரைநகர் பட்டினம் எனப்படும். (பேரூரை நகரமென்றும் உள்ளாட்டு நகரைப் பட்டணம் என்றும் கடலோர நகரைப் பட்டினம் என்றுங் கூறுதல் மரபு). எனவே, பாலைத்திணைப் பொருள் கருவாயமைய, சோழ நாட்டுத் தலைநகராய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை விளக்கி விரிப்பப் பாடி, நிரம்பிய உருவாய இப்பாட்டுக்குப் “பட்டினப் பாலை” என்று பெயரிட்டார் புலவர்.

இப் பாட்டில் சோழ நாட்டு வளத்தையும், அந் நாட்டுத் தலைநகர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் முட்டாச் சிறப்பையும், பாட்டுடைத் தலைவனாகிய கரிகாற் பெரு வளத்தாலுடைய வெற்றி கொற்றங்களின் ஏற்றத்தையும் உருத்திரங் கண்ணனார் நயம்பட விளக்கிக் காட்டுகிறார்.

நாட்டு வளம் :—வான் பொய்த்து வறள் காலத்தும் தான் பொய்க்காது நீர் ஒழுக்குடையதாய் பொன்போலும் வளத்தைக் கொழிக்குங் காவிரியாறு பாயப்பெற்றது சோழநாடு. இது பாக்கம் எனப்படும் நெய்தல் நிலத்துச் சிற்றூர் பலவற்றையும், ஒன்றுக்கொன்று அணித்தாய் மருதநிலச் சிற்றூர் பலவற்றையும் கொண்டது. என்றும் விளைவு அருத நிலங்கள் தந்த பயனாய் கரும்பு சாறு பிழியப் பெற்றுக் காய்ச்சப்படும் ஆலைகள் ஆங்கு உள, கொழுத்த எருமைக் கன்றுகள் காய்ப்பருவத்துச் செந் நெற் கதிரை யருந்திவிட்டு நெற்களஞ்சியங்களின் நிழலில் படுத்து உறங்கும்.

நூற்றுக்கணக்காய்த் தேங்காய்கள் கொண்ட குலை களைத் தாங்கும் தெற்குகளும், குலையீன்றுள்ள வாழை களும், பாக்காம் காய்கள் விறைந்த கமுகுகளும், மணங்கமழும் மஞ்சட் செடிகளும், மாமரங்களின் தொகுதியும், நூங்குக் குலைகள் செறிந்த பனைகளும், அடிபரந்த சேம்புச் செடிகளும், முளை முளையா அடுக்கிய இஞ்சிச் செடிகளும் செழித்து நிற்கும்.

பெரிய வீடுகளின் அகன்ற முற்றங்களில் உணங்கு தற்குப் பரப்பப்பட்டுள்ள நெல்லைக் கவர்தற்கு வருந்

Y கோழிகளை அழகிய மகளிர் பொன்னாலாய கொடுங்கால் மகரக்குழைகள் கொண்டு எறிவர். அக் கனங்குழைகள், சிறுவர் உருட்டி விளையாடுகின்ற மூன்று உருளைகளுடைய சிறு தேர்கள் முன்செல்வதை விலக்குகின்றன. இங்ஙனம் விலக்க விலகிச் செல்லத்தக்க பகையேயன்றி, நிலை கலங்குதற்கு ஏதுவாம் பகையை அறியாத பல கொழுமை பெற்ற குடிகளைக் கொண்டன அப்பாக்கங்களும் ஊர்களும்.

நகரச் சிறப்பு:—உப்பை ஏற்றிச் சென்று விலை கூறி விற்றுவிட்டு நெல்லோடு திரும்ப வந்த பஹிகள் கரையிலுள்ள தறிகளில் கட்டப்பட்டுக் கிடக்கப்பெற்ற உப்பங்கழி நகர்ப்புறத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும்! உள்ளங் களித்தற்கு ஏதுவாம் தண்பூஞ்சோலைகள் அங்கு அமைந்திருக்கும். உரனும் உயரமுங்கொண்ட கரையுடையதாய் நறு மலர்கள் நிறைந்த பெரிய பொய்கையும். இம்மை மறுமையாம் இருமை இன்பத்தையர் தரும் சோமகுண்டஞ் சூரியகுண்டம் எனப் பெற்ற இணைந்த ஏரிகளும் நகரில் உள்ளன.

அரசனது புலிமுத்திரை பொறிக்கப்பெற்ற கதவினைக் கொண்ட செல்வம் பொலியும் மதிலையுடையதாய் இம்மைப் புகழை நிலை நிறுத்துமாறு அற்றூரழி பசிதீர்த்தலாகிய அறத்தை நிலைநாட்டிய அகன்ற சமையற்கூடம் அமைந்துள்ளது. (திருவிதாங்கூரிலுள்ள ஊட்டுப்புரை இவ்வட்டில் வகைப்பட்ட தென்னலாம்) தண்ணிய கேணியைக் கொண்ட முற்றம் அமைந்ததாய், பெரிய காளைகள் கட்டப்படுந் தொழுவம் உண்டு. சமண பௌத்த முனி

வர்கள் தங்கும் பள்ளிகளும், விளங்குஞ் சடையுடைய சைவத் துறவிகள் தங்கும் பொழில்களும் அங்குள. பூதங்காப்பதால் புகுதற்கரிய காளி கோட்டமும் உண்டு.

குட்டிகளோடு திரியும் பன்றிகளையும் பலவகைக் கோழிகளையும், மணல் சரியாதிருக்க உறை வைத்தமைத்த விணறுகளையும் கொண்டது புறச்சேரி. அங்கு, பரந்த மணல் திட்டைமேலிருந்து, கடுந்தொழில் செய்பவரும் உளக்கிளர்ச்சியுடையருமாய மக்கள், கடலிலுள்ள இரூல் மீனைச் சுட்டுத்தின்றும், வயலாமை இறைச்சியை அளித்து உண்டும், வறண்ட மணலிடத்துப் படர்ந்த அடப்பங்கொடிப் பூவை அணிந்தும், நீரில் வளர்ந்த ஆம்பல் மலரை அணிந்தும், விரிந்த இடத்தையுடைய ஊர் வெளியில் பலர் ஒன்றுகூடி, ஒருவரொருவரைப் பற்றிப் பீடித்து, மிகுந்த சினங்கொண்டு, எளிதில் யாருந் தோல்வி பெறாதவராய் கையாலும் கோலாலும் பெரும்போர் செய்யும் வலிமை விளங்கப் பொழுது போக்குவார்.

பூமலி பெருந்துறையில், ஆட்டுக்கிடாய்கள் ஒன்றோடொன்றும், சிவல் பறவைகள் ஒன்றோடொன்றும் போர் செய்து விளையாடித் திரியும். நெடிய தூண்டிற்கோல் சார்த்தப்பட்ட கூரைகளமைந்த குடிசைகளின் முற்றங்களில் மீன் வலைகள் உலர்ந்து கிடக்கும். பரதவர் முழு மது ராளில் மீன்வேட்டைக்குச் செல்லாது தங்க, மகளிர் வெண் கூதாள மலர்மலை குடி சுருமீனின் கொம்பை நட்டுக் கடல் தெய்வத்தை ஏற்றுவித்து, தாழைமலரும் பதனீரும் படைத்து வழிபடுவார்கள். பின் அம்மலர்களை

யணிந்து. பதனீரையுங் குடித்து உண்டாடி, மீன் புலால் நூறும் மணல்பரந்த பூங்கானலிடத்துக் கூடற்றுறையில் (சங்கமத்துறை—காவிரி கடலொடு கலக்குமிடம்) தீமைதீரக் கடலாடியும், கடலாடியதால் ஆய உப்பு மாசு போகக் காவிரிப் புனலில் குளித்தும், அலையை உழக்கி நண்டுகளோ டாடியும் பகற்பொழுதில் இன்பம் நுகர்வர். அந்நுகர்ச்சியால் துறையானது 'பெறற்கருந் தொல்சீர்த் துறக்கம் ஏய்க்கும் பொய்யா மரபி,'னதாம்.

இரவில் கொழுநரோடு மனைவியர் இன்னிசைப் பாடல்களைக் கேட்டும் நாடகங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்தும் துயில்கொள்வர். கடைக்கங்குல் நேரத்தில், வேந்தனுக்குரிய சங்கப்பொருள் காக்கும் அலுவலாளர், அளந்தறிய வியலா ஏற்றுமதி இறக்குமதிப் பண்டங்களைக்கொண்ட பொதிமுடைகளுக்குப் புலிமுத்திரை பொறித்து, சங்கச் சாவடி முன்றிலில் சேர்த்துவைப்பார்கள்.

ஆவணத் தெருவில், படிக்கால் (Stairs), திண்ணை, பல்தகைப்பு, இடைகழி (ரேழி) இவை அமைந்த உயர்ந்த மாடங்களில், சிளிமழலை மெல்லியலார், பலகணிகளி லிருந்து கண்டு தொழ, 'குழலகவ யாழ்முரல, முழவதிர முரசியம்ப' செவ்வேளாய முருகனுக்கு வெறியாட் டெடுத்தல் போன்ற விழாக்கள் நடக்கும்.

கடவுள் உரு ஏற்றப்பெற்றுள்ள கோயில்களின் மல ரணி வாயிற்புறத்து நடப்பட்டுத் பலர் தொழுங் கொடி களும், மஞ்சிகையுள் (Chest, box) இட்டுப் பேணப் பட்ட பண்ணியங்கள் வைத்துள்ள கடைகளில் கட்டப்

பெற்ற வெண்ணிறத் துணிக் கொடிகளும், பல்சேள்வித் துறைபோகிய நல்லாசிரியர் சொற்போர் (Debate) நடத்துவது குறித்து எடுக்கப்பெற்ற கொடியும், புகார்த் துறையில் தூங்குநாவாய்களின் கூம்புமிசைக் கட்டப் பெற்ற கொடிகளும், மீனையும் மற்றானையும் பொரிக்கும் முற்றத்தையுடைய மதுக்கடையில் கட்டப்பெற்ற கொடியும், இன்னும் பல்வேறு வகையில் பல்வேறு உருவொடு பொலிந்த கொடிகளும் நிறைந்து வெயில் நுழைவு அறியா திருந்தது நகர்ப்புறம்.

நீர்வழிவந்த குதிரைகளும், நிலவழிவந்த நல்ல மிளகும், மலைபடுபொருள்களான மணியும், பொன்னும், ஆரமும், அகிலும், கடல்படுபொருள்களான முத்தும், பவழமும், ஈழம், காழகம் எனுமிடங்களிலிருந்து வந்த உணவு முதலிய பொருள்களும் நிறைந்து விளங்கியது சந்தைத்தெரு.

‘கொலைகடிந்தும் களவுநீக்கியும்
நல்லானொடு பகடோம்பியும்
நான்மறையோர் புகழ் பரப்பியும்
பண்ணிய மட்டியும் பசும்பதம்கொடுத்தும்
புண்ணிய முட்டாத் தண்ணிழல் வாழ்க்கை’

நடத்திய உழவரும்.

‘நெடுநுகத்துப் பகல்போல
நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்
வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து
தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்

கொள்வது உயிகைகொளாது
கொடுப்பது உங்குறை கொடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்துவீசும்'

வணிகருஞ் செறிந்து வாழும் தெருக்கள் தோன்றும்.

பல்வகை மொழிகள் பேசும் பல்வேறு நாட்டார்.
தத்தம் தொழிலின்பொருட்டுத் தந்நாட்டை விட்டுவந்து,
இங்குள்ளாரொடு இனிமையாகக் கலந்து வாழ்வார்.

இங்ஙனம் எவ்வாற்றாலும் முட்டாச் சிறப்பினை
யுடையது காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

பாலைப்பொருள் :—அப்பட்டினத்தையே பரிசிலாகப்
பெறினும்

'வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே.'

ஏனெனின்,

'திருமா வளவன் தெவ்வர்க் கோக்கிய
வேலினும் வெய்ய கானம் அவன்
கோலினுந் தண்ணிய தடமென் தோளே.'

வேலின் வெய்ய தன்மை:—திருமாவளவன் இளமை
யிலே பகைவரிட்டுச் சிறைப்பட்டான். சிறையகத்
திருந்தே வீரமிகுந்து, மதிலேறிச் சிறைகடந்து, எதிர்த்
தோரை வாளுக்கிரையாக்கி, முறையாகத் தன் னரசதாயத்
தைப் பெற்றான். அதனோடமையாது, யானைவீரரும்
குதிரை வயவரும் பட்டுவிழவும், உழிஞை குடிப் பகை

வரது அரணைத்தாக்கிப் பகையொழித்தான். பகைப் புலத்து மருதநிலக் குடிகளை ஓட்டினான். வற்றாத நீருடைமையால் முதலைகள் மிகுந்த பொய்கைகள் அழிக்கப்பட்டு, அறு கோட்டு இரலையோடு மான்பிணை உகளும் முல்லைநிலமாய் மாறின. நந்தா விளக்கேற்றப் பெறுவதும், கந்து எனும் உருவமைந்ததுமாய் கோயிலைப் பாழ்படுத்த, அங்குக் காட்டுயானைகள் உறைவனவாயின. கூத்தரது முழுவோசையோடு யாழிசை கேட்கப் பெருவிழா நடைபெறும் மன்றங்கள் பாழ்பட்டு, நெருஞ்சிற் செடியும் அறுகம்புல்லும் படர்ந்து, நரியங் கூகையும் ஆண்டலைப் புள்ளும் கூளியும் கூடுமிடங்களாயின. விருந்து பேணும் ஆரவாரமும், பைங்கிளி மழலையொலியங் கேட்கப்படும் செழிப்பு மிகுந்த பேரில்லங்களைச் சார்ந்த களஞ்சியங்களிற் கிடந்த நெல்லை வேடர் கொள்ளைகொள்ள, அங்குக் கூகைகள் குடி கொண்டன.

இங்ஙனம் திருமாவளவன் தன் தெவ்வரது அருங்கடி யரண்களை அழித்தமையின்,

'மலையகழ்க் குவளை கடறுர்க் குவளை
வான்வீழ்க் குவளை வளிமாற் றுவனென'

யாவரும் பாராட்டக் கேட்டு,

'பல்லொளியர் பணிபொடுங்க
தொல்லருவாளர் தொழில்கேட்ப
வடவர் வாடக் குடவர் கூம்பத்
தென்னவன் நிறல்கெட.....

.....

புள்பொதுவர் வழிபொன்ற
இருங்கோவேள் மருங்குசாய'

வெற்றித் திருவோடு பொலிந்து பீடுற்றான்.

கோலின் தண்மை :—காடுகளை அழித்து, குளங்கள் தோண்டி, நிலவளத்தை வளர்த்து நாடாக்கினான் மன்னன். உயர்நிலை மாடங்களோடு விளங்கிய உறையூர் எனுந் தனது உள்நாட்டுப் பெருநகரை விரிவாக்கி, கோயில் கட்டி, குடிகள் நிலைபெற்று வாழச் செய்தான். நகர்க்கு ஏமமாகச் சிறந்த அரணையும் அமைத்தான்.

பிறகுறிப்பு நயம் :—வாளைப் பாடி நன்னீர்த்துளி பெற்று உயிர் வாழும் இயற்கையுடைய புள்ளானது, நீரின்றித் தேம்புமாறு வானம் பொய்ப்பினும், கர்விரியாறு பொய்க்காது என்றமையால், புரவலனாகிய திருமாவளவன் தன்னைப் பாடும் புலவனாகிய உருத்திரங் கண்ணனார் வறுமையால் வாடாதவாறு பொருள் அளித்துக் காப்பான் என்பதும், பட்டினம் பெறினும் என்றமையால், பரிசில் வேண்டி நிற்பதும், வயங்கிழை யொழிய வாரேன் என்ற மையால், காலந் தாழ்த்தாது பரிசில் கொடுத்து அனுப்பி விடவேண்டும் என்பதும், பிறகுறிப்பாய் உணரப்பெறுமாறு இப்பாட்டில் ஆசிரியர் கூறியுள்ள அருமை எண்ணுந்தோறும் இனிமை பயக்கும்.

ஓர் இன் கலைநுட்பம் :—நிலவியற்கைக் காட்சி (Landscape) ஒன்றை ஒவியமாக அமைக்கும் வல்லுநன் ஒருவன், பூங்கொடி செடி மரங்களும், பொய்கையுங், குன்றுங்.

குடிசையும் அழகுற எழுதுவதோடு அமையாது, மரக்கிளையில் பறவைகளும், பொய்கையில் செந்தாமரையும், இயைபுற வரைந்து எழில் பெருக்குமாறுபோல், இவ்வாசிரியரும் தம் சொல்லோவியமாகிய இப் பாட்டில் இயற்றியிருப்பதைக் காண்கிறோம். கரும்பாலையை அடுத்த செறுவில் நின்ற நெய்தற்பூக்கள் ஆலைத்தீ வெக்கையால் வாடின என்பதும், தாழ்காவில் முனிவர் வளாத்த வேள்வித் தீயினின்று எழுந்த புகையை வெறுத்து, பொழிலிலுள்ள குயில் தன் பெடையோடு போய்ப் புறக்கனோடு துச்சில் சேக்கும் என்பதும்,

'கல்லெறியுங் கவண் வெரீஇப்
புள்ளிரியும் புகர்ப் போந்தை'

என்பதும், சங்கச்சாலையில் பொதிமூடைப் போரேறி நாயும் ஆட்டுக்கிடாயுங் குதித்தாடும் என்பதும் இன்ன பிறவும் இவ்வகைப்பட்டன என்னலாம்.

மட்டும் மதுவும் :—பூமலி பெருந்துறையில் மங்கையர் பட்டுடுத்தி மாந்தரோடு மட்டருந்திப் பகற்காலத்து விளையாடிப் பின் இரவில் துலுலுடுத்தி மதுவருந்தி இன்பம் நுகர்ந்தாரென வருவதால், மட்டும் மதுவும் இருவேறுபானங்கள் என்பது தெரியலாம். இவற்றை வீரபானம் காமபானம் என்பர். எனின், இவற்றின் வேறுபாடென்ன? சங்க இலக்கியங்களினின்று அக்காலத்தில் தமிழர் பலவகை வெறிதரும் நறவுகள் மாந்திரென எண்ணுதற்கிடமுண்டு. மட்டு, மது, கள், நறவு என்ற சொற்களெல்லாம் கொங்கு பூந்தேன் எனப் பொருள்

படுவனவே, இவ்வாசிரியர் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் அரிசிகொண்டு ஆக்கப்படும் தோப்சி என்னும் இல்லடு கள்னைப்பற்றியுங், “நீலப்பைங் குடங்” களாகிய குப்பி களில் உள்ள நறவைப்பற்றியுங் கூறுகிறார். இவ்வகை, யவனர் நாட்டினின்று வந்த கொடிமுந்திரிப்பழச்சாறு (Wine) எனக் கருதப்படும்.

உவமைகள் சில:—பொருள் தெளிவாயும் எளிதாயும் உணரப்படுமாறு, தோல்வாசிரியர் முறைப்படி, இவ்வாசிரியரும் உவமை உரைக்கும் நயம் நவில்தொறும் நனி இனிமை நல்குவதாகும். படகுகள் கழிக்கரையில் நடப்பட்டுள்ள தறிகளில் வடத்தால் கட்டப்பெற்று வரிசையாகக் கிடத்தலுக்குப் பந்தியில் புரவிகள் கட்டப்பெற்று ஒழுங்காக நிறறல் உவமை. வெண்ணிறமணல் முற்றத்தில் (கருநிற) வலை சிடந்தணங்குதற்கு, நிறை வெண்மதியிற் காணப்படும் கறையிருள் உவமை. புகாரின் கூடல்துறையில் ஆற்றின் வெள்ளியநீர் கரிய கடல் நீர்ப் பரப்போடு கூடுதற்கு, வெண்மைகொண்ட மேகம் கருமையமைந்த மலையில் படிதல் உவமை. பண்ணியக் கடைகளில் வரிசையாக நடப்பெற்றுள்ள வெள்ளைத் துகிற்கொடிகட்கு, கரும்பின் வெள்ளைப்பூக்கள் உவமை. நடுநிலை நிற்கும் நன்னெஞ்சுக்கு நெடுநுகத்தின் பகலாணி உவமை. குழியில் விழுந்த களிற்று கரையை இடித்தத்தள்ளி வெளியேறித்தன் பிடியை அடைதல், திருமாவளவன் பகைவரது திண்ணிய சிறைமதிலைக் கடந்து தன் தாயத்தை அடைந்ததற்கு உவமை.

செய்திகள் சில :—பட்டினப்பாலையினின்றும் நாம் அறியக்கூடிய பழங்காலச் செய்திகளும் வரலாறுகளும் ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் மன்னிய நம் முன்னோரது வாழ்க்கை முறைகளைத் தெளிவிப்பன கரும்பை ஆலையிலிட்டுப் பிழிந்து சாற்றைக் காய்ச்சி, கட்டி கொள்ளப்பட்டது. சிறுவர் மூன்று உருளை கொண்ட தேரை உருட்டி விளையாடினார்கள். வீடுகளில், நாய், ஆடு, சிவல், கோழி, கிளிகளும் வளர்க்கப்பட்டன. பரதவர் கடல் தெய்வத்தைச் சுறவுக்கோடு நட்டு வழிபட்டார்கள். வெள்*ளுவா (முழுமதி-பெளர்ணமி) நாளில் அவர்கள் மீன்வேட்டைக்குச் செல்லாது தம் மகளிரோடு உண்டாடியும் கடலாடியும் இன்பம் நுகர்ந்தார்கள். கூடல் (சங்கமம்) துறையில் குளித்தால் தீவினை தீரும் என்று மக்கள் நம்பினார்கள். சிறப்பாகப் பட்டாடைகளும் பொதுவாகப் பஞ்சாடைகளும் உடுத்தினார்கள். பாட்டுக் கச்சேரிகளும் நாடகங்களும் நடத்தி மகிழ்ந்தார்கள். படிக்கால் (Staris) அமைந்த மாடகூடங்களைக் கொண்ட பெரிய வீடுகள் கட்டிக் குடியிருந்தார்கள். கடை முதலியவற்றுக்கு அடையாளக்கொடி கட்டும் வழக்கம் இருந்தது.

[*உவா என்பது பழைய இலக்கியங்களில் முழுமதி (பெளர்ணமி) அழிமதி (அமாவாசை) என்ற இருநாளையும் குறித்துவரும். மலையாள மொழியில் இச்சொல் 'வாவு' என்றும், முழுமதிநாள் 'வெளுத்தவாவு' என்றும், அழிமதிநாள் 'கறுத்த வாவு' எனவும் வழங்குகிறது.]

காவிரிப்பூம்பட்டினமானது பொழில் பொய்கை முதலியனவும், ஏழைகட்கு உணலூட்டுதற்கென்று அமைந்த அட்டிலும், புறச்சேரியொடு பூமலிபெருந்துறையும், சுங்கச்சாவடியும், (Customs House) வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகும், உழவர் வணிகர் தெருக்களுங்கொண்டதாய் வரிவாய் அமைந்த பெருநகர் என இப்பாட்டு அறிவிக்கின்றது.

(சிலப்பதிகாரம் காட்டும் காவிரிப்பூம்பட்டினம் இதனினும் சிறந்ததாய், பலவகை மன்றங்கனையும், வீதிகளையும், மாடமாளிகைகளையும் கொண்டிருப்பதும் பல்லாண்டுகளாக ஏற்பட்ட வளர்ச்சியின் பயன் எனக் கருதுதற்கு இடமுண்டு. ஆதலின் அந்நூலாசிரியராய இளங்கோவடிகள், உருத்திரங் கண்ணனார்க்கு ஒரு தலைமுறைக்கேனும் பிந்தியவராக வேண்டும்.)

பண்டைத் தமிழர் வணிகப் பெருக்கும் பரப்பும், அவர்கள் சிறைகடல் கடந்து ஈழம், கர்ழகம் (பர்மா) முதலிய நாடுகளுடன் நடத்திய வாணிகத்தால் நன்கு விளங்கும்.

பொருநராற்றுப் படையாலும் மற்று சங்கப்பாடல் களாலும் அறியப்படுமாறுபோல் (வேண்ணி, வாகையென்னும் போர்க்களங்களில்), குடவர், தென்னவர், வடவர், அருவாளர், ஒளியர், இருங்கோவேள் முதலியோரைத் திருமாவளவன் வென்றான் என்பது இப்பாட்டால் வலியுறும்.

ஆசிரியர் :—ஆசிரியர் ஊராகிய கடியலூர் என்பது சோழநாட்டு மருதநிலப் பகுதியைச் சேர்ந்ததாகலாம். 'மெல்லொற்று வரினே பெயர்த்தொகை யாகும்,' என்பதற்கேற்ப உருத்திரங்கண்ணனார் என்பது உருத்திரன் மகனாகிய கண்ணனார் என விரியும் என்பது அக்காலத்தில் சிவபுராணக் கதைகள் வழங்கின என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. ஆதலின் இப்பெயர் பிசுந்த சினங் கொண்ட கண்ணையுடையவர் என்று பொருள் பட்டிருக்கலாம் எனக் கொள்வதற்கும் இடம் உண்டு.

தமிழ்நாட்டின் பல் வேறிடங்களிலுமுள்ள நிலையற்ற கையையும் மக்கள் வாழ்க்கை முறையையும் ஆசிரியர் நுட்பமாய்க் கண்டு உணர்ந்தவரென்பது, பெரும் பாஹூற்றுப்படையிலும் இப்பட்டினப்பாலையிலும் அவர் விளக்கியுள்ள ஐந்நிலத்தன்மை வருணையாலும் அந்நிலத்து மக்கள் உறையுள், உடை, உணவு, உழைப்பு, பழக்க வழக்கங்கள் முதலியவற்றை மிகத் தெளிவாய் நம் அக்கண்ணால் காணுமாறு அரிய ஆற்றலோடு உரைப்பதாலும் அறியலாம்.

•பெற்றகருந் தொல்சீர்த் துறக்க மேய்க்கும்
பொய்யா மரபிற் பூமலி பெருந்துறை.

என்ற அடிகள் அப்படியே பெரும்பாண் 388-389-ம் அடிகளாக வந்துள்ளன. இத்தகைய தனி மதிப்பு இவ்வடிகட்கு ஆசிரியர் கொடுப்பானேன்? மக்கள் பொழுது போக்காய் இன்பறுகர்ச்சியுள் பூமலிபெருந்துறையில் பெற்ற களிப்பை மிகச் சிறந்ததாக இவர்

கருதியதோடு, இங்கனம் உலகின்புறக் காண்பதையே தமதின்பமாகக் கொண்ட பெருந்தகைகளையே என்னலாம் அன்றோ?

பாட்டின்காட்சி:—தற்காலப் படக்காட்சிகளில், செய்திப்படங்கள் காண்பிக்கப் பெறுகையில், படம் போய்க் கொண்டிருக்க ஒருவர் படத்தலடங்கிய பொருளை விளக்கிக் கூறிக்கொண்டிருப்பதையுங் கேட்கிறோம். அவர் உரையாலேயே படத்தைப்பற்றித் தெளிவாய் நாம் அறிந்துகொள்கிறோம். ஏனிலும், சொல்லவிடப் படக்காட்சிதான் நம் மனத்தில் அதிகம் தாழ்ந்தது. அங்ஙனமே சோழநாட்டின் இயற்கை வளம், சாவிரிப்பும்பட்டினம் அமைப்பு, மக்கள் வாழ்க்கைமுறை முதலியவைகளைச் சொல்லிக்கொண்ட போக அச் சொல்லாற்றலால் காட்சி நம் அங்கணமும் மிகத் தெளிவாய்த் தோன்றி மறைவதை உணர்கின்றோம்.

முடிவு:—நம் அருமைத் தாய் மொழி என்றுமுள கென்றமிழாய், கன்னித்தமிழாய், வழங்கி விளங்குதலை விரும்புதலும், அவ்விருப்பம் நிறவேற முயல்வோரைப் புகழ்த்து ஊக்குதலும், தமிழ்மக்கள் கடமைபாம். சங்க இலக்கியம் பழையதே எனினும் புதுமை மாருததாய், தமிழகக்குக் 'கன்னி' என்ற அரிய அடைமொழி அளித்து நிற்பது; அஃ குலப் பெருமைக்குச் சான்று தருவது ஆகவே சங்கவிலக்கெய்தைப் போற்றுவதல் நம்மைப் போற்றுவதற்கும்

சப்பொருளைத் தலைமைத் தாய்ந்து கப்பொருள்

கெய்ப்பொருள் காண்பது தமிழ். (திருக்குறள்: 1000)

5. இளங்கோவும் கற்பின் பண்பும்

(திரு. ச. ஆறுமுக முதலியார், எம்.ஏ; பி.ஓ.எல்; எல்.டி.)

உலகில் பல மொழிகளிலும் பல காவியங்கள் எழுந்துள்ளன. ஒரு புலவன் ஒரு காவியத்தை இயற்றப் புகுமுன், தான் கூறப்போகும் பொருள்களைப்பற்றிப் பன்முறை சிந்தித்து, நோக்கி நோக்கி, தன் உலக அனுபவத்தையும் மனித இயற்கையையும் காவிய பர்த்திரங்களின் மூலமாகக் கதைப் பகுதிக்கு ஏற்பப் பொருந்தும்படி, நன்றாய் ஆராய்ந்தே இயற்றுகின்றான். திருவள்ளுவர், இளங்கோவடிகள் என்பவர்களைப் போன்ற சில சிறந்த புலவர்கள், தாங்கள் மேற்கொண்டு உலகத்தாருக்கு அறிவுறுத்த வேண்டிய சில சிறந்த பண்புகளைக் காவியங்களின் மூலம் எடுத்துக் காட்டுவதில் தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதையுமே கழித்திருக்கின்றார்கள். சில சமயங்களில் வாழ்நாள் முழுவதும் கூடப் போதிய அளவற்றதாய் முடிகின்றது. தாம் எழுதத்தொடங்கிய காவியங்களை முடியாமலும் அவற்றின் வாய்லாய் வெளிப்படுத்திக் காட்ட வேண்டிய பண்புகளை வெளிப்படுத்தப் போதியகாலமும் சந்தர்ப்பமும் வாயாமலும் காலஞ்சென்றார் பலருளர்.

எனவே, உலகியலில் சில பெருமைக் குணங்களும் சிறுமைக் குணங்களும் கவி கருதியாங்குக் காவிய முழுவதிலுமே அமைந்து தோன்றுகின்றன. இங்ஙனம் அமைந்து தோன்றுவதே 'பாவிகம்' எனப்படும் காப்பியப் பண்பு. ஒரு காவியத்துக்குப் பெருமை ஏற்படுவது பாவிக்கத்தாலேயே என்னலாம். பாவிக்கமின்றேல்,

காவியமும் இன்று. உத்தமக் குணங்களும். அதமக் குணங்களும், புலவனுடைய கற்பனா சத்தியால் ஏற்ற பெற்றி காவியத்தின் கதைப் போக்கில் இயைத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவ்வாறு இயைத்துக்கொள்ளப்படும் பாவிசங்கள் காவிய பாத்திரங்களின் மன நிலைகளாலும், உரையாடல்களாலும், அவர்களைப்பற்றிப் பிறர் பேசிக்கொள்வதாலும் நன்கு விளங்குவனவாம்.

பொறுமை, வாய்மை போன்ற பாவிசங்கள் காவியங்களில் பல புலவர்களால் காவிய பாத்திரங்களின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

“பொறையிற் சிறந்த கலசம் இல்லை.

வாய்மையிற் கடியதோர் வாளி இல்லை.”

என்ற இவ்வுண்மைகள் முறையே பாரதம் அரிச்சந்திர புராணம் எனலும் காவியங்களின் மூலம் நன்கு விளங்குகின்றனவன்றோ? இவை இக்காவியங்களில் ஒர் இடம் ஈரிடங்களிலன்றி, ஒருவர் மூலம் இருவர் மூலமாகவன்றிப் பலவிடங்களிற் பலர் மூலமாக நூல் முழுதுவதிலுமே விளங்கித் தோன்றுகின்றன.

இக்காவியப் பண்பைச் சேர சிகாமணியாகிய இளங்கோவடிகளின் காவியத்திலிருந்து உதாரணங்கள் மூலமாக விளக்குவோம் :

இளமையிலேயே துறவறத்தை மேற்கொண்டு, தாய்வுள்ளமும் பொது நோக்கமுமுடைய இளங்கோவடிகள், தம்மைச் சுற்றியுள்ள இயற்கைப் பொருள்களையும், மலை

நாட்டு வளத்தையும், மக்களது மனப்பான்மையையும், உலக இயல்புகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும் பார்த்துப் பார்த்து வியப்பும் விம்மிதமும் எய்தித் தாம் கண்கூடாகக் கண்ட சில உத்தமப் பண்புகளை, ஒரு காவியத்தின் மூலமாக ஏற்றபடி வெளிப்படுத்திக் காட்ட வேண்டுமென்ற பேரவாக்கொண்டிருந்தனர். உண்மையாகவே உலகத்தில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி மூலமாகவே தம் குறிக்கோள்களை உலகத்துக்கு அறிவிக்க வேண்டிய ஆசிரியர், அதற்கு ஏற்ற சமயம் வாய்க்கும் வாய்க்குமென்று ஒரு நற் காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்; தம் வாழ் நாள் கழியு முன்னரே இப்பெருஞ்செயலைச் செய்துமுடிக்க வேண்டி, இராப் பகலாய்ச் சிந்தித்து வருவாராயினர். பெருங்குடி வாணிகர் மரபிற்றோன்றிய கண்ணகி கோவலர்தம் இவ்வாழ்க்கையும், அன்னார் ஊழ்வினைப் பயனால் செல்வத்தைஇழந்து மதுரைக்குச் செல்ல, ஆங்குக் கோவலன் கொலையுண்ண, கண்ணகி தன் கற்புடைமையால் மதுரையை எரித்துப் பின் மலை நாடு புக்குத் தெய்வமான செய்றியும், பிறவும் ஆசிரியர்க்கு ஏற்ற பாவிக்கப் பொருள்களாயமைந்தன. செங்குட்டுவனோடு மலைவளங்கண்டிருந்த போது மலை நாட்டில் நிகழ்ந்த செயல்களை நேரிகண்ட இளங்கோவடிகள், கண்ணகி கோவலர்தம் முன்னைய வரலாற்றை உடனிருந்த சாத்தனார் கூறக் கேட்டு அகமகிழ்ந்தனர்.

“அவனுழை யிருந்த தண்டமிழ்ச் சாத்தன்,

யானறி குவனது பட்டதென்றுரைப்போன்”

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது, காட்சிக் காதை

யிலும், கண்ணகி கோவலர்தம் வரலாற்றைக் கண் களி மயக்கத்துக் காதலோடிருந்த தண்டமிழாசிரியர் சாத்தனார்,

“ஒண்டொடி மாதர்க் குற்றதை யெல்லாம்
திண்டிறல் வேந்தே! செப்பக் கேளாய்”

என்று செங்குட்டுவற்குக் கூறியதாக அறிகிறோம்.

அதைக்கேட்ட அடிகள்,

“அரசியல் பிழைத்தோர்க் கறங்கூற் றுவதூஉம்
உரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோ ரேத்தலும்
ஊழ்வினை உருத்துவந் தூட்டும் என்பதூஉம்
சூழ்வினைச் சிலம்பு காரண மாகச்
சிலப்பதி காரம் என்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்”

என்று சாத்தனரைப் பார்த்துக் கூறினர்; தாம் கொண் டிருந்த எண்ணம் நிறைவேறுவதற்குரிய காலமும் இட மும் வாய்த்தன என்று அவ்வரிய சந்தர்ப்பத்தைக் கைவிடாது பற்றிக்கொண்டனர்.

அதற்கு மறுமொழியாகச் சாத்தனார்,

“முடிகெழு வேந்தர் மூவர்க்கு முரியது,
அடிகள் நீரே யருளுக!”

என்று கூறவே, இளங்கோவடிகள் தாமாகவே அன்னை வரலாற்றைச் சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால் ஒரு காவியமாகச் செய்து முடித்தனர்.

இவ்வினிய காவியத்தில் பல காவியப் பண்புகள் செறிந்துளவேனும், 'அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றுவதும், உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும், ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டுமென்பதும் ஆகிய மூன்று பெரும்பண்புகளையே ஆசிரியர் சிறந்தனவாகக் கொண்டுள்ளாரென்பதை நாமறிசிரேயம். இவற்றுள் நடு நாயகமாய் விளங்குகின்ற "புகழமைந்த கற்புடை மகளை மக்களையன்றித் தேவரும் முனிவரும் முதலாக உள்ளோர் சென்று ஏத்துதல் இயல்பு." என்னும் பாவிசம், நூல் முழுவதும் பரந்து ஊடுருவிச் சென்று விளங்குமாறு ஆசிரியர் அமைத்திருக்கும் விதத்தை நோக்குவோம்: இப்பண்பு வஞ்சிக்காண்டத்தில் வெளிப்படுவது மட்டுமன்றி, புகார் மதுரைக் காண்டங்களிலும் வெளிப்படுகின்றது.

காவிரிபூம்பட்டினத்தில் பெருஞ்செல்வமும் வண்மையும் படைத்த மாநாய்கள் என்னும் பெருங்குடி வாணிகனுக்குப் பெருமடமகளாய்ப் பிறந்து, உருவிலும் திருவிலும் குணமேன்மையிலும் தலை சிறந்து விளங்கி, பெண்களுக்கெல்லாம் எடுத்துக் காட்டாய்த் திகழ்ந்து, அரசரோடு ஒருங்கு வைத்தெண்ணத்தகும் செல்வமும் ஈகையுமுடைய மாசாத்துவான் என்னும் பெருங்குடி வாணிகனுக்கு மகனாய்த் தோன்றிய கோவலன் என்பானுக்கு மனைக்கிழத்தியாய் இல்லறம் நடாத்திப் பல இடையூறுகளுக்காளாவி, மதுரையிற் கணவனைப்பறிகொடுத்து, தன் கற்பின் திறத்தால் மதுரையை எரித்து, மலை நாடுபுக்கு, கணவனோடு விண்ணுலகேறிய சுண்ணகியினது

கற்புடைமையையும் வீரசரிதையையும் அறியாதார் யாவர்? இப்பண்பை ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தும் தன்மை மிகவும் வியக்கற்பாலது.

“உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நானே ; நாணினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று.”

என்னும் தொல்காப்பியர் இலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளாள் கண்ணகி.

படுகத்தின் பின்னர்வரும் உரைபெறு கட்டுரையில் தமிழ்நாட்டரசரும் கடல்குழிலங்கைக் கயவாகு மன்னனும் கண்ணகியைத் தெய்வமாகவே கொண்டு அவட்குக் கோட்டம் சமைத்துத் திருவிழா முதலியன புரிந்த தன்மையையும், அதனால் அந்நாடுகளில் மழை வளம் பெருகியோயும் தன்பழம் நீங்கினதையும் ஆசிரியர் முதற்கண்ணை கூறியது, ஆரம்பத்திலேயே படிப்பவரின் உள்ளத்தில் கண்ணகியின் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய கற்புடைமையைப் பதியவைத்தற்கேயாம். கண்ணகி, கோவலன் கொலையுண்ட பின்னர் வகைக் கரை வழியே மலை நாடு சென்று திருச் செங்குன்று என்னும் மலையை அடைந்து, தெய்வ வடிவத்துடன் வந்த கோவலனுடன் விமானமேறி வானுலகஞ் சென்ற பின்னர், செங்குட்டுவன் அவருக்குக் கோயில் சமைத்து விழாக்கொண்டாடிய நிகழ்ச்சிகளைத் தொடக்கத்திலேயே தொகுத்துக் கூறியது கண்ணகியின் கற்புடன் கூடிய தெய்வத்தன்மை புலப்படுவதற்கே. இது பற்றியே அடியார்க்கு நல்லாரும் மங்கல

வாழ்த்துப் பாடல் உரைக்கண். “கண்ணகியை முற்கூறினார், பத்தினியை ஏத்துதல் உட்கோளாகலான்,” என்றனர்.

கற்புடைமை கண்ணகியின்பால் பலவிதங்களில் அமைந்து கிடந்ததென்பதை ஆசிரியர் புகார்க் காண்டத்திலேயே பல உதாரணங்கள் மூலமாக விளக்கியுள்ளார். கற்புடை மகளிர், தம் கணவர் தம்மை விட்டுப் பிரியச்சகியார். தம் கணவர் பரத்தைபாற் பிரிந்தனர் என அறியின், அவர்களுக்குண்டாகும் சினமும் செற்றமும் ஊடலும் கூறுந் தரத்தனவல்ல. தமக்குரிய உடனுறையின்பத்தைப் பிறர் பெறுவதோடு, தம் கணவரின் ஒழுக்கக்கேட்டையும் அதனால் தம் மனையறத்துக்கு நிகழும் பழியையும் உள்ளங்கால் அவர்தம் உள்ளம் உருகாதோ? கோபத்திப் பொங்கி எழாதோ? ஆனால், இந்நிலையில், கண்ணகியின் முறை எவ்வாற்றிருந்தது? கோவலன் பிரிந்து சென்று, மாதவி என்னும் கணிகை வயத்தனாய்க் கண்ணகியின் எண்ணரிய கலன்களை அவளுக்குக் கொடுத்து, தன் குலம் தருவான் பொருட்குன்றத்தை முற்றிலுமழித்தான். கொண்டான் கண்டாரிகழத்தக்கனவற்றையே செய்யினும், அவனைத் தன் ‘முல்லை சான்றகற்பால்’ பொறுத்தாற்றுவதன் மூலமாகவே தன் பக்கம் திருத்திய பெருமை கண்ணகிக்கே உரியது. அவள் கணவன் பிரிவாற்றாமையால் தான் உற்ற வருத்தமிகுதியைப் பிறர் அறியாதபடி மறைத்து வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். பொருள் அனைத்தும் இழந்தானாய் வீடு திரும்பிய கணவனைக் கண்ணகி கோபித்து வெருட்டி அனுப்பினளோ?

இல்லை. தன் அன்புள்ளத்தால் அவனைப்பிணித்து, அவன் மனம் மாறும்படி செய்தாள்.

“சலம்புணர்ச் கொள்கைச் சலதியொ டாடிக்
குலந்தரு வான் பொருட் குன்றந் தொலைத்த
இலம்பாடு நாணுத் தரும் எனக்கு.”

என்று கூறிய கணவனுக்குக் கண்ணகி,

“நலங்கேழ் முறுவல் நகைமுகங் காட்டி,
சிலம்புள கொள்ளும்.”

என்றாள். அச்சிலம்பைப் பெற்று மீட்டும் மாதன்பாற் செல்லும் துணிவு இந்நிலையிலும் கோவலனுக்கு ஏற்படுமோ? அச்சொல் அவன் உள்ளத்தை ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. அவன் அன்று முதல் வேறு கோவலனாய் மாறிவிட்டானன்றோ?

மேலும் கற்புடை மகளிர், தம் கணவர் எந்நிலையி னிருப்பினும், எக்குற்றமுடையராயிருப்பினும், இயற்கையிலேயே தம்மாட்டுள்ள கருணை மிகுதியால் அக்குற்றங்களை மன்னித்துவிட்டு, அவர்களைத் தம் ஆருயிரினு மினியராகக் காதலிக்கின்றனர்; அவர்தம் இன்ப துன்பங்களைத் தம்முடையனவாகக் கருதிப் பங்கிட்டு ஏற்றுக் கொள்வதே கற்புடை மகளிரின் தன்மையாம்.

“தோன்றற்கும் தோகைக்கும் ஒன்றாய்
வருமின்பத் துன்பங்களே.”

என்பர் வாதவூரடிகள்.

“ தற் காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண். ”

என்பது திருவள்ளுவரின் பெண்மைச் சித்திரம். கற்புடைப் பெண்டிர் தம் கணவரையே தெய்வமாகப் பாணித்துத் தொழுவர். ‘தெய்வந் தொழாது கொழுநற் றொழுதெழும் பெண் பெய்யென, மழை பெய்யும்,’ என்று ‘மழை வளந்தரும்’ இப்பெண்களது தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த கற்பைத் திருக்குறள் புகழாநிற்கும். இதே போன்று கணவரும் தம் மனைவியரை நேசிப்பது இயல்பென்பதை மறுப்பாருமுளரோ? இக்குணங்களெல்லாம் கண்ணகி கோவலர்பால் அமைந்து கிடந்தன. கண்ணகி தன் கணவனைத் தெய்வமாகவே கருதினாள். கோவலனது பிரிவாற்றாமையினால் கண்ணகி வருந்திய போது, அவள் தோழி தேவந்தி என்பாள்,

“ சோமகுண்டஞ் சூரியகுண்டந் துறைமூழ்கிக்
காமவேள் கோட்டந் தொழுதார் கணவரொடு
தாயின் புறுவ ருலகத்துத் தையலார் -
போகஞ்செய் பூமியினும் போய்ப்பிறப்பர்
யாமொருநாள் ஆடுதும். ”

என்று அறிவுறுத்தினாள். ஆனால், கற்புடைத்தெய்வமாகிய கண்ணகியோ, அது பீடன்று என்று வாளா விருந்தனள், கணவனைத் தவிர வேறு தெய்வம் கணவிலுங்கருதாளாதலான்.

“ இன்னிசை எழிலியை இயம்பவும் இசைவதோ!
களைகதிர்க் கணலியைக் காமுறல் இயைவதோ!
வளிதருஞ் செல்வனை வாழ்த்தவும் இயைவதோ!

என்னும் பாலைக் கலி அடிகள் இங்கு ஒப்பிட்டு கோக்கத் தகுவன.

கண்ணகி தன் கணவனைத் தெய்வமாகக் கருதிய தோடு, தன் ஆருயிர்த் தலைவனாகவும், தன் உள்ளன்புக்கு உரியவனாகவும் கருதியிருந்தாள். பொருளைத் தொலைத்தாலென்? பரத்தைபாற் பிரிந்தாலென்? அவன் தன்னுள்ளத்தைக் கவர்ந்த கள்வனன்றோ? மீட்டும் எவ்வாறாயினும் தன்பால் வந்தே விடுவான் என்பது அவள் எண்ணம். கணவனும் மனைவியும் ஒருவரையொருவர் உள்ளன்போடு நேசித்த தன்மை. மனையறம்படுத்த காதையில் வெளிப்படுகின்றது. கோவலன் தன்னாருயிர்க் கா தலியைப் பார்த்து.

“மாசறு பொன்னே ! வலம்புரி முத்தே !
காசறு விரையே ! கரும்பே ! தேனே !
அரும்பெறற் பாலாய் ! ஆருயிர் மருந்தே !
பெருங்குடி வாணிகன் பெருமட மகளே !

* * * *

“மலையிடைப் பிறவா மணியே என்கோ !
அலையிடைப் பிறவா அமிழ்தே என்கோ !
யாழிடைப் பிறவா இசையே என்கோ !
தாழிருங் கூந்தற் றையால் நின்னை !”

என்று பலபடியாகக் காதல் கனிந்த மொழிகளால் அவள் அன்பு நலத்தையும், எழிலையும், குணமேன்மையையும் புகழ்கின்றாள். இதே அன்பைக் கண்ணகியும் கோவலன் மாட்டுச் செலுத்தினாள் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ !

கோவலன் பரத்தை மாட்டுப் பிரிந்த பின்பு, கண்ணகி தனித்திருந்த தோற்றமும் அவள் அன்பு நிலையைப் புலப்படுத்தும். அவனையே நீள நினைந்து நினைந்து நெக்குருகும் கண்ணகி, தன் வருத்தத்தைப் பிறருக்குக் கூறினாள். அவள் வருத்த மிகுதியை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாது, தன் மாமன் மாமியரு மறியாது மறைத்து வைத்த பெருமை அதைவிடச் சீரியதாம். மேலும், அவள் தன் கணவன் சென்ற இடத்திற்குத் தானும் வழியி லேற்படும் இடைநூறுகளையும் துன்பங்களையும் பொருட்படுத்தாது உடன் சென்றாள். கனியரசராகிய கம்பரும், இராமன் காட்டுக்குச் செல்வழி உடன் வருவேனென்ற சீதை, “உமது பிரிவுத் துயரினும் காடு சுடாது,” என்று கூறி அவன் உடன்படாவிடினும் அவனுடன் சென்றாள் என்று அமைப்பது கண்ணகியின் செயலோடு ஒப்பிட்டு நோக்கற்பாலதாம் :

“பரிவி கந்த மனத்தொடு பற்றிலா
தொருவு கின்றனை; ஊழி அருக்கனும்
எரியும் என்பது யாண்டை தீண்டு நின்
பிரிவி னுஞ்சுடு மோபெருங் காடென்றாள்”

என்பது சீதை இராமனைப் பார்த்துக் கூறியதாகக் கம்பர் கூறுவது.

அடுத்து நாம் மதுரைக்கும் செல்வோம்: மாதரி வீட்டில் காதலரிருவரும் உண்ட பின், கோவலன் விலம்பு விற்பதற்குப் பிரிகின்றான். இச்சமயத்து நிகழும் செயல்களைப் படிப்பவர், தம்முள்ளத்தைக் கவிக்குப் பறிகொடுப்

பது திண்ணம். கடைசியாகக் காதலர் பிரிகின்றனர். பிரிந்தவர் பிறகு கூடினூரில்லை. “உள்ளகம் வெதும்பி வருபனி கரந்த கண்ணன்” ஆகிப் பிரியா விடை பெற்றுச் சென்றான் கோவலன். இத்தருணத்து அவர்பால் நிகழும் உரையாடல்கள் அவர்தம் உள்ளங்களினூடு பாய்ந்து செல்லும் அன்பு வெள்ளத்தை விளக்குவனவாம்.

பின்னர், கோவலன் கொலையுண்ட செய்தியைக் கேள்வியுற்றரூளொருத்தி ஆய்ச்சியர் குரவையாடுமிடம் அடைந்து அக்கொலையை வாக்காற் சொல்லாற்றாதவளாய் மெய்ப்பாட்டாற் புலப்படுத்தி நின்ற பொழுது கண்ணகியின் மனம் கோவலனை நினைத்து நடுங்கியது.

“நன்பகற்போதே நடுக்குநோய் கைமிகும்
அன்பனைக் காணு தலவுமென் னெஞ்சன்றே!
அன்பனைக் காணு தலவுமென் னெஞ்சாயின்
மன்பதை சொன்ன தெவன் வாழியோ தோழி”!

என்று கலக்கமுற்றாள். கோவலன் கொலையுண்டா னென்று கேட்டதற்பின் கண்ணகி,

“பொங்கி எழுந்தாள் விழுந்தாள் பொழிகதிர்த்
திங்கள் முகிலொடுஞ் சேணிலங் கொண்டெனச்
செங்கண் சிவப்ப அழுதாள்தன் கேள்வனை
எங்கணு என்ன இனைந்தேங்கி மாழ்குவாள்.”

பின்னும், ‘தம்மோடு இன்புற்ற தம் கணவர் எரியின் மூழ்க, அவரோடு தாமும் மூழ்காது துன்புறும் தன்மைய தாகிய கைம்மை நோன்பு நோற்று இடர்ப்படும் உயவற்

பெண்டி ரைப்போல அன்பனை இழந்தேனாகிய யான் இருந்தழுவாள் ஒருத்தியோ!' என்று புலம்பினாள். இவையெல்லாம் கணவன்பால் அவட்கிருந்த அன்பின் திறத்தைத் தெரிவித்து, அவள்கற்புடைமையையும் நிலைநாட்டுகின்றன.

இனி, பாண்டியனிடம் வழக்குரைத்து வென்று தன்கற்பின் மாட்சியால் மதுரையை எரித்த செயல்களும் கண்ணகியின் வீரக் கற்பையும் தெய்வத் தன்மையையுமே புலப்படுத்துகின்றன. கண்ணகியின் வீரக் கற்பின் முன், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனும் நிற்க வல்லனல்லன் என்றால், பின் என் சொல்வது! கோவலன் கொலைக்குப்பிறகு பொறுக்கொணாத் துயருற்றுத் 'தெய்வமுற்றுள்' போன்ற கண்ணகியின் அப்பொழுதைய நிகழ்ச்சிகள் மக்கட்டன்மையில் வைத்தாராய்தற்குரியனவல்ல. எனினும், அந் நிகழ்ச்சிகள் கண்ணகியை உலகத்தார் அறிந்துகொள்ளுவதற்கும், 'வீர பத்தினி' என்று கொண்டாடுவதற்கும் காரணமாயிருந்தன. பாண்டியன் நீதி மன்றம் நோக்கிச் சென்ற நங்கை, காய்கதிர்ச் செல்வனை விளித்துத் தன்கணவன் குற்றவாளியோ என்று கேட்ட வீர முழக்கமும், அரசன் முன் அஞ்சாது சென்று அவனை நற்றிறம் படராக்கொற்கை மன்னனென்றும், தேரா மன்னனென்றும் இடித்துரைத்து வழக்காடிப்பெற்ற வெற்றியும், மதுரைக் வதியும் பத்தினிப் பெண்களைக் கூவியழைத்துக் கூறிய நெடுமொழியும், மதுரையை எரியகப்படுத்தியதும், நினைக்க நினைக்க நம் உள்ளத்தைக் கலக்குகின்றன. 'ஆரஞ்ருற்ற வீர பத்தினி' என்று ஆசிரியர் கூறுவது.

கண்ணகிக்கு முற்றிலும் பொருந்தவதே. அங்கியங்
சடவுள் அந்தண உருவந்தாங்கி வந்து தேவிமுன் தோன்றி,
'யார் யாரை அழிக்க வேண்டும்?' என்று கேட்டு, அவள்
பணித்தவழி நின்றதும், மதுரைத் தெய்வம் தோன்றி
அவள் பழம்பிறப்புணர்த்தியதும், காய்கதிர்ச் செல்வன்,
'நீன் கணவன் குற்றவாளியல்லன்,' என்று மறுமொழி
கூறியதும் கற்புடை மகளிரின் உரைவழித் தெய்வங்களும்
நிற்கும் என்னும் உண்மையைப் புலப்படுத்துகின்றன.

தெய்வ வடிவம் பெற்ற கண்ணகி வஞ்சியில் தனக்
கென அமைக்கப்பட்ட கோட்டத்தில் வெளிப்பட்டு,
காட்சி கொடுத்துச் செங்குட்டுவற்கருளியதோடன்றி,
ஆரிய மன்னருக்கும், மாளவ வேந்தனுக்கும், கடல்
குழிலங்கைக் கயவாகு மன்னனுக்கும் அவர்கள் வழி
பாட்டில் எழுந்தருளி அருள் புரிவதாகவும் கூறினர்.
மீட்டுந் தேவந்திமேல் வெளிப்பட்டு, இளங்கோவின்
வரலாற்றையுங் கூறினார். இவையெல்லாம் தன்னை வழி
படுவார்க்கருளும் கற்புடைத் தெய்வமாயினார் கண்ணகி
என்பதைக் காட்டுகின்றனவன்றோ?

இனி, இல்லறம் நடத்துவோராய கற்புடைப் பெண்
களுக்குரிய கடமைகளையும் கண்ணகி நன்கறிந்தாள்.
தன் கணவனோடு கூடி இல் வாழ்க்கையைப் பண்புடன்
நடத்தி இல்லறக் கடமைகளை நன்காற்ற முடியவில்லையே
யென்று கண்ணகி வருந்தின இடமொன்றை ஆசிரியர்
அமைத்து, அதன் வாயிலாய் அவற்றை அவள் நன்கறிந்த
தன்மையையும், கோவலனைப் பிரிந்திருந்த நாட்களில்

அவள் மனநிலையையும் நமக்குக் காட்டுகின்றார். இங்கும் கண்ணகியை நாம் மதுரையில் மாதிரி வீட்டில் காண்கின்றோம். ஆண்டுக் கோவலன் கண்ணகியைப் பிரியுமுன்னர், “நினக்கு யான் இழைத்த இடுக்கண்கள் பல; கல்ல தரத்தத்தில் மண் மகளறியா நின் வண்ணச் சீறடிகள் வருந்த யான்பல காவத தூரம் உன்னை நடத்திக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தேனே! இது வல்வினைப் பயனே!” என்று வருந்திக் கூறியபக்கால், கண்ணகி வழிநடையினாலும் வருமையினாலும் வந்தெய்திய துன்பத்தைக் காட்டிலும், இல்லறக் கடமைகளினின்றும் வருவியதனால் தானுறந் துன்பமே பெரிதெனக் காட்டினள். “யான் நம்முடன் போந்தது கற்புடை மனைளி செய்ய வேண்டுவதே. ஆனால், இல்லறக் கடமைகளில் வருவி நீவிர் பெற்றோரையும் வருந்தும்படி செய்து போற்று ஒழுக்கம் புரிந்தீர்,” என்று அவனுக்கு அறிவுறுத்தினாள்.

“அறவோர்க் களித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்
தூறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விரும்பெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை”

என்பன, கழிப்பிரக்கத்தால் எழுந்த கூற்றாக்கள். இச் சமயத்துக் கண்ணகி உண்மைக்கு மாறாகாமல், சமயம் நேர்ந்துழி, கோவலன் தன் பிழையை உணரும்படி செய்து, அவனைத் திருத்த வேண்டிய தன் கடமைக்கும் கற்புக்கும் பொருந்தவும், கணவனுக்கு இன்னொமை மிகு தற்கு ஏதுவாகாமலும், தன் மனையறம் ஆற்றப்படாமைக்கு வருந்திக் கூறுவது, படிப்பவருள்ளத்தை உருக்குவதோடு, அவள் கற்பு மேம்பாட்டையும் விளக்குகின்றது.

அவ்வமயத்துக் கோவலனது உள்ள நிலையை யாரே கணித்தறிய வல்லார் ! அவனுக்கு மனமாற்றம் ஏற்பட்டே இருக்கவேண்டும். 'சிலம்புள கொள்ளும்,' என்று கூறியபோதே அது நன்கு பதிந்திருக்க வேண்டும். ஆயினும், பயனென் ? ஊழ் அவனைப் பிடர் பிடித்துத்தள்ளிக் கொலைக்களத்துக்கு அழைத்தேகுகின்றது.

இம்மனையறங்களெல்லாம் ஒத்த அன்பினராய தலைவனுத்தலைவியும் சேர்ந்து செய்ய வேண்டுவன, தனியாயிருந்ததனால் இவற்றை ஆற்ற முடியவில்லையே என்று வருந்துதல் கற்புடை மகளிர்க்கியல்பே. கற்புக்கரசியாம் சீதா பிராட்டியும், இலங்கையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த போது, இவ்வாறே, 'இல்லறக் கடமைகளில் வழுவ நேர்ந்ததே !' என்று வருந்தியதாகக் கவியரசர் தீட்டிய சொல் ஓவியம் நம் மனக் கண் முன்னே இன்றும் நிற்கின்றது. அதனை இதனோடு ஒப்பிடலாம் :

" அருந்தம் மெல்லட காரிட

அருந்துமென்றமுங்கும் ;

விருந்து கண்டபோ தென்னுறு

மோவென வெதும்பும் ;

மருந்து முண்டுகொல் யான்கொண்ட

நோய்க்கென்று மயங்கும் ;

இருந்த மாநிலஞ் செல்லரித்

திடவுமாண் டெழாதாள். "

என்பதே கம்பரின் சொல் ஓவியம்.

கண்ணகி கணவன்மீது மட்டும் அன்புடையவளாயிருந்து, அவன் பெற்றோர்களை அவமதித்தனளோ எனின், அற்றன்று. தன் கணவனை ஈன்ற இரு முது குரவர் மனையும் பேணல் கற்புடை மங்கையின் கடமையன்றோ? கண்ணகியும் அவர்கள் மாட்டு அன்பு கொண்டொழுகிப் பேணினர். அவர்களும் அவ்வாறே அவளை அன்போடு பாதுகாத்து ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து வந்தார்கள். 'இல்லறக் கடன்களில் இழுக்கியவளானேன்!' என்று கண்ணகி வருந்திய போது, 'மாமன் மாமியரைப் பேணும் பேற்றையும் யான் இழந்தேனே!' என்று எண்ணி இரங்குவது சிறப்பாக இக்காலப் பெண்கள் நோக்கத்தகுந்ததொன்றாகும். எத்துணை குடும்பங்களில் இக்காலத்து மாமி மருகியர் மன வேற்றுமைகளினாலும், ஒருவர்க்கொருவர் செய்யும் கொடுஞ்செயல்களாலும் பூசல் விளைந்து, இல்லறத்தின் அழகும், தெய்வத் தன்மையும், பயனுங் குலைந்து அறம் கொல்லப்படுகின்றது! குடும்பத்தில் ஏனையருடன் ஒற்றுமையின்றி மனைவியுங் கணவனும் ஒத்த அன்புடைய ராயிருந்தும் யாது பயன்? இல்லற மெங்கே? ஈக மெங்கே?

கோவலனுடைய பெற்றோரும் தம் மகனைக் குறித்து வருந்துதலின்றிக் கண்ணகியுற்ற துன்பத்துக்கே வருந்துதலும், அவளது பொறையைப் பாராட்டுதலும் அன்னரின் உயர்குணத்தையே புலப்படுத்துகின்றன. மாமன் மாமியராயுள்ளார் தம் மருகி திறத்து எத்தகைய அன்புடையராயிருக்க வேண்டுமென்பது இதனால் பெறப்படும்.

கண்ணகியோ, தனக்குண்டாய வருத்தத்தைச் சிறிதும் கருதாது, தன் மாமன் மாமியருக்கு உண்டாய வருத்தத்திற்கு இரங்குகின்றாள். இதைப்பார்க்கிலும் அவள் உயர் குணத்திற்கு வேறென்ன சான்று வேண்டும்?

தொடர்புடையார்களிடத்தேயன்றிப் பிற உயிர்களிடத்துக் காரணமின்றியே எழும் அருளுடையார் கற்புடைப் பெண்டிர். கண்ணகியும்வ்வாறே பிற உயிர்களிடத்தும் காரணமின்றி இயல்பாகவே செல்லும் அருளுடையளாயிருந்தாளென்பதை அறிகின்றோம். காதலர் இருவரும் கவுந்தியடிகளோடு காவிரியின் தென்கரையை அடைந்து ஒரு பொழிலகத்து இளைப்பாறியிருந்த பொழுது, ஆண்டுச் சென்ற வம்பப் பரத்தை ஒருத்தி, வறுமொழியாளனாகிய தன் காதலனுடன், கோவலனையும் கண்ணகியையும் பார்த்துச் சில தகாத வார்த்தைகளைக் கூறக் கேட்ட கவுந்தியடிகள், சிற்றங்கொண்டு, அவர்களைக் குறுநரியாகும்படி சபித்தனர். ஆனால், இதைக் கண்ட கண்ணகியும் கோவலனும் நடுநடுங்கி, அவர்களுக்காக வருந்திப் பரிந்து பேசி, 'இவர்களுக்கு உய்திக்காலம் உரையிர்!' என்றும் வேண்டிக்கொண்டனர். இந்நிலையில் பிறராயிருப்பின், அடிகள் செய்தது மிகவும் பொருத்த முடையதே என்று கருதி மகிழ்வுற்றிருப்பார். கண்ணகியோ, தம்மால் பிறருக்கு ஒரு துன்பம் நிகழ்ந்ததே என்று வருந்தி இரங்கினாள்.

“நெறியி னீங்கியோர் நீரல கூறினும்
அறியா மையென றறியல் வேண்டும்.”

என்று அவ்நிழிபிறப்புற்றோருக்காகப் பரிந்தும் பேசினான் தகைமை சான்ற கண்ணகி. அவளுடைய உயர்ந்த மனப்பான்மையும் பிற உயிர்கள் மாட்டுக் காட்டிய அருளும் சிறந்து விளங்குமிடம் இதுவன்றோ ?

இவ்வாறே காவியம் முழுதும் நோக்குவார் கண்ணகியின் கற்பெனப்படும் பாவிசம் விளங்கித் தோன்றுவதைக் காணலாகும். ஓர் இடம் ஈரிடங்களிலன்றி, பலவிடங்களிலும் பலர் மூலமாக அது வெளிப்படுகிறது. அன்று கண்ணகி கற்புடைத் தெய்வமாகக் கருதப்பட்டதைப் போலவே, இன்றும் நாம் அவளைக் கற்புடைத் தெய்வமெனப் பொற்புடன் போற்றுகின்றோம். கணவன் மாட்டுக் கரை கடந்த அன்புடையாளாய்த் தன் கற்புடைமைக்கு ஏற்பக் கணவன் குற்றத்தை அறிவுறுத்த வேண்டிய இடங்களில் நன்றாய் அவன் மனத்திற்படிபுமாறு தக்க முறையில் அறிவுறுத்தி, கணவனையன்றிப் பிற தெய்வம் பேணு தவளாய கற்புடைப் பெண், தெய்வத் தன்மை உடையவளாய்ப் பிற பெண்கள் செய்ய முடியாத வீரச் செயல்களையும் செய்ய வல்லவள் என்பதையும் தன் வாழ்க்கையின் மூலம் உலகத்தாருக்குக் காட்டிய கண்ணகியின் கற்புடைமையே இக்காவியத்தின் நடுநாயகமான பாவிசமாய் மிளிர்கின்றது. கண்ணகியைக் கண்ட பலரும் அவள் கற்புடைமையையே புகழ்கின்றனர். இதற்கு இரண்டொரு சான்றுகள் தருதும் :

விருப்பு வெறுப்பற்ற துறவியராகிய கவுந்தியடிகள்,
மாதரிபால் கண்ணகியை அடைக்கலமாக அளிக்கும்
போது,

“கடுங்கதிர் வெம்மையிற் காதலன் றனக்கு
நடுங்குதுய ரெய்தி நாப்புலர வாடித்
தன்றுயர் காணாத் தகைசால் பூங்கொடி
இன்றுணை மகளிர்க் கின்றி யமையாக்
கற்புக்கடம் பூண்ட இத்தெய்வ மல்லது
பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண் டிலமால் !”

என்று கூறுகின்றனர். இம்மொழிகள் தாய துறவொழுக்
கத்தில் நின்ற கவுந்தியடிகளின் வாய் மொழிகளாம்.
கண்ணகியின் ஆருயிர்க் காதலனும், அவள் கற்புடை
மைக்குச் சான்று பகர்கின்றான்.

“நாணமும் மடனும் நல்லோர் ஏத்தும்
பேணிய கற்பும் பெருந்துணை யாக
என்னோடு போந்தீங் கென்றுயர் களைந்த
பொன்னே ! கொடியே; புண்பூங் கோதாய் !”

என்பன கோவலன் மொழிகள். கண்ணகியைப் போன்ற
வீரப்பெண்டிர் பலருளராயின், நம் நாடு சிறந்து விளங்கு
மன்றோ ?

6. மணிமேகலை

திரு. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார்,

எம். ஏ. பி. எல். எம். ஓ. எல்.

நாட்டிற் சிறந்தது தமிழ் நாடு, பாட்டிற் கனிந்தது தமிழ் நாடு. தமிழன்னை, தான் தோன்றிய நாள் தொடங்கி இன்றுவரையும் இளமையும் கட்டழகும் மாறாது இனிதே பாடி வரும் வளம் மிக்கதொரு வானம்பாடியாக இருந்து வருகிறாள். சிலப்பதிகாரம் பாடிய குயிலாள் இவளே. மணிமேகலை பாடிய பூவைபாள் (மைனா) இவளே; ஆனால், இன்றோ, மழையின்றி வறண்டு, உணளின்றி ஓடுங்கி, இறகொடிந்து வீழ்ந்து, நெஞ்சடைந்து நைந்து குற்றுயிரும் குறையுயிருமாய்க் கிடக்கின்றாள். “உணவு தேடுவதா? பாட்டுப் பாடுவதா?” என்று பலர் கேட்கின்றனர். உணவு தேடுவதும் பாடுவதாக முடிவதனை அவர்கள் அறியவில்லை. அவள் வாடி வதங்கிப் புலம்புவதும் பாரதிப்பாட்டாகவே எழுகிறது. தமிழின் உயிரே பாட்டானால் அவள் இயக்கமெல்லாம் பாட்டாவதில் வியப்பு யாது? “பாட்டு வேண்டா” என்பவர் தமிழ் வேண்டா என்பவரே. மணிமேகலைப் பாட்டு வேண்டா என்பாரும் அவரே ஆவர்.

பட்டினி என்ற எரிமலை ஏழைத் தமிழன் அடிவயிற்றில் புகைந்தெழுந்து புரட்சிக் கனலைக் கக்குகிறது. ஆம்!

சோற்றுக்குக் காற்றாய் அலையும் பாட்டே இந்நாட்டில் கேட்கிறது. இது புதிய பாட்டன்று. மணிமேகலையிலும் பட்டினிப் பாட்டு உண்டு. காலத்திற்கேற்ப எழும் தலைசிறந்த பாட்டுக்கள், அந்தக் காலத்தோடு நின்று விடாது காலத்தையும் கடந்து எக்காலத்தவர் நெஞ்சினையும் அள்ளும் இயல்பு வாய்ந்தவை யாகும். காலனைக் கடந்த கடவுள், காப்பியமே ஆகும். மணிமேகலையும் அத்தகையதொரு தலைசிறந்த காப்பியமானால் நம் காலத்தை அலிது எட்டிப் பாராது இருக்குமா?

நாகரிகம் அலைபோல மாறி மாறி மேலெழுந்தும் சீழ் அழுந்தியும் வரக் காண்கின்றோம். கரிகாலனது நாளில் அவனுடைய நாடு அற முறையிற் சிறந்தோங்கியது. "அறம் துஞ்சும் உறந்தை" என்று அவனுடைய தலைநகரைப் புகழ்ந்து புலவர் பாடினார். அந்தச் சோண்டிலே உதயகுமரன் தோன்றி, அறம் திறம்பி. உயிர் இழக்கும் காட்சியை மணிமேகலைப் பாடலிலே இன்றும் காண்கின்றோம். அறம் பிறழும்போதெல்லாம் மழையின்றிப் பட்டினி நோய் பரவி வருவது இயல்பு. பட்டினியைத் தீர்க்கும் அமுதசுரபியின் திருவினையாடலைக் கூறும் நூலே மணிமேகலை என்று சொல்வதற்கும் இடமுண்டு இந்தப் பட்டினிப் புராணத்திற்கு இன்று இடம் இல்லையா?

"பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி
வசியும் (மழையும்) வளனும் சுரக்க!"

என்பது பழைய தமிழ் வாழ்த்து. ஆதலின், தமிழ், அமுதசுரபியைப் பற்றிப் பாட வந்தது வியப்பன்று. பசி நீக்கு

வதே, விண்ணோர்க்காயினும் மண்ணோர்க்காயினும் நிறந்த அறம் எனத் தமிழர் கண்டதும் மணிமேகலை வழியே விளங்குகிறது.

பரியால் வரும் கொடுமையைப் பசியிடை அலைவாரும் ஆழம் காண்பது அருமை. “பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்து போம்” என்ற ஓளவையாரின் பாட்டைப் பல முறை பாடிப் பழகியதால் இதில் புதியதாக நமக் கொண்டும் தோன்றுவதில்லை பசிவாய்ப்பட்டு வாடுபவன் விலங்குகளைக் கீழ்ப்படுகின்றான். அவனுக்கு மக்கள் வாழ்க்கையின் சிறப்புத் தோன்றுவது எங்கே? கலை தோன்றுவது எங்கே? அருள் தோன்றுவது எங்கே? ஆண்டவன் தோன்றுவது எங்கே? மணிமேகலை பாடிய சாத்தனார் தீவதிலகை வழியாகக் கூறுவதனை யாவரும் கேட்டல் வேண்டும் :

“குடிப்பிறப் பழிக்கும்; விழுப்பம் சொல்லும்;
பிடித்த கல்னிப் பெரும்புணை விடும்;
நாணணி களையும்; மாணெழில் சிதைக்கும்;
பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்;
பசிப்பிணி என்ஔம் பசவி; அதுதீர்த்தோர்
இசைச்சொல் அளவைக்கு என்நா நிமிராது.”

என்பதொடு நிற்கவில்லை.

“ஆற்றுநர்க் களிப்போர் அறவில் பகர்வோர்
ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்
மேற்றே உலகில் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை
மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே”

என்று அனைத் துயர்விற்கும் அடிப்படையாவது வயிறு வளர்க்கும் பேரறமே எனப் பேசுவது காண்க. "அன் னம் பிரம்மம்" என உபநிடதம் கூறிய உன்மையை அறிந்த பின்னரே பேரின்பக் கடவுளும் விளங்கி வருமாம். வறுமைப் பேயினின்றும் இந்த மண்ணுலகினை விடுவிக்கவே பெரும்போரில் வல்லரசுகள் வாள் எடுத்தன என ருஸ்வெல்ட் முழங்கிய உரிமை முழக்கம் நம் காதில் இன் றும் முழங்குகிறது.

அமுதசரபி வந்தால் பசிப்பிணி தீரும். அதனியல் பிணைப் புலவர்கள் மிக அழகாகப் புனைந்துள்ளார்கள். கதை மினுக்கில் கண் மயங்கிக் கருத்தினை மறுத்தலாகாது எங்கே தோன்றும் இந்த அமுதசரபி? வயிற்றுப் பசி ஒரு பொது வுடமை. அங்கே எல்லோரும் ஓர் கிறை; எல்லோரும் ஓர் இனம். இந்தப் பொது வுரிமையே வாழ்விற்கு அடிப்படை. பொதுமை நாட்டத்தில் எழுந் தோங்கும் உண்மையே அமுத சரபியாகும். ஆபுத்திரன் சாதிச் செருக்குடையோரால் இகழப்படுகின்றான். கபிலர் அகவலுக்கு வித்து மணிமேகலையில்தான் கிடக்கிறது. அவர்கள் அவனை ஊர்விட்டு ஓட்டுகின்றார்கள்.

"ஐயக் கடிஞை கையின் ஏந்தி
மையறு சிறப்பின் மனைதொறு மறுகிக்
காணார் கேளார் கால்முடப் பட்டோர்
பேணுநா இல்லோர் பிணிநடுக் குற்றோர்
யாவரும் வருகஎன்று இசைத்து உடனூட்டி
உண்டொழி மிச்சில்உண்டு ஓடுதலை மடுத்துக்
கண்படை கொள்ளும் காவலன்."

ஆசின்குன் அவன். பொதுமை யுள்ளத்தில் புதுமை யறிவு எழுகின்றது. பசியால் வாடுவார் பலராயபோது என் செய்வான்? சிந்தா தேவியை நாடுகின்றான். சிந்தா தேவியே நாமகள். அவள் கோயிலே கலைக்கோயில் அல்லது கலை நியமம். அருள் வடிவாம் பொதுமை யுணர்வு மட்டும் போதாது. அதிலிருந்து அறிவாராய்ச்சி- சிந்தனை இவ்வாறு பிறத்தல் வேண்டும். “ புத்தகம் படிக்க மாலை குண்டுகை பொருள்சேர் ஞான—வித்தகம் படித்த செங்கை விமலை ” யைக் கம்பன் பாடுவது அறிவோம். கலைமகள் கையில் உள்ள குண்டுகையின் நுட்பத்தை மணிமேகலைப் பாட்டே “ அமுதசுரபி ” என விளக்கி வைக்கின்றது. அறிவாராய்ச்சியால் பட்டினி போக்கும் முறையே அமுத சுரபியாம் அக் குண்டுகை. “ கற்றதலையாய பாயனென்கொல் வாலறிவன்—நற்றூள் தொழார் எனின் ” என்று பாடுகிறார் வள்ளுவர். வாலறிவன் நற்றூள் தொழுதலாவது “ தீர்த்திர நாராயணர் வழி பாடே ” என்பர் காந்தியடிகளார். நடமாடுங் கோயில் வழிபாடு என இதனைத் திருமுலர் புகழ்வர்

அறிவாராய்ச்சி ஹிட்லர் நாட்டில் எழுந்தது போலப் பிறரை அடக்கி யாரும் சுரண்டல், வெறியால் எழுந்தால் தீமையே பற்றி எரிந்து பரவும். ஆபத்திரனிடத்திற் போல அருளில் எழுந்தால் மட்டுமே தண்ணிலவு பொழியும். அதுவே உலகம் உய்யும் வழி. அமுத சுரபி ஏற்று நிற்போள் அருளே வடிவாம் பெண் கடவுளாதலின் தாய்மையின் இன்றியமையாமை நன்கு விளங்கும். அது மணிமேகலையின் கையிற் புகுவதிலும் அந்த உண்மை

வலியுறுகிறது. இந்த அமுதசுரபியில் முதல் முதல் சோறிட்டு வற்றாத வளத்தை வளர்த்தவள் ஆதிரை என்னும் கற்பரசியே ஆம். கற்புடைய பெண்கள் வளர்க்கும் வளமே நாட்டின் பெருஞ் செல்வமாகும் என்பதே கதைபின் னோக்கம். “பெண்ணிற் பெருந்தக்கதில்” என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழியை மறந்தால் உலகம் பிழைக்கும் வழி யறியாது பல பல பித்தேறி அலைய வேண்டும்.

அமுத சுரபி நீரிடை இருந்து எழுந்து மணிமேகலையின் கையில் புதுகின்றது. புத்தர் பெருமான் அறிவு விளக்கம் பெற்ற திருநாளில் இந்தக் காட்சி தோன்றுகிறது. நீரினைக்காத்து அதன் ஆற்றலைப் பல வகையாலும் பயன்படுத்தும் உண்மையினை இந்தக் காட்சி சுட்டுகின்றது. வான் சிறப்புப் பாடிய வள்ளுவர் வழி வந்ததன்றே மணிமேகலை! “ஏரி நிறைந்தனைய செல்வன் கண்டாய்” எனக் கடவுளைக் காணும் நாடன்றே தமிழ் நாடு? வீணை கடவிற் புதும் வெள்ளத்தினை அடக்கி ஆண்டு அணை கோலித் தேக்கித் தெள்ளமுத ஓடைகளாகவும் மின்சார அருவிகளாகவும் வழியவிட்டு நெற்கடலும் பாற்கடலும் சோற்று மலையும் பருப்பு மலையும் படைத்து இயற்கையின் வியத்தகு திறமைகளைத் தமதெனக் கொண்டு குழவிகளும் இன்ப அன்பிற் பழகி விளையாடும் அறிவு நிலைபை உண்டாக்க வேண்டும். இடுகாடாய்க் கூத்தாடிய டென்னெஸ் பள்ளத்தாக்கு அமெரிக்காவில் இன்று வானூலகாய் வற்றாத வளங் கொழிக்கிறது. நீபர் அணையோ உருசியரின் (ரஷ்யர்) புத்தாக்கப் பொலிவு. நம் நாடு

கங்கையும் காவிரியும் கலந்தோட அதன் வழியே இயற்கை வளம் எங்கும் பொலிய இன்பம் தேக்கும் பொன்னாடாதல் வேண்டும். இதற்குக் கலையறிவும் கலையழகும் பயன்படுதல் வேண்டும். இதுவே நாம் செய்யத்தக்க நாமகள் வழிபாடு. இத்தனையும் இந்தக் காட்சியில் தோன்றுகிறது காண்க.

“ மாமலர்க் குவளையும் நெய்தலும் மயங்கிய
கேசமுடி என்னும் கொழுநீர் இலஞ்சி
இருதிள வேனில் எரிகதிர் இடபத்
தொருபதிள் மேலும் ஒரு மூன்று சென்றபின்
மீனத் திடைநிலை மீனத் தகவையிற்
போதித் தலைவனொடு பொருந்தித் தோன்றும்
ஆபுத் திவன்கை யருத் சூபி.”

இந்த அமுதசரபி சிந்தாதேவியின் திருக்கையில் விளங்குவது போலப் போதித் தலைவனும் புத்தர் பெருமானோடு பொருந்தித் தோன்றும் நுட்பத்தினையும் கருதித் தெளிதல் வேண்டும். பசியாற வேண்டுவது இன்றியமையாததே ஆம். ஆனால் “ அன்னம் பிரம்மம் ” என்பது முடிந்த முடிபன்று. சோற்றுச் செருக்கில் நெய்யில் மூழ்கியவர் பன்றிபோலத் திண்ணையில் படுத்து உருளுவது அன்றி, அறிவு உலகிற் புகுவதில்லை. கலை வாழ்வாம் அருள் வாழ்வு வாழ்வு எண்ணாது, விலங்கு வாழ்வாம் பொருள் வாழ்வின் புகுந் தலைவார் வெறி மீறி உலகினைப் போரிடையே நீ வைத்தெரிப்பதனைக் கண்டோம். கலை-வாழ்வின் பொதுமை நிலையே புத்தர் முதலிய வள்ளல்கள் கண்ட அருள் வாழ்வாம். அதுதான் செம்மை வாழ்வு :

நல்வாழ்வு : செந்நெறி ; நன்னெறி. அதனை மறந்த சோற்றாலகம் பன்றிக் கொட்டிலே யாம். உண்பதும் தின்பதும் உருண்டுறங்கிக் கொழுக்கொழுப்பதும், புற்றீ சல்போலப் பொல பொல என யக்களைப் பெறுவதும் வாழ்வாவதில்லை : சாவதற்கு ஆளைத் தேடி வளர்ப்பதே ஆம். ஆபுத்திரனை வாழ்த்த வருகின்றான் இந்திரன். அருள் வாழ்வு வாழும் லீட்டுலகினும் பொருள் வாழ்வு வாழும் வானுலகம் வேறு அதனை எள்ளி நகையாடு கின்றான் ஆபுத்திரன். அமுத சுரபி பயனற்றுப் போகும் பாடி மழை சுரந்து வளம் பூத்து உலகம் பொலியுமாறு செய்து தன் வஞ்சத்தைத் தீர்க்கின்றான் இந்திரன். ஆனால், இந்தச் சோற்றாலக வாழ்வால் யாது பயன் ?

“ விடரும் தூர்த்தரும் விட்டேற் றுளரும்
நடவை மாக்களும் நகையொடு வைகி
வட்டுஞ் சூதும் வம்பக் கோட்டியும்
முட்டா வாழ்க்கை முறைமைய தாக ”

உலகம் மாறும் கதையை இன்றும் செல்வம் கொழிக்கும் நாடுகளில் நாளும் காண்கிறோம் ; கேட்கிறோம்.

அடுப்பாரும் கொடுப்பாரும் இல்லாத நாட்டில் அருள் வாழ்விற்கு இடம் இல்லை. ஆதலால், வானோரை விட வன்கணுளர் இல்லை என்கிறார் வள்ளுவர். அங்ஙன மாயின் இரவலாளர் இருந்தே தீரவேண்டுமா ? “ இரந் தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து கெடுக உலகியற்றி யான் ” எனப் பொது உடைமை பேசும் வள்ளுவர் இரவ லாளர் இருக்கும் உலகினையோ எண்ணுவார் ? ஒருவ

ரோடு ஒருவர் அன்போடு பிணைந்து அன்பினை நாடாது புலிபோலத் தனித்தனி வாழும் கொள்ளை வாழ்வு வாழ்கின்றாரையே வள்ளுவர் வெறுக்கின்றார். பொதுவாழ்வு வாழும்போது தான் அடுத்தும் கொடுத்தும் அன்பை ஒப்புறவு வழியே வளர்த்துப் பாத் துண்டு மகிழ்ந்து அருள் வாழ்வு வாழ்தல் கூடும். அந்த அருள் வாழ்விற்குப் பழகிய தாலேயே மணிமேகலை வீட்டுலகிற் புகுகின்றாள். தனி வாழ்வாம் கொள்ளை வாழ்வின் தன்னலத்தினைத் துறப்பதே மணிமேகலைத் துறவின் நுட்பமாகும். அமுதசுரபி வழியே அதுவும் வெளியாகிறது.

பட்டினியுலகில் அறம் வளர இடம் இல்லை; சிறைக் சாலையே ஒங்கி வளரும். குற்றவாளிகளை ஆராய்ந்த இந்நாளைய அறிஞர் கண்ட இந்த உண்மை மணிமேகலையிலும் நின்று விளங்கக் காண்கின்றோம். சிறைத் கோட்டம் அறக்கோட்டமாகிய காதை எழுந்து எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாகியும் ஏன் இத்தனை சிறைச்சாலைகள் இங்கும் எங்கும் உள்ளன? மணிமேகலை பாடிய உண்மையினை உணர்ந்து நல்வழிப்படுவது எந்நாளோ?

அமுதசுரபிக்கு இத்தகையதோர் உயிர் நிலையைச் சாத்தனார் தந்துள்ளாரா? எமது கனவுதானே! அறிஞர் ஆராய்க. சிலப்பதிகாரம் கண்ணகியின் சிலம்பு வழியே தமிழ்உலகின் மூன்று நாடுகளையும் ஒன்றாக்கிப் பாடியது. மணிமேகலையோ அமுதசுரபியின் வழியே தமிழ்நாட்டை ஒன்றாக்கி, “அப்பாலும் அடிச்சார்தார் அடியார்க்கும் அடியேன்” எனக் கும்பீடு வழங்குகிறது. பாண்டிய

நாட்டுச் சங்கம் தவழ்ந்த மதுரையில் விளங்கிய சிந்தா தேவியின் கையில் ஒளிர்ந்த அமுதசுரபி ஆபுத்திரன் கையில் வந்து அந்த நாட்டுப் பட்டினிப் பேயை ஓட்டியது, மணிமேகலையின் கையிற் புகுந்து சோனாட்டுப் புகாரிலும் சேரநாட்டு வஞ்சியிலும் தொண்டை நாட்டுக் காஞ்சியிலும் புகுந்து பட்டினி நோயைத் தீர்த்தது; ஆபுத்திரன் வழியே கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுக்குச் சென்று திரும்பியது. தமிழ்நாட்டையும் கீழ்நாட்டையும் இவ்வாறு ஒன்றாக்கி வளர்க்கக்கூடியது அமுதசுரபி ஒன்றே எனச் சாத்தனார் கண்ட காட்சியின் பெருமை இன்னமும் நமக்கு நன்கு விளங்கவில்லை. கலைவாணரும் சிற்பிகளும் அமுதசுரபியைத் தமிழ்நாட்டுத் தண்ணீரிடையே கண்டு கண்டு எடுத்து நிலைநாட்ட வேண்டும். அது தமிழனது முதற் கடமை.

“பட்டினியால் வாடும்போது பாட்டா?” என்று கேட்பதற்கு இடம் இல்லை. உழைத்து ஓய்ந்தவனுக்கு உலகத் துன்பத்தினை மறக்கக் கள்ளும் பிறவும் வழியாவது போலப் பாட்டும் ஒரு கட் குடியே என்பார் சிலர். கள்ளோ கருத்தினை மயக்கும்; பாட்டோ தெளிந்திடச் செய்யும்; உலகிடையே உண்மையைக் காணும்.

7. பேருங்கதை

திரு. டாக்டர். அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார், எம். ஏ.,

பேருங்கதை தமிழ்க் காவியங்களில் ஒன்று ; கொங்கு வேள் என்பவரால் ஆயிரத்திருநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னால் எழுதப்பட்டது. இதில், உதயணன் வாசவதத்தை என்பாருடைய கதை சொல்லப்படுகிறது. உதய காலத்திற் பிறந்ததால் அரசகுமாரன் ஒருவன் உதயணன் எனப்பட்டான். வாசவனாகிய இந்திரன் அருளாற் பிறந்தமை யால், அவள் வாசவதத்தை எனப்பட்டாள். வச்சதேசத்து மன்னவன் புதல்வனாய்த் தோன்றிய உதயணன் வியக்கத்தக்க யானை ஒன்றைத் தன்வசம் ஆக்குகிறான். ஒரு நாள் அதற்கு முன்னால் உணவு கொடுக்காமல் அவன் உண்ட காரணத்தால், அவ் யானை அவனைவிட்டு நீங்குகிறது. அதைத் தேடிக்கொண்டு போன உதயணன் பகையரசன் பிரச்சோதனன் என்பானுற் சிறைப்படுத்தப்படுகிறான். அப்பகையன் மகளை வாசவதத்தை. உஞ்சையிற் சிறையி லிருக்குங்கால் அங்கே மதவெறி கொண்ட பட்டத்து யானையை அடக்கிய பிறகு உதயணன் வாசவதத்தைக்கு யாழ் கற்பிக்க நியமிக்கப் பெறுகிறான். பிறகு ஒரு நாள் பத்திராவதி யென்னும் ஓர் அபூர்வ யானையின்மீது வாசவ தத்தையை ஏற்றிக்கொண்டுபோய் மணம் புரிந்து கொண்டு சயந்தியில் வாழ்கிறான். அவனொடு இன்பம்

நுகர்வதிலேயே காலத்தைக் கழிக்கும் உதயணனை நல் வழிப்படுத்தும் பொருட்டு அவன் நண்பனும் அமைச்சனும் மாகிய யௌகந்தராயணன் வாசவதத்தை தீக்கிரையானது போல ஒரு நிகழ்ச்சியை அமைக்கிறான். உதயணன் வருந்தி, அவளை எழுப்பித்தர வல்ல முனிவனை நாடிக் கொண்டு போகுங்காலை, உருவத்தால் அவளையொத்த காசி அரசன் மகள் பத்மாவதி என்பாளைப் புன்னைமர நிழலிற் கண்டு காதலித்து மணக்கிறான். பிறகு, தன் தேசத்தை மீண்டும் பெற்று ஆண்டுவருநாளில் வாசவ தத்தை திரும்பிவந்து சேருகிறான். சிறிதளவு பிணக்கத்தின் பிறகு வாசவதத்தை பத்மாவதியோடு ஒத்து வாழ்க்கை நடத்தத் தொடங்குகிறான். தத்தையும் பத்மாவும் தோழியர் பந்தடிப்பதைக் கண்டுகொண்டிருக்கும் வேளையில், பெண்வேடம் பூண்டு அதனைப் பார்த்திருந்த உதயணன் பந்தடிப்பதில் சிறந்த மானிகையைக் காதலித்துக் கவல்கிறான். பின், அவளையும் மணந்து கொள்கிறான். முன்னொரு சமயம் தத்தையும் அவனும் காட்டிற் செல்லுங்கால், வழியில் அறியாப் பருவத்துச் சிறுமி ஒருத்தி பூக்களைத் தொடுக்கவும் அணியவும் தெரியாமல் இருந்தவளுக்கு, மாலை கட்டிக் கொடுத்து அணியவுஞ் செய்தான். அவள் அவனை யன்றி வேறொருவரையும் மணக்க மாட்டேன் என்று சொல்ல, அவள் தந்தை உதயணனிடம் பிறகு கொண்டு வந்து சேர்க்க, அவ் வரசிளங்குமரி விரிசிகையையும் மணந்துகொள்கிறான். இங்ஙனம், நான்கு மனைவிபரை மணந்து, முதல் இரு மனைவியர் மாட்டு இரண்டு புதல்வரைப் பெற்று இன்பம் பல

தய்த்து, இறுதியில் துறந்து தவ மேற்கொண்டு சித்த பதத்தை உதயணன் அடைந்தான் எனக் கூறி இக் கதை முடியும்.

பட்டத்து யானை வீணையால் அடக்கப்பட்ட பின் உதயணனும் தத்தையும் முதன் முறை கண்டபொழுதே இரு பக்கத்திலும் ஒத்த அன்பினர் ஆயினர். அவன்,

“ கள்வி தன்

காரிகை யுண்டவென் பேரிசை யாண்மை

செறுநர் முன்னர்ச் சிறுமை யின்றிப்

பெறுவேன் கொல்லென மறுவந்து மயங்கி.”

புலம்பினான். அவளும்,

“ என் நெஞ்சம் புகுந்து

கள்வன் கொண்ட உள்ளம் இன்னும்

பெறுவன் கொல்லென மறுவந்து மயங்கி.”

உருகினான். இங்ஙனம் இருவரும் கண்டவுடனே காதல் கொள்ள, அக் காதல் காரணமாக மணம் நிகழ்ந்து என்று கொங்குவேள் தமிழ் முறைப்படி சாட்டினார். வடமொழி நாடகத்தில், உதயணன் இருந்த சிறையின் எதிரே தத்தை ஏறிச் சென்ற சிவிகை நின்றதாக, உதயணன் மாத்திரம் அவனை முதலிற் கண்டதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறான். பத்மாவதியும் உதயணனைக் காணாமலே, தந்தை சொற்படி அவனை மணந்தாள் என்று பாசகனி கூறுவர். ஆனால், இத் தமிழ்க் காவியத்தில், இருவரும் முன்னரே கண்டு காணாததுக் கருத்தொருமித்தவராய் உள்ளப் புணர்ச்சியும், மெய்யுறு புணர்ச்சியும் மணத்தின்

முன்னரே பெற்றவர் எனக் காட்டப்படுகின்றார். கண்ணியும் தழையும் ஏந்தல், விலங்குதரு புணர்ச்சி முதலிய தமிழ்த் துறைகளுக்கு இடம் உண்டாக்கிக் கொண்டுள்ளார் கொங்குவேள்.

வாசவதத்தை தீக்கிரையானதாகக் கருதிய உதயணன் “என்னை விட்டுப் போதியோ” என்று அரற்றியும் உரற்றியும், வீழ்ந்தும் எழுந்தும் கண்ணீர் சொரிந்து கதறுகிறான். பிறகு, அடிக்கடி அவனைப்பற்றி நினைப்பவனாகிறான். காடு வழியே போய்க்கொண்டிருக்கும் ஒரு நாள், ஒன்றிய தேவியை உள்குவான் ஆகி அவன் நைந்த விதத்தைப் பெருங்கதை பின்வருமாறு கூறுகிறது. மான் பிணையைப் பார்த்து,

“மான்மடப் பிணையே வயங்கமுற் பட்ட
தேனேர் கிளவி சென்ற உலகம்
அறிதி யாயின் யாமும் ஆங்கே
குறுகச் செல்கம் கூறும் எனவும்”

புருவினைப் பார்த்து,

“வாசவ தத்தை யுள்வழி யறியின்
ஆசைதீர் அவ்வழி அடைகேள்”

எனவும், இதைப் போலப் பிறவற்றையுங் கூறி, அவல நெஞ்சமொடு அறிவு மயங்கிய அரசனை அவன் நண்பர் தேற்றி மகத நாட்டிற்கு அழைத்துச்சென்றார் என்று படிக்கிறோம்.

வாசவதத்தை, பதுமாவதி ஆகிய இருவருள்ளும் வாசவதத்தையே தனது கணவன் பிறமகளிரோடு நேயங் கொள்வதைப் பொருதவள் என்பது பெருங்கதையால் விளங்குகிறது. விரிசிகை யென்னும் முனி மகளுக்கு உதயணன் பூச் சூடியதை அறிந்தவுடன் அவளுக்கு உண்டாகும் கோபம் அதிகம். பதுமாவதியை மணந் துளான் அரசன் என்று அறிந்ததும் அவள் ஊடுகிறாள். பந்தாட்டத்தின் பிறகு அரசன் தேவியாரைக் காணவேண்டும் என்று சொல்லிவிட, அழகிற் சிறந்த மானவிகை யென்னுந் தோழியை மறைத்தே வருகிறாள். அப் பெண் ணைத் தோழியர் கூட்டத்திற் காணவில்லையே என்று அவன் கேட்டதுங் கண் சிவப்புறுகிறாள் மானவிகையை உதயணன் மணக்க வாசவதத்தை இசைந்தே இராள் அவள் தனது தங்கையே என்பது வெளிப்படாதிருந் திருக்குமாயின்.

ஆனால், பதுமாவதியோ அவ்வளவு பொருமையுடையவள் அல்லள். வாசவதத்தை வல்லவளாக விளங்கிய யாழில் தானும் பயிற்சிபெற விழைந்ததாகப் பதுமாவதி ஒரு நாள் உதயணனிடத்தே கூற, அவள் வாசவதத்தை இறந்ததற்கென வருந்தி ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாதவளாய் இருந்த நிலையில், அவன் கலக்கத்தை அறிந்த பதுமாவதி 'புலத்தல் யாவதும் பொருத்தம் இன்று' என நினைந்து, வேறு செயல் ஆற்றச் செல்பவள்போல் அவ்விடம் விட்டு அகன்றாள். அவனுக்கு மேலும் மேலும் வருத்தம் தரலாகாது என்பதே அவள் எண்ணம். வாசவதத்தை உயிர் பெற்று வந்ததும் அவளை வணங்கினாள் பதுமாவதி. பின்

னரும், பல மாதம் அவளோடு உதயணன் கூடியிருத்தல் வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டாள்.

“ பெருந்தகு கற்பினெம் பெருமகள் தன்னெடு
பிரிந்த திங்கள் எல்லாம் பிரியாது
ஒருங்கவண் உறைதல் வேண்டுவல் அடிகள் ”

என்றவிடத்து, மூத்தானைப் பெருந்தகு கற்பினள் என்று அவள் போற்றியது நோக்கத்தக்கது.

மானனிகையைப் பற்றி, வாசவதத்தை பொருமை மேற்கொண்டு அவளுடைய தலைமயிரை அரிவதற்கு உத்தரவு பிறப்பித்திருக்க, அவ்வாணையினின்று விலக்குதற்கு பதுமாவதியின் உதவியை நாடினான் உதயணன். அவன் வேண்டுகோட்கு இணங்கி,

“ சீறியருளுதல் சிறுமை யுடைத்து
வீறுயர் மடந்தாய் வேண்டா செய்தனை
அன்புடைக் கணவர் அழிதகச் செயினும்
பெண்பிறந் தோர்க்குப் பொறையே பெருமை ”

எனப் பதுமாவதி கூறினாள். இவ்வாற்றான், வாசவதத்தை பதுமாவதி என்ற இரு மனைவியரிடையே உள்ள குண வேறுபாடுகள் ஆசிரியால் அழகுறக் காட்டப்படுகின்றன. இதிலிருந்து, ஒரு பெண்ணைப் போலவே எல்லாப் பெண்களையும் படைத்துக்காட்டுதல் ஒவ்வாதெனக் கொங்குவேள் கருதினமை புலப்படும்.

மானனிகை உதயணன் ஆகிய இருவரும் தனித்துச் சந்தித்த விதத்தை விரகினால் அறிந்து கொண்ட வாசவ

தத்தை ஒரு நாள் மானவீகையை மறைத்து வைத்து விட்டுத் தானே அக் குறியீடத்துச் சென்று ஊடினவள் போல இருந்தனள். உதயணன் அங்கே வந்து அவளை மானவீகை என்று நினைத்துக்கொண்டு, அவள் ஊடலைத் தணிக்க வேண்டிப் பின் வருமாறு கூறினான்.

“முரசு முழங்கு தானே அரசொடு வேண்டினும்
தருகுவன் இன்னே பருவரல் ஒழியினி
மானே தேனே மான னீகாய்”

என்று கூறிக் காலைப் பற்றவுங் கேளாது மறுத்தவள் போல இருந்தாள் வாசவதத்தை. மீண்டும் அவன் அவளை வணங்க, அவள் நகைத்துத் தனது உண்மை உருவத்தைக் காட்டினான். அவன் ஓடினான். இந்தப் படத்தைப் பெருங்கதையில்.

“நக்கனன் ஆகி, மிக்கோய்! கூறிய
மானும் தேனும் மான னீகையும்
யானன்று என்பெயர் வாசவ தத்தை
காணெனக் கைவிட்டோடினள்”

என்றவிடத்துக் காணலாம்.

இக் காவியத்தில், எண்சுவைகளும் அழகாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளன. மானவீகையின் தலைமயிர் அரிபட வேண்டிய வேளையில், யூகி அச் செயல் நிகழாதவாறு தடுக்கும் பொருட்டுப் பித்தன் வேடம் பூண்டு கூறை கீறி, நீறு மெய்ப்பூசி, கண்டோர் வெருவ வருகின்றான். அவனைக் கண்டதும், பாவையர் பலரும் பயந்து இரிந்து

ஒடுகிறார்கள். அதனை வருணிக்கின்ற கவிஞர் அவர்கள் உருண்டுபோவது போலவே தம் சொற்களாற் கூறுகிறார்.

“ விழுநரு மெழுநரு மேல்வர நடுங்கி
அழுநருந் தேவிபின் பனைநருமாக ”

என்றவிடத்து உருட்சி காணப்படுகிறது.

பெளகந்தராயணன் பாகீரதி என்ற ஒரு பெண் வடிமெடுத்து, உஞ்சையில் சென்ற ஆண்டு நீர் விழா மறந்ததால் நளகிரி என்னும் பட்டத்து யானை முன்னர் மதவெறி கொண்டதென்றும், இந் நீராட்டு விழா நடத்தா விட்டால் தான் மீண்டும் யானையினுள்ளே புகுந்து ஊருக்குத் துயரம் விளைவிப்பேன் என்றுங் கூறுகிறான். அப்போது உண்மையிலேயே சாமி வந்து ஏறியதொரு காட்சியைக் காட்டுவார் போலவே கொங்குவேள் கதையை எழுதுகிறார்.

“ கொடும்பூண் மார்பில் கூந்தல் பரப்பிப்
பிடிக்கை யன்ன பெருந்தோள் ஓச்சி
இடிக்குரல் முரசின்முன் எழுந்தனன் ஆடி
விழாக்கோ ளாளரைக் குழாத்திடைத் தரிஜித்
திருநீ ராட்டணி மருவீ ராயிற்
பிணக்குறை படுத்துப் பிளிறுபு சீறி
இன்றுஞ் சென்றியான் குஞ்சரம் புகுவல் ”

என்ற அடிகளால் அந்த ஒவியத்தைத் தீட்டுகிறார்.

உதயணன் கவலையின்று இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் ஓரிடமும் சொல்லோசையாலேயே அப் பொருளைக்

கொடுப்பதாய் உள்ளது. வாசவதத்தையை மணந்தபின், பகலிரவு அறியாமாய், இன்பம் ஒன்றே துய்ப்பவனாய், தன் நாட்டைப் பகைவன் பாஞ்சால அரசன் ஆருணி ஆள்வதைக் கருதாமாய். தன் தம்பியர் அரசிழந்திருப்பதையும் நினையாமாய், கவலையின்றி இருக்கிறான் என்பதை, இடபகன் என்னும் அமைச்சன் மற்றோர் அமைச்சன் ஆகிய யூசிக்குத் தெரிவிக்கிறான். அவ்வேளையில், பெருங்கதை கூறுஞ் சொற்கள் அக் கவலையின்மையை ஒலியினாலேயே காட்டுகின்றன.

“ ஆருணி அரசன் ஆள்வது மறியான்
தன்னுயிர் அன்ன தம்பியர் நினையான்
இன்னுயி ரிடுக்கண் இன்னதென் றறியான்
.....
செவ்வியங் கொடா அன் இவ்வியல் புரிந்தான் ”

என்ற இடத்தை நோக்குக.

மானவீகை அடித்து எழுப்பிய பந்துகள் நிலத்திற் பட்டு ஆகாசத்தில் ஒங்கிய செய்தியைக் கூறுகின்ற இடத்து, பந்தன் விரைவையும் மானவீகையின் விரைவையும் பெருங்கதை சொல்லொலியால் வருணிக்கின்ற அழகு நயக்கத்தக்கது.

“ மாறுமா நெழுந்து மறிய மறுகி
ஏறுப இழிப ஆகாய நிற்பன
.....
ஓடா நடவா ஓசியா ஒல்காப்
பாடாப் பாணியின் நீடுயிர்ப் பினளாய் ”

என்றதைக் காண்க. பந்து அடிக்கடி அடிக்கப்படுவது போன்ற எண்ணம் தீவ்வடி களைப் படித்தவுடன் உண்டா வது தீண்ணம்.

மானவிகை உதயணனொடு கள்ள நட்புப் பெற்ற தற்காக அவள் கையைக் கட்டி வருத்தினாள் வாசவதத்தை. பிறகு, அவள் தனது தங்கை யென்பதையறிந்து கொண்ட வுடன், தத்தை கண்ணீர் பெருக்கிப் பிழை செய்ததற்காக இரங்குகிறாள். அப்பொழுது பெருங்கதை உரைக்குஞ் சொற்களை அழகையைப் புலப்படுத்திவிடுகின்றன.

“குழுஉக்களி யானைக் கோசலன் மகளே
அழேற்கவெம் பாவாய் அரும்பெறல் தவ்வை
செய்தது பொறுவெனத் தெருளாள் கலங்கி,

.....
விம்மி விம்மி வெய்துயிர்த் தென்குறை
எம்முறை செய்தேன் என்செய் தேனென
மாதர்க் கண்ணீர் மஞ்சன மாட்டி

ஆதரத் துடைந்தனன் பேதைகண் துடைத்து”

என்ற அடிகள் அவலச் சுவையைக் காட்டுகின்றன அல்லவா? பல கருத்துக்களுக்கு ஏற்ற வகையிற் பாடக் கூடிய பலவித ஓசையையுடைய விருத்தம் முதலான பாவினங்களையும், கலி பரிபாடல் ஆகிய பாக்களையும் ஆளாதிருந்தும், அகவல் என்று சொல்லப்படும் ஆசிரி யப்பா ஒன்றிலேயே பெருங்கதை முழுதும் எழுதிய இவ் வாசிரியர், இடத்திற்கு ஏற்ற வகையிற் பொருளோடு பொருந்தச் சொல்லமைத்துச் செய்யுள் செய்த திறத்தைப் பாராட்டாதிருத்தல் இயலாது.

இவ்வாறு கொங்குவேள் பாடிய பெருங்கதையில் நூறு அகவல்கள் இப்பொழுது இருக்கின்றன. செய்யுள் யொத்தம் ஐநூறு பக்கத்தில் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

சமஸ்கிருதத்தில், துர்விரீதன் என்ற அரசன் எழுதிய கதையைத் தழுவினே பெருங்கதை எழுதப்பட்டதாக மதிக்கப்படும். துர்விரீதனும், பைசாச மொழியில் குணைத் தீயராற் செய்யப்பட்ட பிருஹத்கதா என்பதை யொட்டியே எழுதினான் என்பார்கள். சமஸ்கிருதத்தில் பாசுகளி இயற்றிய “ஸ்வப்பன வாசவதத்தா”, “பிரதிஞ்ஞா யௌகந்தராயணன்” என்ற நாடகங்களும், சுபந்து இயற்றிய “வாசவதத்தா” என்ற நாடகமும், ஹர்ஷ ராஜன் செய்த “ரத்னாவளி” என்ற நாடகமும் இக்கதையோடு தொடர்புடைய நாடகங்களாகும். இக்கதை காளி தாசருக்கும், மணிமேகலை ஆசிரியர் சாத்தனருக்கும் தெரிந்ததே. இக்கதை, சற்றுத் திரிந்த வடிவிற கேரள நாட்டிலே “தச்சோளி ஓதயணன் கதை” யென வழங்கும் நாட்டுப் பாடல்களிற் காணப்படுகிறது. மலையாள தேசத்தில், சாக்கையர் இந்தக் கதையைக் கூத்தாக நடிக் கிறார்கள்.

பெருங்கதையில் உஞ்சைக் காண்டம், இலாவண காண்டம், மகத காண்டம், வத்தவ காண்டம், நரவாண காண்டம் என ஐந்து பெரும் பிரிவுகள் உள. ஒவ்வொரு காண்டமும் தனித் தனியாய்ப் படித்து இன்புறத் தக்கது.

8. கம்பன் யார் ?

திரு. டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்,
எம். ஏ. எல். டி; எம். ஓ. எல்; பி. எச்.டி.

முன்னுரை

கம்பன் தமிழ் நாட்டில் பிறந்தவன் ; தமிழ்ப் பெரும் புலவன் ; வாழையடி வாழையாக வந்த தமிழ் மரபில் பிறந்தவன் ஆதலால் அப்பெரு மகன் தான் பாட மேற் கொண்ட இராமகாதையில் பல இடங்களில் தனது தமிழ்ப் பற்றையும் தமிழ் நாட்டுப் பற்றையும் படிப்பவர் அறிந்து மகிழும் வண்ணம் அமைத்துள்ளான் ; தமிழ் இலக்கணத் திற்கும் தமிழர் அறவாழ்வுக்கும் பொருந்தாத சிலவற்றை மாற்றித் தமிழர் பண்பாட்டிற்கேற்ப அமைத்துள்ளான்.

தமிழ்ப்பற்று

அகத்தியர் வடநாட்டிலிருந்து தென்னாடு போந்து தமிழினை நன்கு கற்றுத் தமிழர்க்கு முதன் முதலில் தமிழ் இலக்கணம் செய்தார் என்று சான்றற்ற கதையொன்று இந்நாட்டில் வழங்கிவருகின்றது. ஏறத்தாழக் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே இக்கதை தமிழகத்தில் வழங்கி வந்தது என்பதை இறையனார் சளவியல் உரை கொண்டு உணரலாம். அகத்தியர் தலைச்சங்க முதல்வர் என்றும், அவர் செய்த இலக்கண நூல் அகத்தியம் என்றும் அவ்வரை கூறுகின்றது. ஆயின், இத்தகைய பெருமையும் பழமை

பும் வாய்ந்த அகத்தியர் இலக்கணம் பற்றிச் சங்கத் தொகை நூல்களில் ஒரு குறிப்பும் காணப்படவில்லை. அவரைப் பற்றிப் பிற்காலத்திற் கூறப்படும் கதைகள் சங்க நூல்களில் யாண்டும் குறிக்கப்படவில்லை. எனினும், அகத்தியரால் தமிழ் சிறப்படைந்தது என்ற கதை எவ்வாறோ கடைச்சங்க காலத்திற்குப் பிறகு தமிழகத்தில் பரவிவிட்டது. அதனூற்றான் அவரைப்பற்றிய செய்தி இறையனார் களவியல் உரையில் காணப்படுகின்றது.

இக்கதை கம்பனுக்கு உடன்பாடில்லை. தமிழ்மொழி என்று தோன்றியது என்பதை இதுகாறும் கூறினவர் எவருமில்லை. ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வருமுன்னரே தமிழர் இந்நாட்டிலிருந்தனர்-சிறந்த நாகரிகத்துடன் விளங்கினர்-உள்ளாட்டு வாணிகத்திலும் வெளிநாட்டு வாணிகத்திலும் சிறந்திருந்தனர் என்ற உண்மைகளை ஆராய்ச்சியாளர் அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர். ஆரியர் தென் னாட்டு வருதற்கு முன்னரே தமிழில் இலக்கண இலக்கியங்கள் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தொல்காப்பியம் என்னும் பெருந்தமிழ் இலக்கண நூலைக் கொண்டு நன்குணரப்படும். இன்று ஆராய்ச்சியால் உணரப்படும் உண்மைகளைக் கல்வியிற் சிறந்த கம்பன் உணராமலில்லை. அப் பெருமகன், அகத்தியன், “என்றுமுன தென்தமிழ். இயம்பி இசைகொண்டான்” என்று கூறியுள்ளான். தமிழ் என்றுமுள்ளது. அதனை வடநாட்டிலிருந்து தென் னாட்டு போந்த அகத்தியன் பயின்று (இலக்கண நூல் செய்து?) புகழ் கொண்டான் என்று கம்பன் கூறியுள்ளானே தவிர, இவனை தமிழில் முதல் இலக்கண நூல்

செய்தான் என்பவர் கூற்றைக் கம்பன் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்பது இதனால் அறியப்படும்.

தமிழகப்பற்று

கம்பன் தமிழ்நாட்டில் பிறந்தவன்; வளம் மிகுந்த சோழ நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்தவன். “ செவிவித்தாய் என்ன ஒம்பும் தீம்புனற்கன்னி ” நாடாகிய சோழநாட்டு வளத்தை விழிகளாரப் பருகியவன். ஆதலால் அப்பெரும் புலவன், தான் கண்ணாற் காணாத கோசல நாட்டைச் சோழ நாடாகவே கருதிச் சிறப்பித்துள்ளான் என்பதைப் பாலகாண்டத்திலுள்ள நாட்டுப் படலம் நன்கு விளக்குகிறது. இன்று அயோத்தியையும் அதில் உள்ள நாட்டினையும் நேரில் கண்டு மீண்டவர் கூறும் விவரங்களையும் காண, கம்பர் பாடல்கள் அந்நாட்டு வளப்பத்தைக் கூறுவன அல்ல, காவிரி நாட்டு வளத்தையே கம்பன் கோசல நாட்டு வளமாக மாற்றிப் பாடிவிட்டான் என்னும் உண்மைகள் அறிவுடையோர்க்கு நன்கு புலனாகும். அப்பெரும் புலவன் கோசல நாட்டைக் குறிக்கையில்,

“ காவிரி நாடன்ன கழனி நாடு ”

என்று கூறியுள்ளான். இஃது, அப்பெரும் புலவனது தமிழகப் பற்றை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் உணர்த்துவதாகும்.

மேலும் கோசல நாட்டில் உள்ளனவாக அவன் கூறும் மருதநிலச் சிறப்பு, முல்லைநில மாண்பு, குறிஞ்சிநிலவளம் முதலியனவும் அவ்வந்நிலத்தார் செயல்களும்

தமிழகப் பொருள் இலக்கணத்தை முற்றிலும் தழுவின வாகும் என்பதைத் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்ற அறிஞர் நன்கு அறிவர். இவ்வாறே, சிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ள கார்கால வருணனை முழுவதும் தமிழிலக்கண இலக்கியங்களிலிருந்து பிழிந்தெடுக்கப்பட்ட சாறேயாகும் என்பதையும் அறிஞர் எளிதில் அறியக்கூடும்.

கம்பன் செய்த மாற்றம்

சனகன் வைத்திருந்த வில்லை முறித்த பிறகே இராமன் சீதையை நேரிற் கண்டு மணந்து கொண்டான் என்று வால்மீகி கூறியுள்ளார். காதலனும் காதலியும் ஒருவரை யொருவர் நன்கு அறிந்த பின்னரே மணம் முடிப்பது தமிழர் மரபு இதனை உளங்கொண்ட கம்பன், இராமன் சனகனது வில்லை முறித்ததற்கு முன்பே சீதையையும் இராமனையும் சந்திக்கச் செய்கின்றான். கோசிக முனிவனோடும் தன் தம்பியுடனும் இராமன் மித்ரிலையின் தெருக்களில் செல்கின்றான்; அசர் தெருவில் சனகனது அரண்மனை மேன்மாடச் சுவர் மீது அன்னங்கள் விளையாடுகின்றன. அவற்றைப் பார்த்தபடி அம் மேன்மாடத்தில் சீதையும் அவளுடைய தோழிகளும் நிற்கின்றனர். அவ்வழியே சென்ற இராமன் தலை நிமிர்ந்து அன்னப் பறவைகளைக் காண்கிறான்; பின்பு சீதையாகிய அன்னத்தையும் கண்டு களிக்கிறான். அதே சமயத்தில் மாடத்தே நின்றபடி அன்னங்களின் விளையாட்டைக் கவனித்துவந்த சீதையின் பார்வை, தெருவிலே சென்றுகொண்டிருந்த இராமன்

என்ற கட்டழகன்மீது செல்கின்றது. இருவர் பார்வைகளும் ஒன்றை ஒன்று சந்திக்கின்றன; இருவர் அகமும் முகமும் மலர்சின்றன; இருவர் உள்ளங்களிலும் ஒருவகைப் புத்துணர்ச்சி குடி கொள்கிறது; ஒருவர் உருவத்தை மற்றவர் விழியாரப் பருகுகின்றனர்.

அன்று இரவு இராமன் ஒரு முனிவர் ஆசிரமத்தில் தங்குகிறான்; தன் உள்ளத்தில் தோன்றிய 'காதல்' எனும் புத்துணர்ச்சியால் இரவு முழுவதும் சீதையைப் பற்றியே எண்ணமிட்டுக்கொண்டு இருக்கிறான். இவ்வாறே சனகன் அரண்மனையில் சீதையும் உறக்கமில்லாமல் இராமனைப் பற்றியே எண்ணி எண்ணி ஏங்குகின்றான். பொழுது விடிசின்றது. இராமன் கோசிக முனிவனோடு சனகன் அரண்மனையை அடைகிறான்; அரசர் பலர்கண்டு வியப்பும் திசைப்பும் அடைய, வில்லை முறிக்கின்றான். வில்லை முறித்தவன், தான் நேற்றுத் தெருவில் போகக்கண்ட கட்டழகனை என்பதைத் தோழி வாயிலாக அறிந்த சீதை, உள்ளத்தில் ஒருவராலும் கரைசெய்ய அரிய தொரு பேருவகை கொள்கின்றான். இச் செய்தி வான்மீகி கூறுதது; கம்பர் தாமே படைத்து மொழிந்தது. இதனை விவரமாகக் கூறும் பகுதியே மிதிலைக் காட்சிப்படலம் என்பது. இவ்வாறு கம்பன் தான் தமிழனாதலால் தமிழ் அகப்பொருள் இலக்கணத்திற்கேற்ப, இப் புதிய காட்சியைப் படைத்து மொழிந்தனன் என்று சான்றோர் கூறுவர்.

வான்மீகி தாரை

வாலி கொல்லப்பட்ட பிறகு சுக்கிரீவன் அரசனாகி
 ருன் ; கார்காலம் முடிந்தவுடன் தன் படைவீரரையனுப்
 பிச் சீதையைத் தேடச்செய்வதாக வாக்களிக்கிறான். கார்
 காலம் முழுவதும் அவன் குடித்தும் மாதரொடு விளை
 யாடியும் பொழுது போக்குகின்றான். வாலியின் மனைவி
 யாகிய தாரையோடு கள்ளுண்டு மதிமயங்கிக் கிடக்கிறான்.
 இந்நிலையில் கார்காலம் முடி கின்றது. சீதையின் பிரிவால்
 வாடுகின்ற இராமன், சுக்கிரீவன் சொன்னபடி நடவாமை
 யால் சீற்றங்கொண்டு, சுக்கிரீவனைப் பார்த்து வருமாறு
 இலக்குவனை அனுப்புகின்றான். இலக்குவன் மிகுந்த
 சீற்றத்தோடு சிஷ்கிந்தை நகருக்குள் நுழைகிறான். அவ
 னது ஷோக்கத்தை அறிந்த அநுமான், தான் நேரில் செல்
 லாது, மது மயக்கத்திலே ஆழ்ந்துகிடந்த சுக்கிரீவனை
 எழுப்ப முடியாமல் தளிக்கிறான் ; பின்பு தாரையை
 எழுப்பி இலக்குவன் கோபத்தோடு வருவதையும், அவள்
 சென்று அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினால்தான் சுக்கிரீவன்
 பிழைப்பான் என்றும், இல்லையாயில் சுக்கிரீவன் கொல்லப்
 படுவதுடன் கிட்கிந்தையே நாசமாகும் என்றும் கூறினான்.
 குடிவெறி தெளிந்த தாரை எழுந்து, தனது கூந்தல் புரள,
 வாயிலிருந்து ' சொள்ளு ' வடிய, அலங்கோல ஆட்ட
 யுடன் இலக்குவனைத் தடுத்து நிறுத்தச் செல்கிறாள். இக்
 குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சி வால்மீகி இராமாயணத்தில் உள்ளது.

இதே நிகழ்ச்சியைக் கம்பன் வேறுவிதமாகக் கூட்டு
 கின்றான். அதனைக் காண்க:- இலக்குவன் சிஷ்கிந்

தையை நோக்கி மிக்க சீற்றத்துடன் வருவதைக் கண்ட அங்கதன் சுக்கிரீவனிடம் செல்கிறான். அப்பொழுது, நான் எனும் வானர வீரனால் செய்யப்பட்ட சிறந்த அரண்மனையில், மலர்களைப் பரப்பியமைக்கப்பட்ட அழகிய படுக்கையில் சுக்கிரீவன் படுத்திருக்கிறான். தொங்குகின்ற கூந்தலையும் பேரழகையுமுடைய மகளிர் அவன் கால்களைப் பிடிக்கின்றனர். சிந்துவாரமரம், சுகந்தக் கொடி, தேக்கமரம், அசில்மரம், சந்தனமரம், மயில் போலும் சாயலையுடைய மகளிரது தொங்குகின்ற கூந்தல், அக்கூந்தலிற்குடிய நறுமணமுள்ள மலர்களின் தொகுதி என்னும் இவற்றில் ஊடுருவிவரும் இளங்காற்று அவன் மேல் வீசுகிறது. இனிக்கின்ற சிவந்த அரத்தையுடைய வர்களான பெண்களுடைய முத்துப்போல வெண்ணிறமான புன்சிரிப்பைச் செய்கின்ற கூரிய பற்களிலிருந்து சுரக்கின்ற தேன்போல் இனிய சாறு, பைத்தியத்தையும் மயக்கத்தையும், காமம், மதம், மறதி, சோர்வு, உறக்கம் முதலியவற்றையும் மிகுதிப்படுத்தலால் சுக்கிரீவன் மதங்கொண்ட யானைபோல் மயங்கிக் கிடக்கின்றான்.

அந்நிலையில் அங்கதன், இலக்குவன் வருகையை அடையாளம் கூறினான். இக்கூற்றுச் சுக்கிரீவன் செவிகளில் படவிலலை. பின்பு அங்கதன் அநுமானை அழைத்துக்கொண்டு, தன் தாயினிடம் சென்று செய்தியை அறிவிக்கிறான்.

கம்பன் தாரை

தாரை, வான்மீகி கூறும் தாரையைப் போலக் குடிப் பவளல்லள். அவள் கம்பன் படைத்த தாரை; பெண்மைக்கு இலக்கணமாக இலங்குகின்றவள்; கணவன் இறந்தபின் கைம்மை நோன்பு நோற்சின்றவள்; ஆதலால் அங்கதனும் அநுமானும் தொழத்தகும் நிலையில் விளங்குகின்றாள். அவள் தனி மாளிகையில் தன் பணிப்பெண்களோடு வாழ்கின்றாள். அப்பெருமாட்டி தன்னிடம் யோசனை கேட்கவந்த அங்கதனையும் அநுமானையும் நோக்கி, "நீங்கள் உறுதி தவறினீர்கள்; இராமன் செய்த நன்றியை மறந்தீர்கள்; நீங்கள் செய்துள்ள தீமை பயனளிக்க வந்ததனால், இவ்வாறு குணங்கெட்டவரானீர்கள்" என்று கடி கின்றாள்.

அப்பொழுது அநுமான், "இலக்குவன் சிறந்த வீரன். ஆயினும், அவன் மனம் மலர்போல மெல்லியது. பெண்பாலாகிய நீ சென்று சுக்கிரீவனது அரண்மனையின் வாயில் வழியில் நின்றுவிட்டால், மகளிரை எதிர்த்தல் முறையன்று என்று எண்ணி இலக்குவன் அவ்வழியைக் கண்ணெடுத்துப்பாராமல் விலகிச் செல்லுவான்". என்று யோசனை கூறுகிறான். அந்த யோசனைப்படி தாரை நடக்கத் துணிகின்றாள்.

தன்னைப் பார்ப்பவரை அப்பாற் செல்லவிடாமல் கட்டுப்படுத்துகின்ற மெல்லிய தன்மைமையையும், வெண்மைமையான சந்திரன்போல் விளங்கும் புன்சிரிப்பையும், நுண்ணிய இடையையும், உயர்ந்து இளமை மாறாத மென்

மையான நகில்களையும், மயில்போலும் சாயலையும் உடைய தன் தோழிமாரை அழைத்துச் சென்று சுக்கிரீவன் அரண்மனையிருக்கும் தெருவின் வழியைத் தாரை தடுக்கின்றான்.

ஆரவாரிக்கின்ற காற்சிலம்புகள் போருக்குரிய பேரிகை வாத்தியங்களாகவும் கண்கள் வேற்படைகளாகவும், புருவங்கள் விற்படைகளாகவும் அமையும்படி மகளி ராகிய சேனை சூழ்ந்தபோது, இலக்குவன் கோபம் மாறு சிறது; அவன் தன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்கிறான்; அம்மகளிரைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் அஞ்சுகிறான்; தனது கையிற்பிடித்த வில்லைத் தரையிலே ஊன்றவைத்து மாமிமார் கூட்டத்தினிடையே வந்த மருமகன் போல, தலைகுனிந்து நிற்கின்றான். அப்பொழுது நீண்ட கண்களையும் தூயவள்ளத்தைமுடைய தாரை, தன் தோழி மார் கூட்டத்தினிடையே ஒதுங்கி, கூச்சத்தால் நடுங்கிக் கொண்டு கீழ்வருமாறு பேசலானான் :

“வீரனே, அளவற்ற காலம் தவம் செய்த சிறப்பால்தான் நாங்கள் உனது வருகையைப்பெற்றோம். உனது வரவால் எங்கள் வினை ஒழிந்து உயர்வு பெற்றோம். நீ சீற்றத்துடன் வருவதைப் பார்த்து வானர வீரர் அஞ்சுகின்றனர். இராமனை விட்டுப் பிரியாத நீ இங்குத் தனியேவரக் காரணம் யாது? -”

இவ்வுரை காதில் விழுந்ததும், இலக்குவன் உள்ளத்தில் அருள் பிறந்தது; கோபம் குறைந்தது. இதனைச் சொன்னவர் யார் என்று அறியத் தன் தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தான். வெண்மையான முழுமதி பகற்பொழுதில், நிலத்தில் வந்த தோற்றம் போன்ற ஒளி மழுங்கிய தாரையின் முகம் அவனுக்குத் தெரிந்தது. அவளது முகம் மங்கலக் குறியோடில்லை; அவளது உடலில் நகைகள் இல்லை; வாழ்வரசிக்குரிய மலர்மலை இல்லை; அவளது மார்பும், கழுத்தும் மேலாடையால் நன்றாகப் போர்த்தப் பட்டுள்ளன பெண்களிற் சிறந்த அத்தாரையினது கைம்மையக் கோலத்தைக் கண்டதும், இலக்குவனுக்குத் தன் தாய்மார் நினைவு உண்டானது. உடனே அவன் கண்களில் நீர்த்துளிகள் வெளிப்பட்டன.

“ஆர்கொலோ வுரைசெய் தாரென்
 றருள்வரச் சீற்றம் அட்காப்
 பார்குலா முழுவெண் திங்கள்
 பகல்வந்த படிவம் போலும்
 ஏர்குலா முகத்தி னானை
 இறைமுகம் எடுத்து சோக்கித்
 தார்குலாம் அலங்கல் மார்பன்
 தாயரை நினைந்து நைந்தான் ”

“மங்கல அணியை நீக்கி
 மணவணி துறந்து வாசக்
 கொங்கலர் கோதை மாற்றிக்
 குங்குமஞ் சாந்தங் கெட்டாப்
 பொங்குவெம் முலைகள் பூசக்
 கழுத்தொடு மறையப் போர்த்த

நங்கையைக் கண்ட வள்ளல்
நயனங்கள் பணிப்ப நின்றான்."

—கிட்கித்தைப் படலம்

அவ்வளவில் இலக்குவன், "என்னைப் பெற்ற தாய்
மாரும் இத் தன்மையராகவே இருப்பார்", என்று தன்னுள்
சூறிக்கொள்கிறான். அவன் உள்ளம் தளர்ச்சி அடைகின்
றது; செய்வகை தோன்றாது நீண்ட நேரம் நிற்கின்றான்;
பின்பு ஒருவாறு தெளிந்து, தான் வந்த காரியத்தை இயம்பு
கின்றான்.

அவன் பேசிய பின்பு, பெண்ணரசியாகிய தாரை,
"ஐயனே, நீ கோபிக்க வேண்டா; அறிவு முதலியவற்றில்
சிறியவர்கள் தீங்கு செய்தால், அவற்றைப் பெரியவனாகிய
நீ பொறுத்தலே நேர்மை. சுக்கிரீவன் தான் கொடுத்த
வாக்கினை மறக்கவில்லை; வானரப் படைகளைத் திரட்டு
வதற்காகப் பல விடங்களுக்கும் தூதரை அனுப்பியுள்
ளான்; அவை வருவதற்காகவே தாமதித்திருக்கிறான்.
நீங்கள் அவனுக்குச் செய்த உதவிக்குத் தக்கபடி அவன்
உங்களுக்குச் செய்யும் பதில் உதவி இல்லை. நேர்மை
பொருந்திய உள்ளமுடைய நீங்கள் சுக்கிரீவனுக்குச்
செய்த பேருதவி என்றும் அழியாதிருக்கும்படி அவனை
அரசனாக்கி விட்டீர்கள். அத்தகைய உங்களுக்கு நாங்கள்
என்றும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்". என்று மிகவும்
பணிவாகவும் அன்பாகவும் கூறினான். அவ்வளவில்
இலக்குவன் உள்ளம் அமைதியுற்றது.

கம்பன் யார் ?

இப்பகுதியை இங்ஙனம் வால்மீகிக்கு மாறாகக் கம்பன் தீட்டக் காரணம் யாது? கம்பன் யார்? கம்பன் தமிழன். தமிழகத்தில் ஒரு தமிழனுக்கு-அவனைப் பெற்றவள், வளர்த்தவள், அண்ணன் மனைவி, ஆசிரியன் மனைவி, அரசன் மனைவி ஆகிய ஐவரும் தாய்மாராவர் என்பது தமிழ்நூற் கொள்கை. இதனை நன்கு உணர்ந்தவன் கம்பன். ஆதலால் அண்ணன் மனைவியான தாரையை அவள் கொழுந்தனான சக்ரீவன் மனைவியாகக் கொண்டிருந்தான் என்ற வால்மீகியின் கூற்றைக் கம்பன் வெறுக்கிறான்; தமிழர் பண்பாட்டிற்கு இதுபுறம்பானது; ஆதலால் இதனை மாற்றியமைக்கிறான். அநுமானும் தொழத்தகும் நிலையில் தாரையை ஒழுக்கத்திற் சிறந்த உத்தமியாக்குகிறான்; சக்ரீவன் முதலியோர் அவனைத் தாயென்று சருதித் தொழும்படி செய்கிறான்; இலக்குவனுக்கும் தன் தாய்மார் நினைவு வரும்படி அவளது கைம்மைக் கோலத்தைச் சிறப்பிக்கிறான்.

இவ்வாறு கம்பன் தான் தமிழன் என்பதைப் பல இடங்களில் உணர்த்திச் செல்கின்றான்; தன் கடவுள் கருத்தை விளக்குகிறான்; தன் அரசியல் அறிவை அறிவிக்கிறான்; உரிமை வாழ்க்கை இன்னதென இயம்புகிறான்; பிள்ளைப் பேற்றின் சிறப்பு, இசைக்கலை, காதல் - மோகம் ஊடல் - கூடல், முதலிய இன்ப நிலைப் பகுதிகளை அழகுறக் காட்டுகிறான். சருங்கக் கூறின். கம்பன் தன்னைப் பல கலை அறிஞனாகத் தனது பெருநூலிற் காட்டுகின்றான். அவன் பெரும் புலமையை இக்கட்டுரைகளிற் கண்டுகளிக்கலாம். இப் பெருந்தமிழ்ப் புலவனுடைய பொன்னார் திருவடிகட்கு நமது வணக்கம் உரியதாகுக!

9. மனோன்மணியம்

திரு. நாவலர், பன்சை ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்

மனோன்மணியம் என்பது ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை வால் இயற்றப் பெற்றதொரு தமிழ் நாடகம். சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சென்ற நூற்றாண்டினிறுகியில் திருவனங்கை அரசர் கல்லூரியில் தத்துவ சாத்திர போதகாசிரியராக விளங்கியவர்; தத்துவ நூலாராய்ச்சியுடன், வரலாற்று நூலாய்ச்சி, மொழியாராய்ச்சி முதலியவற்றினும் சிறந்தவர். நல்ல தமிழ்ப் புலமையும் கவி பாடும் ஆற்றலும் வாய்ந்தவர். இவர் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் விளங்கிய காலத்தை முதன் முதலாக ஆராய்ந்து அறுதியிட்டுரைத்தார். அது தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சி செய்வார்க்கு ஒரு கலங்கரை விளக்கம்போலாயிற்று. இவரது மொழி யாராய்ச்சியும், நான்மொழியாய தமிழன்பால் இவருக்கிருந்த எல்லை வற்றப் பற்றினையும் இவர் இயற்றிய தமிழ்த்தெய்வ வணக்கம் புலப்படுத்தும். பன்சைக்காலத்தில் தமிழிலே நாடகக் கலை உயரிய நிலையில் இருந்ததென்பது தமிழ்மொழியை மூன்று பிரிவினதாகவைந்து இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் என வழங்குதலானும், நாடக விலக்கணங்கள் பல விலப்பதிகாரத்துக் கூறப்படுதலானும், பிறவற்றினும் அறியப்படும். எக்காரணத்தானே பிற்காலத்திலே நாடகம் பெரிதும் அருவிவிட்டது. அக்குறையினைப் போக்குவதற்கு உயரிய நிலையில் நாடகம் ஆக்குவது தமிழ்

முன்னேக்கு ஆற்றும் அரும் பணிகளுள் ஒன்றாக ஆசிரியர்க்குத் தோன்றியது. அதனால் உதித்ததே இந்நூல்.

இந்நாடகம் தோன்றியபொழுது அறிஞர் பலருடைய மதிப்பிற்கும் பாராட்டிற்கும் உரியதாயிற்று. அன்று முதல் இன்றுகாறும் இதுபோல்வது பிறிதொன்று. தோன்றாதிருந்தலே இதன் பெருமைக்குச் சான்றாகும். இந்நாடகத்திலே மக்கள் அறியவேண்டிய சிறந்த பொருள்கள் பலவற்றை ஏற்றவிடங்களில் வெளிப்படையாகக் கூறியிருப்பதுடன், தத்துவப்பொருள்களை நூல் முழுதும் உள்ளுறையாக அமைத்திருப்பது ஆசிரியரது உயர்ந்த சிந்தனையையும், அறிவின் சதுரப்பாட்டையும் புலப்படுத்துகின்றன. இது முழுதும் செய்யுளாலேயே அமைந்திருப்பினும் இதற்குப் பெரும் பகுதியான ஆசிரியப்பா உரைநடை போலவே பெரும்பாலும் காணப்படும். மற்றும் பலவகையான பாக்களும் பாவினங்களும் கருத்துக்களுக்கேற்ற ஓசை நலமுடையனவாக இதில் ஆண்டாண்டு வந்துள்ளன. தமிழர் நாகரிகத்தைப் புலப்படுத்துவது ஆசிரியர் கருத்தாதலின் அதற்குப் பொருத்தமாக நாடகம் சிகழுமிடத்தையும், நாடக பாத்திரங்களையும் அமைத்துக் கொண்டார்.

சீவகன் என்னும் பாண்டியன் குழ்ச்சித்திறமும் தீயநீனைவுமுடைய குடிவன் என்னும் அமைச்சன் வயப்பட்டு, அவன் சொற்படி, மதுரையை விடுத்துத் திருநெல்வேலியிற் கோட்டை கட்டி அதில் உறைகின்றனன். சீவகனுக்குக் குலகுருவாகிய சுந்தர முனிவர் அவனை ஆபத்தி

னின்றும் பாதுகாத்தற்பொருட்டு, அரணிலே ஓர் அறை
 தமக்கென வாங்கி அதிலிருந்து அரணின் புறத்துள்ள
 தமது உறைபுள்வரை நிறையாது ஒரு சுருங்கை வழி
 அமைத்திருக்கின்றனர். சீவகனுக்கு ஒரே மகளாகிய
 மனோன்மணியும் சேர தேயத்தரசன் புருடோத்தமனும்
 ஒருவரையொருவர் கனவிற்கண்டு காதல் கொள்கின்றனர்.
 அதற்கு முன்பே மனோன்மணியின் தோழியாகிய வாணி
 யும் நடராசன் என்னும் ஆண்டகையும் ஒருவரையொரு
 வர் கண்டு காதல் கொண்டுள்ளனர். வாணியின் தந்தை
 யாகிய சகடன் பொருளாசையால் தன் மகளைக் குடிலன்
 மகனாகிய பலதேவனுக்கு மணாற் செய்விக்கத் துணிந்து
 அரசன் அனுமதியும் பெற்றுள்ளான். மனோன்மணிக்
 கேற்ற மணவாளன் புருடோத்தமவன்மனே என்சு சுந்தர
 முனிவர் கூறவும், மனோன்மணியும் அவட்குரிய அரசாட்சி
 யும் தன் மகன் பலதேவனுக்குக் கிடைக்கலாகாதா என்ற
 பேராசையால் குடிலன் ஒரு சூழ்ச்சி செய்து, பலதேவ
 னையே சேரனிடம் தூதுவிடுக்கச் செய்து, சேரன் படை
 யெடுத்து வரும்படி செய்வித்தான். போரிலே பாண்டி
 யன் பின்னிட நேர்ந்தது. இன்னமும் அவன் குடிலன்
 உரையையே மெய்ப்பொருள் கம்புகின்றான். மனோன்மணி
 யைப் பலதேவனுக்கு மணாற் செய்விக்கத் துணிகின்ற
 னன், மனோன்மணி கடமைபுணர்ச்சியால் அதற்கிசைசின்
 றான். நள்ளிரவிலே ஒரு மணவறையில் சுந்தர முனிவர்
 மணச்சடங்கியற்ற, மனோன்மணி பலதேவனெதிரே
 மாலைபுங்கையுமாய் வந்து நிற்கின்றான். பாதகனாகிய
 குடிலனுக்கு விலங்கிடுவித்து, அவன் காட்டிய சுருங்கை

வழியே வந்த புருடோத்தமன் மனோன்மணியின் கண்ணெதிரே நிற்கின்றான். மனோன்மணி அவனுக்கு மாலை யிட்டு அவன் தோள்மேற் சாய்ந்து அவசமாகின்றான். உண்மைக் காதல் வெற்றியுறுகின்றது.

இக்கதையை நடத்தும் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப் பெற்றுள்ள அரும் பொருள்களிற் சிலவற்றை இனி நோக்குதும். சேரநாட்டின் ஒரு பகுதியாகிய நன்செய் நாட்டின் மருதவளம் செய்தல் வளங்களைத் திணைமயக்கத் தீர் பாற்படுத்து எழில்பெறக் கூறியிருப்பது ஆசிரியரது கற்பனைத் திறத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. மற்றும் அந் நாட்டிலே ஒருசார், துகிற்கால் அன்னமும் புடர்க்காற் கொக்கும், செங்கட்போத்தும் கம்புட்கோழியும், களை குரல் நரையும் சினமிசு காடையும், பொரியாப் புள்ளும் உள்ளான்குருகும் எண்ணிலவாக் குழுயியெழுப்பும் பேரொலியுடையதா யிருக்கும்மென்றும், நாற்றுப் பறிப் பவரும் நடுபவரும் களைப்பின்பவருமாகிய கள்ளுண்டையடை சியர் பள்ளும் பாட்டுமாய ஒளி ஒருசார் பரந்திருக்கு மென்றும் இயற்கை எனும் கூறியுள்ளார். விடியற்கால நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுமிடத்தே, காக்கைகள் கத்திக்கொண்டு திசைதோறும் ஓடுதலை, இருட்பகைவனாகிய கதிரவன் தம்மையும் இருனெனக் கருதக் காய்வேனோ என்று அஞ்சித் தம் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு ஓடுவதாகக் கற்பனை செய்திருப்பது நலகையும் வியப்பும் விளைக்கின்றது.

உண்மைக்காதலின் இயல்பு, பலதேவனை மணக்கு மாறு தூண்டும் சீவக வழிதிக்கு விடைகூறும் வாணியின் கூற்றில் வைத்து நன்கு விளக்கப் பெற்றுள்ளது.

• நேயமும், ஆக்கப்படும் பொரு ளாமோ?
 நோக்கில், துன்பே நிறையும் மன்பேருலகாம்,
 எரியும் காணல் விரியும் பாடையில்,
 திரியும் மனிதர் நெஞ்சம் சிறிது,
 தங்கி அங்கவர் அங்கங் குளிரத்,
 தாருவாய்த் தழைத்தும் ஓயாத்தொழிலில்,
 நேருந் தாகம் நீக்குவான் நிமல,
 ஊற்றூ யிருந்தவர் உள்ளம் ஆற்றியும்,
 ஆறலை கள்வர் அறுபகை மீறில்,
 உறுதூணை யாய்அவர் நெறிமுறை காத்தும்,
 முயற்சியாம் வழியில் அயர்ச்சி நேரிடில்,
 ஊன்றுகோ லாய்அவர் ஊக்கம் உயர்த்தியும்,
 இவ்விதம் யாரையும் செவ்விதிற்படுத்தி,
 இகத்துள சுகத்திற்கு அளவுகோ லாகி,
 பரத்துள சுகத்தை வரித்த சித்திரமாய்,
 இல்லறம் என்பதன் நல்லுயி ரேயாய்,
 நின்ற கா தலின் நிலைமை நினைவில்,
 இரும்பும் காந்தளும் பொருந்தும் தன்மைபோல்,
 இருவர் சிந்தையும் இயல்பா யுருகி,
 ஒன்றூந் தன்மை யன்றி ஒருவரால்.
 ஆக்கப்படும் பொருள் ஆமோ?...

புத்தி தத்துவமாகிய வாணி, கா தலின் நீர்மையை இங்ஙனம் விளக்கியது இயல்பே.

நடராசன் தன் நண்பனாகிய நாராயணனுடன் சிகழ்த்தும் உரையாட்டில் வைத்து, மகளிர் ஆடவரினும் மனவுறுதியுடையரென்றும், அவர் கெடுவது ஆடவராலேயே என்றும், வாழ்க்கையாம் கடலுட்போகும் ஆடவர் நெஞ்சமாகிய மரக்கலம், நீர்ணயமற்ற எண்ணமாம் காற்றால்

அறத்துறையகன்று அலையாவண்ணம் அறத்துறைக்குடா
வில் நிலைபெற நிறுத்தும் நங்கூரமாவது மாதரீதம் நிலையே
என்றும் கூறியிருப்பதும், மற்றும், இல்லறத்தின் பயனைத்

தனக்கென வாழந் தனி மிருகத்தின்,
மனக்கோண் நிமிர்ந்து, மற்றைய ரின்பமும்,
துன்பமும் தனதா அன்பு பாராட்ட,
மெள்ள மெள்ளத் தன் உள்ளம் விரித்துப்,
பொறையும் சாந்தியும் படிப்படி புகட்டிச்,
சிறிது சிறிதுதன் சித்தந் தெளிந்து,
தான்எனும் நினைப்பும் தனக்கெனும் இச்சையும்,
ஓய்வுறச் செய்தும்ற்று ஒன்றாய் நின்று,
எங்கும் நிறைந்தபே ரின்ப வெள்ளம்,
முங்கி அதனுள் மூழ்கிட யாரையும்,
பக்குவஞ் செய்யும்நற் பள்ளிச் சாலை'

இவ் இல்லறம் என்று விளக்கியிருப்பதும் சிந்திக்கற்
பாலன.

குடிவனுடைய வஞ்சகெஞ்சினை அரசனுக்குக் குறிப்
பாகத் தெரிவிக்கக் கருதிய நாராயணன் தனது மூக்கிலே
கரி தேய்த்து வந்து, 'மூக்குற் கரியர் உள்ளர்' என நாயனார்
கூறியபடி, எல்லாம் உள்ள சின்னருகு அவர் இல்லாரா
வரோ? என்றியம்புவது நகைச்சுவை பயக்கின்றது. தான்
எவ்வாறு தெரிவித்தும், அரசன் குடிவனை உண்மையான
னாக நம்பியிருத்தல் கண்டு இரங்கி, அவன் தானே கூறிக்
கொள்ளும் மொழிகள் அரசு பாரம் பொறுத்தவின் அருமை
யைப் புலப்படுத்துகின்றன. 'என்னே அரசர் தன்மை.

மன்னுயிர்க்கு ஆக்கமும் அழிவும் அவர்தம் கடைக்கண்
 நோக்கில் உண்டாம் வல்லமை நோற்றுப்பெற்றார்.
 பெற்ற அப்பெருமையின் பாரம் உற்று நோக்குவரேல்
 உடல் நடுங்காரோ? கரும்போ தேனோ என்று அவர்
 களிப்பது நெடுப்பாறும் மயிர்ப்பாலமும் அன்றோ? விழிப்
 பாய் இருக்கிற் பிழைப்பர், விழி இமை கொட்டில் கோடி
 பிறமுமே. வாலால் தேளும், வாயால் பாம்பும் வீடம்
 கக்குமெனக் கருதி, எவற்றையும் அடிமுதல் முடிவரை
 ஆய்ந்து பாராதவர் ஆளும் உலகம் என்ன பாடுபடாது?
 என்னும் அவன் கூற்றுக்களை நோக்குமின்.

போர் மூண்டகாலே சீவகன், படைத்தலைவர்களையும்
 வீரர்களையும் நோக்கி, “ நாமது போர்க்காலம் நோக்கி
 யாம் மகிழ்ந்தோம் ஆ! ஆ! யார்க்கு இது வாய்க்கும்!
 யாக்கையின் அரும்பயன் வாய்த்தது இங்கு உமக்கே.
 தாயினுள் சிறந்த தயை பூண்டிருந்த நாம் தேயமாம்
 தேவிக்குத் தீவினையிழைக்கத், துணிந்த வஞ்சரை எண்
 னுந்தோறும் களங்கமில் நம் முகங்காட்டும் இச்சினத்
 தைக் கண்டு பாண்டியே கொண்டனள் உவகை. தாம்பிர
 பன்னியும் அலையெறிந்து ஈதோ ஆர்த்தனள். விந்தம்
 அடக்கினோன் தந்த நற்றமிழ் மொழி தற்சுதந்தரம் அறும்
 அற்பர் வாய்ப்படுமோ? தொட்டிலிற் கிடந்து, நும்
 அன்னையர் தாலாட்ட முன்னையோருடைய தீரமும் செய்
 கையும் வீரமும், பரிவும் விரும்பிக் கனிவுடன் கேட்ட
 வண்டமிழ் மொழியால் மீட்டு இக்காலம் ஆற்றிலம்
 ஆண்மையும் உரிமையும் தோற்றமை’ என்போர் யாவர்?
 அந்தணர் வளர்க்கும் செந்தழல் தன்னிலும் நாட்டு அபி

மானம் உள் முட்டிய சினத்தீ அன்றே வாறோர்க்கு என் றுமே உவப்பு? இன்று நீர் சிந்தும் இரத்தம் ஓர் துளியும் நின்று உகம் பலவும் நிகழ்த்துமே, போர்க்குறிக்காயமே புகழின் காயம், புண்ணோ அதுவும் புகழின் கண்ணே” என்றிவ்வாறு கூறி அவர்கட்கு மனவெழுச்சியை உண்டாக்குந் திறன் பாராட்டற்குரியது.

ரீவகன் போரின் முடிபு யாதாகுமோ என்ற ஐயத்தால், மனோன்மணியைப் பலதேவனுக்கு மணஞ் செய் வித்து முனிவரிருக்கைக்கு அனுப்பத் துணிந்து அதனை அவனுக்கு அறிவிக்க, அவள் செவிக்கு அது காய்ச்சின நாராசம்போல் இருந்ததாயினும், தந்தைக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை உன்னி, எவ்வாறேனும் அப்பொழுது அவனைத் தேற்றுவதே கடனெனக் கருதி, தன்பாடு யாதாயினும் தன்னையடுத்தவர் நலமுறவேண்டும் என்னும் உயரிய எண்ணத்தால் வாணி நடராசனை மணக்கவும் நாராயணன் சிறையிலின்று விடுவிக்கப்படவும் கேட்டு அனாமதி பெற்றுக்கொண்டு தந்தையின் கருத்திற்கு இணங்குவாளாயினள். அப்பொழுது வாணி ‘வெஞ்சினக் கழுகும் அஞ்சிறைக் கிளியும், பொருந்தினும் பொருந்தீர் ஐயோ இத்தகைப், பெருந் துயர்க்கு எங்ஙனம் இசைந்தனை’ என்று வருந்தா நிற்புழி, “வருந்தலை வாணி, என் மனமாரவே இசைந்தேன் மெய்யம்மை, தீதற இன்பந் துய்ப்ப நீ எண்ணில், ஈதல அதற்காம் உலகம், எனக்கெனக்கு என்றே மும் இச்சையாதிகளான மாசுகள் அனைத்தையும் தேய்த்து மாற்றி ஒளியேற்றி உயிரினை மண்ணிய மணியாப்பண்ணிட

என்றே வைத்த இக்கடிய வாழ்க்கையாம் சாணையைப், பைத்த பூஞ்சேக்கையாப் பாவித்து உறங்க எத்தனிப்பது ஏழைமை யன்றோ? இந்தச் சுக விருப்பே நம்மைத் தொழும்பு செய்பந்தம், தவமே சுபகரம், தவமாவது என்ன? உடுப்பவை உண்பவை விடுத்து வனத்திலே சென்று ஐந்தீ நாப்பண் உறைதல் முதலியவற்றைத், தீதறு தவமெனச் சாப்பிடார் மேலோர், தந்தை தாய் ஆசியா வந்த தன் குடும்ப, பந்த பாரத்தினைப் பேணித் தனது சொந்தமாம் இச்சைகள் துறந்து மற்றவர்க்கு எந்த நாளும் சுகம் இசைந்திடக் கடமையின் முந்துகின்றவரே முதல் தவமுனிவர்"—என்று கூறும் மனோன்மனியின் மொழி கள் பேரறிவும் கடமையுணர்ச்சியும் பொருந்தியனவாக உள்ளமை காண்க.

இனி, சமய நெறியிலே ஒன்றிரண்டு நோக்குவோம். நிட்டாபரர், கருணாகரர் என்பவர்கள் சுந்தர முனிவ ருடைய இரண்டு சீடர்கள். இவர்களை முறையே வேதாந் தியாகவும் சித்தாந்தியாகவும் கொள்ளலாம். போர் மூண்டதனை அறிந்த பொழுது கருணாகரர் பரிவுற்று வருந்துகிறார். அதுகண்டு நிட்டாபரர் கூறுவதும், அதற்கு மாறாகக் கருணாகரர் கூறுவதும் வேதாந்த சித் தாந்த உண்மைகளைத் திரட்டிக் கூறும் இரு சொற் பொழிவுகளாக உள்ளன. அவற்றை மிகவும் சுருக்கிக் கூறின், பல்லாயிரங்கோடி அண்டங்களும் மாயை என் னும் மாகடலுள் மொக்குள் போல் அடிக்கடி தோன்றி யழியும் என்பதும், அம்மாயைதான் பரம்பொருட்கு எதி

ரில் குணியமாம் என்பதும், உலக நிகழ்ச்சிகளை யாராலும் மாற்ற வியலாதென்பதும், ஏனோர் துன்புறுவதைக் கண்டு வருந்துவதால் மாயை நம்மையும் பீடிக்கும் என்பதும், உலக சம்பந்தமான எண்ணத்தை விடுத்து உலகை மறந்திருப்பதால் உலகம் மறைய, உள்ளம் இறந்து உண்மை நூனம் உதிக்கும் என்பதும், அப்பொழுது சச்சிதானந்த சொரூபம் விளங்கும் எனபதும் ரிட்டாபரர் கருத்தாகும்.

“ அண்டகோடிகளெல்லாம் ஆண்டவனின் அருள் வெளிக்குள்ளே தங்குகின்றன. அன்பினால் ஒன்றே டொன்று இயைபுற்று விளங்கும். இவ்வுலகம் இறைவனது அருளைப் பயிற்றிடும் பள்ளியேயாகும். உலகில் எல்லாப் பொருளையும் தாங்குவது அருளே. அவ்வருளையே நினைந்து தானெனில் மறந்து உள்ளம் நெக்கு நெக்குவி நிற்பவர் பிறர்க்காகவே இராப்பகல் உழைப்பர் ஒரு பயன் கருதார். அகிலமும் தாங்கும் அருளில் ஓர் அங்கமாச் சகலமுஞ் செய்வர். அதுவே அவர் சமாதி. எங்கெலாம் துக்கங்காணினும் அங்கெலாம் அங்கம் கரைய நின்று அரற்றி, ‘ஐயோ, எம்மையுங் காத்த இன்னருள் இவரையும் செம்மையிற் காக்க’ என மொழி குளறி அழுது வேண்டுவதேயன்றி விழுமிய முத்தியும் வேண்டார் தமக்கே ” —என்பது கருணாகரர் கருத்தாகும். சுந்தர முனிவர் வந்தபின் இவர்கள் உரையாடலை அறிந்து, அமையும் உங்கட்கு அவரவர் நிலையே, என ஒரு சொல்லால் அவர்களைத் தெருட்டுவது அருட்குரவராகிய அவருக்கு இயைந்ததே.

இந்நூல் முழுவதும் தத்துவப் பொருள்களை உள்ளுறையாகக்கொண்டு இருப்பதென்று முன்பே சொன்னோம். சீவகளைக் குடிலன் தன்வயப்படுத்தி ஆட்டுவிக்குஞ் செயலனைத்தும் சீவான்மாவை மாயை ஆட்டுவிப்பதேயாகும். அருட்குரவருடைய உபதேச மொழிகளையும் நம்பாமற் செய்துவிடுகிற மாயையின் வல்லமையை என்னென்பது. 'ஆறுகோடி மாயா சக்திகள், வேறு வேறு தம் மாயைகள் தொடங்கின' என மணிவாசகப் பெருமானும் கூறியுள்ளாரன்றோ? எனினும், ஆண்டவன் அருட்சத்தியானது முடிவில் மாயையின் ஆற்றலை அழித்து, உயிரின் தற்போதத்தைக் கரைத்து அதனைத் தன் மயமாக்கிக் கொள்ளுமென்பது இந்நூலின் முடிபொருளாதல் காண்கின்றோம். நாடக பாத்திரங்களின் பெயர்களையும், குணம் செயல் முதலியவற்றையும் ஆசிரியர் தாம் வகுத்துக்கொண்ட உட்பொருள் தொனிக்குமாறு கூறியிருப்பது வியப்பிற்குரியது. நடராசனைக் குறித்துச் சீவகன் முதலியோர் உரையிடுமிடத்தே, சுத்தமே பித்தன், சொல்லுக்கு அடங்கான், தனியே உரைப்பன், தனியே சிரிப்பன், எங்கெனும் ஒரு பூ, இலை, கனி அகப்படின், அங்கங்கு அதனையே நோக்கி நோக்கித் தங்கா மகிழ்ச்சியில் தலை தடுமாறுவான். நின்றால் நின்றபடியே அன்றி இருக்கினும் இருப்பன் எண்ணிலாக் காலம். சிரிக்கினும் விழிக்கினும் நலமிலை தீதே, என்று புகழாப் புகழ்ச்சியாகக் கூறியிருப்பது காண்க.

இந்நாடகத்திலே மனோன்மணியின் வீரப்பப்படி வாணி யாழிவிட்டுப் பாடும் இசைப் பாட்டுக்களின் தொகுதி ஒரு வரலாறுகச் சிவகாமி சரிதம் என்னும் பெயர் ருடன் திகழ்கின்றது. வெண்செந்துறையில் ஐம்பது கண்ணிகள் அடங்கிய இப்பகுதி, மிக்க சந்த நலமும் பொருட் சிறப்புமுடையதாய்க் கற்போர்க்குக் கழிபேரின் பம் விளைப்பதாகும். பரிபாகமுற்ற உயிரை இறைவன் தன்னுடன் இணைத்துக்கொள்ளும் முறைமையே இதிலும் உருவகமாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது.

இனி, மணவறையில் மனோன்மணி மாலையீடுதற்கு நிற்கும்பொழுது சிவகன் வீரப்பப்படி வாணி பாடும் இனிய பாட்டில் இரண்டு கூறி இவ்வுரையை முடிப்பாம்.

நீர்நிலையின் முதலையின்வாய் நிலைகுலைந்த வொருகரிமுன்
ஓர் முறையுள் பெயர்விளிக்க உதவினைவந் தெனவுரைப்பர்
ஆர்துயர அளக்கர்விழும் அறிவிலியான் அழைப்பதற்குள்
பேர்தெரியேன் ஆயிடினும் பிறகிடல்நின் பெருந்தகையோ...

மறலிவர மனம்பதறும் மார்க்கண்டன் உனதுலிங்கக்
குறிதழுவி அழிவில்வரம் கொண்டான் முன் எனவுரைப்பர்
வெறிகழுமிப் பொறியழியும் வெம்பாவி விரவுதற்குள்
நெறியேன் ஆயிடினும் நேர்நின்றல் நினதருளே.